

www.ningudormintalcarrer.org

**##NINGU
DORMINT
ALCARRER**

DOSSIER DE PREMSA 2012

Jaume Marsé llegeix el manifest durant l'acte de celebració del 25 aniversari de Arrels

DOSSIER DE PREMSA 2012

Recull de les aparicions d'Arrels Fundació en els mitjans de comunicació durant el 2012.

Recopilación de las apariciones de Arrels Fundació en los medios de comunicación durante 2012.

Més informació:

Departament de Comunicació

Responsable: Olga Garcia Guixé

comunicacio@arrelsfundacio.org

Tel. 93 441 29 90

www.arrelsfundacio.org

www.facebook.com/arrelsfundacio

www.twitter.com/arrelsfundacio

Foto: Juan Lemus

Els articles contenen un enllaç a la font de la notícia. En alguns casos, modificacions en el lloc web de la font poden deixar aquests hipervincles sense funcionalitat.

Los artículos contienen un enlace a la fuente de la noticia. En algunos casos, modificaciones en el sitio web de la fuente pueden dejar estos hipervínculos sin funcionalidad.

Índex cronològic d'aparicions en premsa de paper

❖ Multado por indigente	
El País (10/01/2012)	18
❖ Un munt de fils a terra	
Ara (15/01/2012)	19
❖ Al carrer perds tot el records	
Time Out (20/01/2012)	21
❖ El tejano del pijo para un sintecho	
El Periódico (27/01/2012)	22
❖ Lliçons de realitat	
El Periódico (26/02/2012)	24
❖ Taburetes para cambiar el mundo	
El País (01/03/2012)	25
❖ Colección 300: Curro Claret y Fundació Arrels dan con la pieza clave del diseño solidario	
Diariodesign.com (21/03/2012)	27
❖ Arrels Fundació	
20 Minutos (11/04/2012)	28
❖ Francisco Gea: Cuando una persona tiene autonomía, interesa sacarla de los albergues	
Laopinióncoruña.es (25/04/2012)	34
❖ Pobresa a l'Ecuestre	
El Periódico (10/05/2012)	36
❖ Reacción social	
La Vanguardia (10/05/2012)	38
❖ Retallades socials, ciutat més injusta	
Carrer123 (21/05/2012)	41
❖ Ofensiva de la urbana contra los clientes de las prostitutas	
20 Minutos (21/05/2012)	44

❖ Els nous pobres fan una crida a la solidaritat	
Ara.cat (26/05/2012)	45
❖ L'entitat amiga entrevistem al director d'Arrels Fundació	
Avan (01/06/2012)	46
❖ La experiencia de voluntarios « sientes que estás haciendo algo bien »	
El Periódico (12/06/2012)	48
❖ Contra la crisi, formació	
El Periódico (27/06/2012)	49
❖ Cinco para Andrea Fabra	
El Periódico (18/07/2012)	50
❖ Ellas son más solidarias	
El Periódico (21/08/2012)	51
❖ Nostalgia de los tiempos de cooperante	
El Periódico (21/08/2012)	53
❖ Veus sense sostre	
Foc Nou (01/09/2012)	54
❖ Camisetas en pro de los “sin techo”	
20 Minutos (21/09/2012)	55
❖ Sin techo de Arrels ayudan a diseñar una nueva tienda de Camper	
El Periódico (27/09/2012)	56
❖ Arrels Decoració	
El Punt Avui (04/11/2011)	57
❖ Les veus de la pobresa	
Presència (08/11/2012)	58
❖ La ciudadanía alerta en el Speaker's Corner de que hay una “emergencia social”	
20 Minutos (12/11/2012)	64
❖ Arrels demana als candidats mesures contra la pobresa	
El Periódico (13/11/2012)	68

❖ Personas sin hogar decoran una tienda con material recogido de la calle	
ABC (26/11/2012)	69
❖ El milagro de 1 kg de arroz	
El Periódico (30/11/2012)	70
❖ La estación barcelonesa de Sants se llena de personas sin hogar	
20 Minutos (03/12/2012)	73
❖ L'operació Fred s'amplia i s'activarà a 5º i no a 0º	
La Vanguardia (14/12/2012)	75
❖ Ningú Dormint al Carrer	
Monapart (18/12/2012)	77
❖ El pessebre i Arrels són font d'esperança	
Catalunya Cristiana (23/12/2012)	78

Índex cronològic d'aparicions en premsa digital

❖ Historias de la banca transparente: Atención a personas sin hogar en Barcelona	
Triodos Bank (15/01/2012)	81
❖ 2012: Quines prioritats de treball es marquen les ONG per aquest any?	
Canalsolidari.org (16/01/2012)	82
❖ La segona vida dels texans	
Bcn.cat (25/01/2012)	84
❖ La Troballa. Curro Claret + Arrels Fundació	
Fad.cat (26/01/2012)	86
❖ Camper Together Triangle Barcelona	
DiarioDesign.com (27/01/2012)	87
❖ La Fundació Arrels, premiada pel bon tractament de la informació social	
Europapress.cat (30/01/2012)	89
❖ Premis del Consell Municipal de Benestar Social	
Bcn.cat (30/01/2012)	90
❖ Arrels, TV3, Fidel Masreal i el programa 'Extrarradi' reben els premis del Consell Municipal de Benestar Social	
324.cat (31/01/2012)	91
❖ Arrels i altres entitats socials cristianes, en els Premis del Consell Municipal de Benestar Social	
Catalunyareligio.cat (31/01/2012)	92
❖ L'Ajuntament de Barcelona premia un reportatge de la revista Estris	
Fundació Pere Tarrés (31/01/2012)	93
❖ Plácido Moreno o el fin de la invisibilidad	
RepúblicaTwitt (01/02/2012)	94

❖ Premis del C. Municipal de Benestar Social a: Arrels Fundació, TV3, Fidel Masreal i Com Ràdio	97
laindependent.cat (01/02/2012)	
❖ @Placido_Mo, una realitat social 2.0	98
15migasdepan (07/02/2012)	
❖ Concert Solidari amb Fundació Arrels i Concert Coral de Pausa	99
Casalfontdenfargues (13/02/2012)	
❖ “Los ‘sin techo’ cada vez son personas mejor formadas”	100
La Vanguardia (05/03/2012)	
❖ Fundació Arrels, recuperant la dignitat de les persones	104
Dit3s.upcnet.es (07/03/2012)	
❖ Colección 300: Arrels dan con la pieza clave del diseño solidario	105
Diariodesign.com (21/03/2012)	
❖ Enfoteu-vos-en: Humor indignat	106
El Listo (21/03/2012)	
❖ Els principals dibuixants del país ens ofereixen la seva visió de la crisi	107
Flama.info (26/03/2012)	
❖ “Enfoteu-vos-en: Humor indignat”	109
Perrelectrico.com.es (27/03/2012)	
❖ Dibuixants indignats i solidaris	110
Nuvol.com (23/04/2012)	
❖ A Catalunya hi ha 8.000 persones sense llar	111
Blogs.tv3.cat (04/05/2012)	
❖ Conferència al Círculo Equestre de Barcelona	112
Banc dels Aliments (09/05/2012)	
❖ Pobresa en el Equestre	113
El Periódico (10/05/2012)	
❖ 25 anys després: Arrels, Barcelona i les persones sense llar	115
Canalsolidari.org (16/05/2012)	

❖ Arrela't, la nova publicació d'Arrels	
Xarxanet (17/05/2012)	117
❖ Més "Voluntaris"	
TV3 sense ficció (24/05/2012)	118
❖ Contra la crisis de modelo, innovación y músculo comunitario	
Tonibardia.wordpress (28/05/2012)	119
❖ Poso sostre a Barcelona Fundació Arrels	
Teaming.net (06/06/2012)	121
❖ El Banc dels Aliments guardonat amb menció especial dels premis Aster 2012	
Banc dels Aliments (13/06/2012)	122
❖ "Veus sense sostre", a l'Antic Teatre	
Barcelona Cultura (14/06/2012)	123
❖ L'Antic Teatre estrena Veus Sense Sostre: teatre social per donar veu a aquells que no en tenen	
Aportada.com (15/06/2012)	124
❖ "Estáis más cerca de nosotros que de tener un yate"	
Canal Solidari (19/06/2012)	125
❖ Des de l'abisme	
Tskv.cat (20/06/2012)	127
❖ Quan només et queda el carrer	
Xarxanet (25/06/2012)	128
❖ Lliurament dels Premis Aster	
President.cat (26/06/2012)	130
❖ Intervención socioeducativa con personas sin hogar	
Edusotv (05/07/2012)	131
❖ La Marató publica els projectes que finançarà	
Ecas (06/07/2012)	132
❖ Projectes dedicats a l'habitatge	
Blogs.tv3.cat (10/07/2012)	133

❖ La importància (i la necessitat) de tenir un espai propi	
Canalsolidari.org (19/07/2012)	135
❖ Porta la teva idea perquè ningú dormi al carrer!	
Canal Solidari (20/09/2012)	137
❖ Un granet de sorra per plantar cara a la pobresa	
Xarxanet (16/10/2012)	138
❖ “Antes de despilfarrar el dinero, ayuda a alguien”	
La Vanguardia (22/10/2012)	140
❖ III Cicle de Cinema sobre pobresa i exclusió social: «De la crisi... al bé comú»	
Canal Solidari (22/10/2012)	142
❖ Conscienciar sobre la pobresa utilitzant Twitter	
Xarxanet (23/10/2012)	143
❖ Arrels: Quan els tovallons són art i esdevenen solidaris!	
Xarxanet (31/10/2012)	144
❖ Los entierros de beneficencia se doblan en tres años en Barcelona	
La Vanguardia (31/10/2012)	145
❖ Vivir en la calle	
Eroski Consumer (06/11/2012)	148
❖ La Fundació Arrels demana eliminar els requisits d'ingressos mínims per a habitatges protegits	
Europapress (12/11/2012)	150
❖ La Fundació Arrels urge eliminar los requisitos de ingresos mínimos para viviendas protegidas	
La Vanguardia (12/11/2012)	151
❖ “Ningú dormint al carrer”, ho demana Arrels Fundació en el seu 25è aniversari	
Jesuïtes Catalunya (13/11/2012)	152
❖ Unas 250 personas actúan en una ‘flashmob’ en el día de personas sin hogar	
Abc (22/11/2012)	153
❖ Aquest Nadal crida amb nosaltres: Ningú dormint al carrer!	
Canal Solidari (12/12/2012)	154

❖ Camper Arrels	
Tendencias (13/12/2012)	156
❖ Salen a la calle con corazones de cartón para exigir el derecho a la vivienda	
Abc (17/12/2012)	157
❖ Aquest Nadal crida amb nosaltres: Ningú dormint al carrer!	
Xarxanet (19/12/2012)	158
❖ Arrels Fundació: cardboard hearts for the homeless	
Sofi (19/12/2012)	160
❖ Desahucios, tendencia preocupante	
La Vanguardia (20/12/2012)	162
❖ Ningú dormint al carrer	
Monapart (21/12/2012)	163
❖ Corazones de cartón para que no haya #ningudormintalcarrer (nadie durmiedo en la calle)	
Aefr (21/12/2012)	164
❖ “Nadie durmiendo en la calle”: la campaña navideña de Arrels Fundació	
El Periódico (21/12/2012)	165
❖ “Ningú dormint al carrer”: la campanya nadalenca d’Arrels Fundació	
Mirada crítica (21/12/2012)	166
❖ Cardboard hearts to make sure there is #ningudormintalcarrer	
Osocio (28/12/2012)	167

Índex cronològic d'aparicions en ràdio

❖ Solidaris	
Catalunya Ràdio (07/01/2012)	171
❖ Entrevista telefònica	
Ona Pau Girona (11/01/2012)	171
❖ Programa d'en Jordi Basté	
RAC1 (19/01/2012)	171
❖ Extrarràdio	
COM Ràdio (25/01/2012)	171
❖ L'antic 'Gran Barcelona'	
Cope (01/02/2012)	171
❖ La nit dels ignorants	
Catalunya Ràdio (02/02/2012)	171
❖ Tots per tots	
COM Ràdio (02/02/2012)	171
❖ La nit dels ignorants	
Catalunya Ràdio (03/02/2012)	171
❖ Hablar por hablar	
Cadena Ser (16/02/2012)	171
❖ Extrarràdio	
COM Ràdio (17/02/2012)	172
❖ Entrevista a dos voluntaris	
Ràdio Estel (22/02/2012)	172
❖ La nit dels ignorants	
Catalunya Ràdio (29/02/2012)	172
❖ La nit dels ignorants	
Catalunya Ràdio (06/03/2012)	172
❖ L'Espiral	
Ràdio Sant Andreu (09/03/2012)	172

❖ El cafè de la República	
Catalunya Ràdio (14/03/2012)	172
❖ Els matins	
Catalunya Ràdio (28/03/2012)	172
❖ L'hora L	
Cadena Ser (13/04/2012)	172
❖ La nit dels ignorants	
Catalunya Ràdio (16/04/2012)	172
❖ Paraules de vida	
Radio Estel (20/05/2012)	173
❖ Tots per tots	
COM Ràdio (23/05/2012)	173
❖ Informatius migdia	
Catalunya Ràdio (25/05/2012)	173
❖ El Suplement	
Catalunya Ràdio (27/05/2012)	173
❖ Entrevista Miquel Fuster	
Catalunya Ràdio (27/05/2012)	173
❖ Tots per tots	
COM Ràdio (13/06/2012)	173
❖ Solidaris	
Catalunya Ràdio (16/06/2012)	173
❖ L'hora L	
Cadena Ser (10/08/2012)	173
❖ Entrevista telefònica	
COM Ràdio (07/09/2012)	174
❖ Tertúlia sobre l'optimisme	
La Xarxa (08/09/2012)	174

❖ Entrevista Olga García	
La Xarxa (21/09/2012)	174
❖ Entrevista Olga García i María Pomés	
La Xarxa (22/09/2012)	174
❖ Entrevista Ferran Busquets	
La Xarxa (22/09/2012)	174
❖ La Galería	
Radio Euskadi (14/10/2012)	174
❖ Entrevista telefònica	
Cope (12/11/2012)	174
❖ Entrevista Miquel Fuster	
EITB (14/11/2012)	174
❖ Entrevista Ramon Noró	
Catalunya Ràdio (22/11/2012)	175
❖ Entrevista Olga García	
Ràdio Estel (10/12/2012)	175
❖ Informatius	
Catalunya Ràdio (17/12/2012)	175
❖ Solidaris	
Catalunya Ràdio (22/12/2012)	175
❖ Paraules de vida	
Ràdio Estel (23/12/2012)	175
❖ Informatius	
La Xarxa (24/12/2012)	175
❖ Entrevista Ramon Noró	
Ràdio Sabadell (27/12/2012)	175

Índex cronològic d'aparicions en televisió

❖ Informatiu	
BTV (03/01/2012)	178
❖ Informatiu	
BTV (05/01/2012)	178
❖ Àgora	
TV3 (23/01/2012)	178
❖ La Rambla	
BTV (08/03/2012)	179
❖ 3alacarta	
TV3 (24/05/2012)	179
❖ Millennium	
TV3 (25/05/2012)	179
❖ Signes dels temps	
TV3 (27/05/2012)	180
❖ Marató per la pobresa	
TV3 (27/05/2012)	180
❖ Taller	
TV3 (16/07/2012)	180
❖ 3alacarta	
TV3 (16/08/2012)	181
❖ Para todos la 2	
TV2 (04/10/2012)	181
❖ L'Informatiu2	
RTVE (12/11/2012)	181
❖ TN vespre	
TV3 (12/11/2012)	182
❖ Entrevista	
6qTV (17/11/2012)	182

❖ **Signes dels temps**

TV3 (18/11/2012)

..... 182

❖ **L'entrevista 3/24**

TV3 (20/12/2012)

..... 183

DOSSIER DE PREMSA 2012

Prensa de paper

Multado por indigente

El Ayuntamiento de Barcelona sanciona cada día a tres personas por dormir en la calle. La Síndica de la ciudad critica que las autoridades municipales “pierdan el tiempo” imponiendo denuncias que no pueden cobrar

El País (10/01/2012)

Ivanna Vallespín

Carlos, John y Miquel forman parte del grupo de los sin techo que pueblan la plaza de Folch i Torres en el Raval de Barcelona. Junto con media docena más de compañeros, forman un círculo alrededor de cartones de vino, una caja de cereales y una radio destartada que les ofrece acompañamiento musical. La rutina del grupo se vio alterada el martes por la presencia de los medios de comunicación.

La Síndica de Greuges de Barcelona dirigió los objetivos sobre este colectivo para criticar al Ayuntamiento de Barcelona por multar a los indigentes por dormir en la calle. “No tiene sentido. Es sorprendente que el Ayuntamiento pierda el tiempo poniendo multas a personas sin recursos y que no pagarán nunca”, critica la síndica, Maria Assumpció Vilà.

El Ayuntamiento cursó en 2011 (no hay datos del mes de diciembre) un total de 1.169 denuncias contra personas que dormían en la calle, una cifra similar a la de 2010, cuando se impusieron 1.239. Ello se traduce en tres multas diarias contra personas que pernoctan en la vía pública. El Ayuntamiento matiza que en este concepto se incluyen mayoritariamente mochileros y jóvenes turistas que acampan en la calle, y así lo demuestra que las sanciones despuntan especialmente en verano. En julio y agosto se firmaron 176 y 263 multas, respectivamente, mientras que en invierno la cifra bajó hasta las 30 denuncias.

La ordenanza de civismo de Barcelona, que entró en vigor en 2006, prevé multas de hasta 500 euros por acampar y dormir en la vía pública. Pero la normativa recoge también que “en ningún caso se im-

pondrá la sanción” a personas en riesgo de exclusión social. El Ayuntamiento se afana en negar que se multe a indigentes por dormir en la calle, pero las estadísticas evidencian lo contrario. Este tipo de sanciones acaban cayendo en un pozo sin fondo, porque nunca se pagan. En ocasiones, como acto de desafío, rompen las papeletas amarillas ante los agentes. “¿Usted cree que voy a pagar 180 euros de multa cuando duermo en la calle?”, espetó Carlos.

John tiene 40 años y en los cuatro meses que lleva pasando las noches sobre el duro asfalto le han puesto hasta siete multas. Carlos atesora hasta 20 sanciones en sus dos años residiendo en la calle, mientras que Miquel ha perdido la cuenta de las denuncias que la Guardia Urbana le ha entregado en los 22 años que hace que vaga por las calles. No todas las sanciones son por dormir al raso, sino que gran parte son por beber u orinar en la vía pública. “Sabemos que está mal mear en la calle, pero si no nos dejan entrar en los bares y no hay lavabos públicos, ¿qué hacemos?”, se queja John.

Los pobladores de la plaza de Folch i Torres han optado por ignorar las multas del Ayuntamiento. Pero hay quien ha preferido levantar la liebre y llevar el caso a la Síndica de Barcelona. Un sin techo de origen italiano y también morador del barrio del Poble Sec interpuso una queja ante la Defensora y presentó una multa con un importe de 473 euros por acampar y dormir en la vía pública. Cuando la síndica pidió explicaciones al Ayuntamiento, le informaron de que esta persona acumula hasta un centenar de sanciones por diferentes motivos.

Un munt de fils a terra

Els sensesostre de Barcelona acumulen multes per dormir al carrer. No les poden pagar i no les pagaran. Però és una manera d'expulsar-los dels carrers, fer-los sortir de la mirada de tothom i obligar-los a buscar-se la vida fora dels espais públics, on cada cop és més difícil, també per als turistes i la gent de la ciutat, trobar un lloc públic per fer-hi un riu

Ara/Societat (15/01/2012) Bru Rovira

El poliesportiu Can Ricart, del barri del Raval, a Barcelona, té uns finestrals allargats que donen al carrer Sant Pau. Fa uns anys, potser dos, la part baixa del finestral feia una mena de calaix on la gent podia seure i eren molts els qui s'hi recolzaven per badar o descansar una estona, desfent-se del pes de les bosses i de les jaquetes, que deixaven sobre la pedra.

Com acostuma a passar també amb les obres que es fan al carrer, els vidres del poliesportiu despertaven un gran interès i la gent s'hi aturava una estona per conversar i comentar la jugada, el treball dels altres, que, en aquest cas, ofereix un bon repertori d'activitats diverses, ja que l'espai visible de Can Ricart es transforma contínuament i en un mateix dia pot ser una pista de bàsquet, una sala de ball o, com passa cada divendres, una gran mesquita encatificada, amb un imam que imparteix doctrina instal·lat de cara a la multitud.

A mesura que queia el dia, els badocs de Can Ricart s'anaven retirant i els vitralls passaven a convertir-se en el niu urbà dels sensesostre. Abans de dormir, els veies fer un mos o buidar un cartró de vi. Després estenien la manta i s'arraulien encongits, encaixats contra el vidre, protegits del vent i de la pluja. En un sol finestral s'hi podien encabir dues persones. Quan el carrer reprenia la seva activitat normal sortien de sota la manta o de l'embolic de cartrons i s'acostaven a la tàpia del carrer Riereta per fer-hi les necessitats, abans de desaparèixer pels carrers de la ciutat fins a l'hora d'anar a dormir.

Alguns d'aquests sensesostre eren ben coneguts per la gent del carrer i molt sovint els mateixos veïns els donaven alguna cosa per menjar. Una veïna m'ha ex-

plicat com un dia va sentir el que un d'ells deia a la seva benefactora: "Demà no vingui que no hi seré, haig d'anar a fer una gestió". Però no tots els sense sostre eren ben vistos. N'hi havia un, concretament, a qui tothom rebutjava perquè no tenia esma de desplaçar-se fins a la tàpia i s'ho feia tot a sobre, i deixava els finestrals inutilitzats fins que arribava la brigada de neteja de l'Ajuntament.

De cop i volta, potser fa dos anys, en comptes de la brigada de neteja van aparèixer uns paletes que van col·locar una planxa horitzontal que impedeix asseure's sota els vidres i que escup a terra tot el que hi posis. Els sensesostre, esclar, continuen fent voltes pel barri buscant tota mena de forats per encabir-s'hi durant la nit. En una de les travessies del carrer Riereta n'he vist un parell que viuen dins d'una habitació dels comptadors de l'aigua, un espai reduït on només s'hi cap dret o assegut ben encongit.

La imatge d'una teranyina

La ciutat no és fàcil per als que viuen al carrer. N'hi ha molts que s'hi estan perquè prefereixen el carrer a un centre social tancat, amb horaris i normes. Però cada vegada n'hi ha més que hi viuen perquè no els queda altra solució i els centres estan plens: gent que ha perdut la feina i no sap on anar, molts estrangers sense recursos per tornar al seu país. La **Fundació Arrels** té una imatge per descriure el desmembrament social i personal que pateix la gent que viu al carrer. És la imatge d'una teranyina: una teranyina no cau quan trenques un dels fils que la componen, això és una ferida que es pot suturar, sinó que cau quan trenques els fils que la sustenten.

“Si trenques els tres o quatre fils que l’aguanten, què en queda? Un munt de fils a terra. La teranyina hi és però desmuntada, la persona hi és però ferida”.

La planxa metàl·lica dels finestrals de Can Ricart és un símbol més de la manera com els que viuen al carrer proven de subjectar la seva teranyina, la casa, la llar, la vida perduda, i com la ciutat, el país, posa cada vegada més dificultats i procura tallar els fils, desfer-se d’aquestes persones, escopir-les de la ciutat, de la nostra pròpia vida.

En el mobiliari urbà trobem nombrosos exemples d’aquest rebuig. Un dels casos més visibles és el dels bancs de tota la vida, bancs on es podien asseure diverses persones però que ara reapareixen dividits per un recolzabraços metàl·lic perquè ningú s’hi pugui estirar. Ningú, esclar, són ells, els sense sostre. També les cadires individuals que substitueixen els bancs com si fossin una invitació a la sociabilitat estan, però, col·locades per dificultar el contacte, la mirada, la conversa.

L’Ajuntament de Badalona és un dels que últimament ha eliminat bancs. Però el que fa l’alcalde Albiol, conegut pel seu xovinisme, el que proclama sense ama-

gar-ne les intencions, no és diferent del que passa a Salt o a l’Hospitalet. Ni del que ja fa temps que s’està fent a Barcelona. Tallar vincles. Aïllar. Quan es van prohibir els bordells, la gent va començar a fer-ho pels carrers i un dia tothom va veure com cardaven uns joves turistes al Mercat de la Boqueria. A les hores hi van posar una reixa. Potser un dia tancaran el carrer Petritxol. O les ciutats es tornaran a aïllar amb una muralla.

Multes de fins a deu mil euros

Ara ha transcendit que els sensesostre acumulen multes. Alguns, fins a deu mil euros. No les pagaran, esclar. He visitat els sensesostre de la plaça Folch i Torres. Fa dies que juguen al gat i la rata amb la Guàrdia Urbana. Ja no els deixen dormir a la plaça, tots junts. Dimarts, abans que els entornessin a treure, en Miquel, que és de Tordera, va oferir al grup una safata d’estofat i uns filets de lluç que havia rescatat de les escombraries. Després, cadascú va marxar al seu racó darrere dels cubells de Consum, OpenCor, Caprabo. Menjar de rebuig en sobra. Però cada vegada més sols: fils escampats per terra.

Els sensesostre troben cada vegada més entrebancs per dormir al carrer, ja que els ho impedeix la Guàrdia Urbana.

MANOLO GARCÍA

“Al carrer perds tots els records”

Miguel Fuster

Time Out (20/01/2012)

Ricard Martín

“Les vostres vides no estan tallades per les espines”, va afirmar Conan el Bàrbar en el seu cim líric. Es referia a la duresa de la seva existència en comparació a la dels civilitzats. Miguel Fuster, autor de còmic i ahora personatge, ha viscut també una vida tallada per les espines. Com un heroi: va sobreviure a 15 anys d'indigència i alcoholisme als carrers de Barcelona. Se'n va poder sortir i va tornar a publicar dos còmics: Miguel. 15 años en la calle (Glénat, 2010) i Llorarás donde nadie te vea (Glénat, 2011), clarividents, duríssims i valuosos testimonis de l'exclusió social.

¿Com arriba una persona amb una vida ‘normal’ a trobar-se al carrer?

Li pot passar a qualsevol. Vaig començar a dibuixar a l'editorial Bruguera als 16 anys. Tenia una relació de cinc anys amb una nana i ho va deixar córrer per la cara. Dos mesos després, estava fet pols i se'm va cremar el pis. Em van pagar una indemnització, i vaig voler buscar un lloc al mateix Sants, per aferrar-me a paisatges i cares conegudes. Estava cascat. Vaig començar a beure molt. La mena de còmic romàntic que jo feia ja havia caigut molt -era l'inici dels videojocs- i en quatre dies em vaig rebotar els calés i em vaig veure al carrer.

¿El tercer volum abordarà la sortida del carrer?

No, aquest no el faré mai. No barrejo res d'aixó. He sortit del carrer i fa deu anys que no bec. He superat l'alcohol sense medicació, però això no vol dir que si tinc una ensopegada no hi torni a caure. El tercer còmic sortirà per Sant Jordi i serà més torturat que els altres.

¿Tens la sensació que t'han tornat la teva vida anterior?

No. No vaig poder començar una vida nova fins que no vaig assumir que l'anterior era irrecuperable. Al carrer perds tots els records. I no he conegut cap indigent, home o dona, que no sigui alcohòlic. Si tornés al

carrer, no aguantaria ni una nit sense beure; la sensació d'abandonament és insuportable. Abans tenia una vida que no era l'hòstia, però tenia amistats i relacions. Ara la que tinc és molt fràgil: és tornar a una pell nova amb un cervell vell.

Suposo que aquests quinze anys han canviat el teu estil de dibuix.

Sí. Jo feia còmic romàntic per a Selecciones Ilustradas, de Josep Toutain, teníem molta feina a Anglaterra i els països nòrdics. Quan amics com Carlos Giménez i Maroto van començar a fer còmic d'autor, a mi no em va fer el pes. Després, el naufragi. La Fundació Arrels em va treure del carrer i em va proposar fer un blog. Alguns aficionats al còmic, pocs però vehements, van insistir en què fes un còmic sobre el carrer. Jo estava amanerat dibuixant línia clara. Però quan has de parlar de com un malparit et colpeja el cap amb un totxo... En reviure les circumstàncies, vaig veure que cada cop embrutava més el dibuix. Feia exactament el mateix que feia al carrer: . amagar-me, passar desapercebut. Per això hi ha aquest garbuix de ratlles.

¿Qué en penses, de la nove.la gràfica, que en diuen ara?

No m'acaba de convèncer. El llenguatge del còmic tradicional, el meu, no és aquest. Jo intento explicar l'estat d'ànim que es viu en una situació de vulnerabilitat total. Vaig establir amb l'editor de Glénat que si havia de fer alguna concessió a l'imaginari col·lectiu del pobret indigent no hi hauria còmic.

Hi ha gent que diu que allò bo del carrer és la llibertat. ¿Qué en penses?

No em vull fotre solemne, però el preu d'aquesta presumpta llibertat és tan gran... És el tribut que has de pagar a l'alcohol. Ets lliure per morir en una cantonada, tens la llibertat perquè un malparit et mati. Tens la llibertat de bellugar-te i patir on vulguis.

El tejanos del pijo para un sintecho

El Bulevard Rosa ha aparcado la recogida de vaqueros en un lugar poco visible

El Periódico (27/01/2012)

Edwin Winkels

Resistentes son, en general, los pantalones tejanos, fabricados y patentados en la segunda mitad del siglo XIX por el visionario Levi Strauss y el sastre Jacob Davis, primero con una tela como la de la vela, y después con un tipo de algodón más cómodo de llevar, pero igualmente resistente, llamado Serge de Nimes, por su origen de esa ciudad francesa, y luego abreviado a denim. (Otro detalle etimológico, sobre el color de la mayoría de tejanos: el azul de Génova, ciudad que en francés se llama Gènes, y que en inglés se convirtió en jeans.)

Pues esos tejanos, que antes eran de buscadores de oro, mineros, carpinteros y, claro, vaqueros del wild-west, y que ahora son de todo el mundo, desde pijos hasta skaters, pueden tener una segunda vida cuando nos cansamos de ellos. Tal vez no están rotos —e igualmente, rotos también pueden estar de moda— y es una lástima dejar que se los coman las polillas en el armario.

«La mayoría de los que nos traen El tejanos del pijo para un sintecho están en muy buen estado. Incluso hay gente que nos ha comprado tejanos nuevos; en las rebajas de H&M están bastante baratos». Pero también hay chinos de Pepe Jeans, o unos Dockers en la cesta que Rosa e Isabel, voluntarias de la **Fundació Arrels**, me muestran en su puesto temporal en el Bulevard Rosa. Una tal Núria les ha dejado incluso 10 ejemplares.

Ropa limpia

3 Second Chance es el nombre de la recolecta de tejanos usados (o nuevos) que se organiza por segunda vez en Barcelona, coincidiendo con la feria de moda

Rosa e Isabel, en el puesto de recogida de tejanos usados en el Bulevard Rosa, el miércoles.

The Brandery, que arranca hoy en la Fira. Esta vez, los pantalones irán a parar a los sintecho que acuden a **Arrels**. «Cada semana les damos ropa limpia o nueva, así que siempre necesitamos prendas, no solo ahora», dice Isabel.

Pero estos pantalones serán un poco especiales, ya que estudiantes de la escuela superior de diseño e ingeniería Elisava de Barcelona «customizan» o «tunean» esos pantalones, aludiendo de alguna manera a su origen (el nombre del donante) y su destino, faena que realizarán estos días en su stand en The Brandery.

Espero que ahí sean más visibles que en el Bulevard Rosa, centro comercial del paseo de Gràcia que se presta a ser solidario, pero no del todo. A Rosa e Isabel —y los otros voluntarios que hacen los turnos— les han aparcado en un pequeño local vacío donde apenas pueden llamar la atención, cuando justo delante suyo tienen una pequeña plaza, sin usar, donde to-

dos los visitantes y compradores les verían perfectamente. Ellas no se quejan —«Ya estamos agradecidas de que nos dejan estar aquí»— pero los del bulvar podrían aprender de como, más visibles, han podido colocar los puestos de Second Chance en los otros centros colaboradores, Pedralbes Centre y, sobre todo, Illa Diagonal.

Tal vez es por esa poca visibilidad que en el Bulevard Rosa se han recogido unos 10 tejanos por día. Queda la jornada de hoy en estos centros, y el fin de semana en The Brandery, para limpiar nuestros armarios de tejanos que ya no nos ponemos.

Lliçons de realitat

Un 'sense sostre' relata a escolars com es malviu al carrer.

Forma part d'una iniciativa d'Arrels per sensibilitzar sobre la problemàtica

El Periódico (26/02/2012)

Rosa Mari Sanz

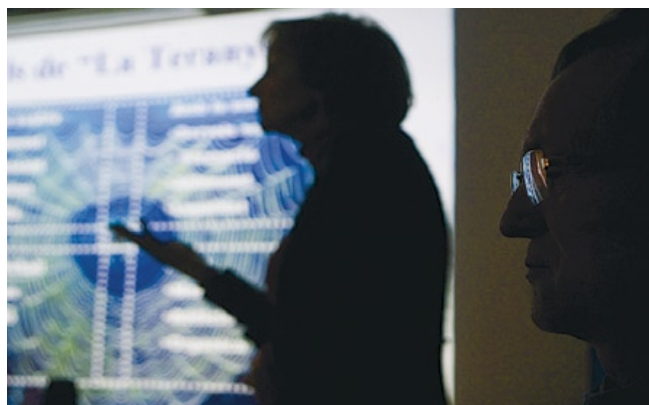
Demanen que se'ls miri. Que no se'ls prejudici pel seu aspecte o actitud, que es prengui plena consciència d'aquesta realitat per molt allunyada que un es pensi que està de la seva. Voluntaris de la **Fundació Arrels** i persones sense sostre instrueixen els adults de demà sobre la problemàtica d'aquells que no tenen llar. Van començar tímidament fa alguns anys i ara ho fan diverses vegades al mes, ja que aquest programa compta cada cop amb més escoles interessades a visitar el centre que l'entitat té al Raval. Divendres Gabriel va esbossar la seva situació i va regalar a la seva jove audiència un consell sobre un risc que tenen més a prop: «Aneu amb compte amb l'alcohol».

Que l'alcoholisme estigui present en un percentatge important dels sense sostre és una realitat, però l'ordre que va regir en la vida de Gabriel, primer l'addicció i després el carrer, no està establert. De fet, és molt habitual que la falta de sostre condueixi cap a l'ampolla. Ho va aclarir davant 25 alumnes de tercer i quart d'ESO de l'escola IPSI la voluntària Puri González, que fa una dècada que està vinculada a **Arrels**.

González va explicar als xavals d'una forma molt gràfica com es pot caure. Ho va exemplificar amb els fils d'una teranyina. Un pot ser la família, un altre els amics, un altre la feina... «Si es van trencant la persona va baixant esglaons. És un procés en què es pot acabar perdent el nom i el reconeixement social» va assegurar.

Gabriel va perdre tot això i més. Aquest home de 58 anys, mariner de professió, creu que és important explicar la seva experiència per millorar la imatge dels sense sostre i per prevenir.

Enllaç: <http://www.elperiodico.com/es/noticias/barcelona/lecciones-realidad-1451507>

Puri González i Gabriel, divendres, durant la xerrada que van oferir a **Arrels**.

Per això col·labora en aquesta iniciativa de l'entitat que el va ajudar a canviar el carrer per una pensió. Va parlar sense manies. «Sóc un borratxo. Sempre he sigut molt de la gresca. Al meu cos li agradava molt beure, però no ho assimilava i no me'n vaig adonar. Vaig anar fent cada cop feines pitjors, fins que un dia vaig penjar els hàbits i me'n vaig anar al carrer», va dir. I va advertir: «Tots tenim números per quedar-nos sense sostre. El que m'ha passat us pot tocar». A l'acabar la xerrada, la responsable de la iniciativa, Maria Pomés, també va alertar els xavals dels riscos de l'alcohol: «Aneu amb molt de compte».

Moltes persones tenen facilitat per ser addictes i sortir-ne és molt difícil». I els va preguntar sobre la xerrada. La tímida pròpia de l'adolescència, probablement sumada a la gravetat del relat, va fer emmudir la sala. «Ha sigut impressionant. Una cosa és veure-ho des de fora i una altra escoltar els sentiments en primera persona», va dir per ells Conxita Serret, la professora que els acompanyava. L'objectiu d'**Arrels** es va tornar a complir. Va sensibilitzar sobre un col·lectiu que massa cops no es vol veure.

Taburetes para cambiar el mundo

Curro Claret usa materiales de la calle para crear sus muebles, que fabrican personas sin hogar

El País (01/03/2012)

Anatxu Zabalbeascoa

El diseñador barcelonés Curro Claret (1968) es un idealista. También un posibilista. Trabaja con lo que tiene a mano. También a partir de lo que ve en la calle. Nunca ha hecho un objeto de más. Tampoco ha ganado nunca dinero. Dinero en serio. Aunque sea profesor en la Escuela Elisava, tiene el aspecto de un eterno estudiante, de alguien con tiempo para perderlo. Pero no se entretiene con las musarañas. Claret es observador y pone el ojo más en la calle que en los comercios o en los museos. Sus diseños son denuncias y también propuestas. Propone cambiar las cosas. Idea la manera de empezar a hacerlo. Y lo hace siempre sin ruido.

Hace un año inició un trabajo con gente que vive en la calle, con personas que después de atravesar un infierno se han quedado sin casa. Buscaba colaboradores para el proyecto taburete 300 y los encontró gracias a un taller que organizó con la **Fundació Arrels** de Barcelona. Con una serie de taburetes, realizados a partir de materiales recogidos en la propia calle, Claret y sus colaboradores ganaron el primer premio en la exposición Diseño contra la pobreza y la exclusión social organizada por el Ministerio de Cultura.

Era emocionante, un acto sumamente estético, ver los taburetes contruidos por personas a las que por fin se les aguantaba algo expuestos en el Museo de Artes Decorativas de Madrid. Realmente eran bonitos. Y sólidos: una pieza metálica sencilla ideada por Claret funcionaba como un nudo de conexión entre las patas y los asientos. “Los taburetes, además de cumplir con su función propia de mobiliario para sentarse, intentaban ser un medio de ayuda para estas personas en su proceso de recuperación”, explica Claret. Los primeros asientos los hizo gente que, habiendo estado en la calle, iba a ir a vivir a unos pisos

Lámparas diseñadas a partir de una pieza ideada por Curro Claret. Foto: Juan Lemus

compartidos gracias a un programa de ayuda. “La realización de los taburetes era una primera acción de auto confianza, una experiencia artística y de participación en el acondicionamiento de los pisos”, explica el diseñador.

Con el tiempo, Claret siguió trabajando la pieza metálica, el nudo gordiano que servía para unir los asientos, y desarrolló algo más su diseño. Hoy sirve para hacer bancos, mesas, colgadores, lámparas y hasta cabañas, por eso se ha convertido en un primer paso, en un punto de partida para descubrir ideas, propuestas y necesidades de quienes prueban nueva suerte en la vida metidos a diseñadores- carpinteros. Los trabajadores del “laboratorio” de Curro Claret pueden trabajar desde sus casas, desde un centro de acogida o desde donde sea que encuentren materiales para reciclar. La pieza metálica que une y sujeta sus diseños está realizada con una tecnología accesible y económica (plancha metálica cortada con una máquina láser y doblada posteriormente). Claret ha querido que los planos de esa pieza estén disponibles gratuitamente para cualquier organización que lo solicite (siempre que sea para su propio uso y no para fines comerciales). Y así es.

La **Fundación Arrels** ha puesto a la venta algunos de los primeros taburetes y estudia ahora si el proyecto puede ir a más con las nuevas aplicaciones ensayadas por el diseñador y sus alumnos. De hecho, varias de las personas acogidas en ese centro están construyendo algunos muebles para colocarlos en la propia sede de la fundación. La intención última es que esos diseños y objetos puedan ser realizados por todos aquellos colectivos, más o menos marginados, excluidos socialmente o no, que vean en la propuesta una vía de futuro, una puerta abierta que les pueda ayudar.

Ese es el diseño de Claret. Idealista y pragmático, para no salir de pobre, pero para sonreír. Aunque sea tímidamente.

Colección 300: Curro Claret y **Fundació Arrels** dan con la pieza clave del diseño solidario.

A partir de un taller realizado en **Arrels Fundació** durante los años 2010 y 2011, Curro Claret creó el proyecto Taburete 300, una colección de asientos realizados por personas sin hogar.

Diariodisign (21/03/2012)

El objetivo de este proyecto era, además de cumplir con la función propia de crear piezas de mobiliario para sentarse, intentar ser un medio de ayuda para estas personas en su proceso de recuperación: se buscó incrementar la auto confianza de los sin hogar mediante la experiencia artística y la participación en el “diseño” de los pisos que iban a convertirse en su vivienda.

El proyecto recibió el primer premio de la convocatoria Diseño contra la pobreza y exclusión social del Ministerio de Cultura el año 2010.

Los taburetes se construyeron a partir de una pieza metálica, realizada de plancha metálica cortada con una máquina láser y doblada posteriormente, que funcionaba como nudo de conexión. En esta pieza se fijaban tres patas y un asiento hechos a partir de materiales recogidos en la calle. Ahora, en la segunda fase, se han investigado nuevas aplicaciones a esa primera pieza metálica (desarrollando algo más su diseño), de manera que se puedan construir, además de taburetes, bancos, mesas, lámparas, colgadores, cabañas de indios... siempre a partir de esa pieza principal y ocasionalmente con la ayuda de alguna otra que la complementa: por ejemplo ahora se puede añadir un respaldo al taburete.

La pieza se plantea como un punto de partida abierto, como un reto para explorar y descubrir diversos nuevos usos según las necesidades y deseos de los participantes. La intención última es que este tipo de muebles y objetos puedan ser también realizados por todos aquellos colectivos más o menos marginados, excluidos socialmente o no, que vean en la propuesta una vía que les pueda ayudar en su situación. Esta última fase del proyecto se ha podido realizar gracias a una ayuda del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA) de la Generalitat de Catalunya.

Fotografías de Juan Lemus, cortesía de Curro Claret.

Arrels, una entitat de voluntariat

Més de 200 voluntaris ajuden els més de 50 professionals de la Fundació i acompanyen les persones sense sostre

20 Minutos (11/04/2012)

Toni Ayala

Paola Contreras Coordinadora de Voluntariat d'Arrels Fundació

La **Fundació Arrels** va néixer fa 25 anys de la inquietud d'un grup de voluntaris per pal·liar la situació de les persones que vivien al carrer. A l'actualitat, l'entitat compta amb més de mig centenar de professionals, però la seva tasca diària no seria possible sense el suport que reben de més de 200 voluntaris. Totes aquestes persones que conformen el voluntariat són els que acompanyen en el seu procés les persones sense llar i complementen la feina de seguiment social i de gestió dels professionals que treballen a **Arrels Fundació**.

El valor humà és una eina poderosa

El valor humà dels voluntaris és una de les eines més poderoses amb què comptem a la **Fundació Arrels**. Creure en el nostre projecte i col·laborar cada un com millor sap és la característica comuna d'aquest gran equip que fa que entre tots puguem tirar endavant. Els voluntaris es reparteixen per tots els programes: des de l'equip de carrer fins al de manteniment, compten amb el seu suport.

Equip de Carrer

Recórrer els carrers de Barcelona per entrar en contacte amb persones que es troben en situació de sense llar és la tasca dels voluntaris que formen part de l'Equip de Carrer. Establir una relació de confiança i de coneixement mutu setmana rere setmana és el primer pas perquè les persones que viuen en una situació d'exclusió recuperin el fil de la seva vida. Moltes d'aquestes persones pateixen trastorns mentals severos, greus dèficits de salut i una vida cronificada al carrer. La Isabel Huber, voluntària de l'equip, ens diu: «Per a mi, fer carrer vol dir escoltar el batec més

íntim i discret de la ciutat. Vol dir prescindir de les llums, dels aparadors i dels sorolls que habitualment ens distreuen i passar a fixar-nos en les persones que silenciosament habiten, solitàries, als carrers de la nostra ciutat».

CentreObert

Els voluntaris del Centre Obert reben cada tarda una mitjana de 82 persones en un espai diürn, d'accés lliure. Aquest centre d'atenció vol ser un lloc d'acollida i de relació. Tant és així que els jocs de taula i les diverses activitats omplen les hores de les persones acollides i fomenten, també, la convivència. A més a més, al Centre Obert s'ofereixen una sèrie de serveis amb la voluntat que siguin útils per a les persones a les quals atenem, com ara les dutxes, la consigna, el rober o la dispensació farmacològica, entre d'altres.

Hospitals i Residències

Visitar a les persones ateses per **Arrels** quan han de ser hospitalitzades és la tasca dels voluntaris de l'Equip d'Hospitals. Sovint, les persones que viuen sense sostre tenen problemes de salut, agreujats per les condicions de vida al carrer i per la falta d'atenció

sociosanitària que pateixen habitualment. No trencar la relació afectiva de persones que han estat vinculades durant molts anys a **Arrels**, i vetllar perquè no se sentin soles en el moment del seu pas a una residència de gent gran és el que procuren els voluntaris de l'Equip de Residències.

Accés a l'Habitatge

Cobrir l'allotjament i l'alimentació de les persones que atenem és una de les necessitats bàsiques que realitza l'entitat. Oferir una llar, no només un sostre, és la nostra intenció. Un espai de relació on les persones se sentin a casa. **Arrels** disposa de diverses opcions d'allotjament depenent de les característiques i circumstàncies de cada persona (pensions, pisos tutelats, llar Pere Barnés...). La Mariona Mir, voluntària de l'Equip d'Accés a l'Habitatge, ens comenta que el que més li motiva és veure l'evolució i el creixement de les persones quan entren a un recurs d'habitatge compartit i estable.

Llar Pere Barnés

Fer la vida quotidiana dels residents de la llar més fàcil és la tasca dels voluntaris que desenvolupen la seva activitat a la Llar Pere Barnés. Els voluntaris estan al seu costat, tant en les activitats quotidianes com en les de lleure i hi estableixen una relació propera i afectiva. El recurs residencial de la llar és un programa innovador **d'Arrels Fundació**, que neix per donar resposta a la manca de residències de mitja/llarga estada per a les persones en situació de sense llar. S'adreça a dones i homes majors d'edat, prioritzant les d'edats més avançades, així com les que portin més temps al carrer.

Taller La Troballa

El taller La Troballa és un espai que va néixer amb la intenció d'ocupar el temps lliure i recuperar hàbits mitjançant la realització d'activitats artesanals i manipulatives. Els voluntaris del taller comparteixen aquest espai i treballen colze a colze amb els participants del taller. Per tal d'optimitzar les instal·lacions, a la tarda, es realitzen tallers prelaborals amb l'objectiu que les persones que participin recuperin l'hàbit i les obligacions que suposa estar actiu en el món laboral.

Fusteria, informàtica i enquadernació són alguns dels tallers realitzats fins ara en aquest espai.

Àrea de Gestió

Col·laborar activament i, amb responsabilitats, a l'Àrea de Gestió de l'entitat és el que fan els voluntaris dels equips d'administració, de manteniment i d'informàtica. La majoria són persones amb experiència professional que han volgut posar a disposició **d'Arrels** part del seu temps i dels seus coneixements. Gestions administratives, manteniment de les instal·lacions, desenvolupament d'aplicacions informàtiques... són tasques diàries i comunes a les que aquests voluntaris donen resposta de manera àgil i ràpida.

Comunicació

Ser voluntari de l'Equip de Comunicació suposa participar en l'objectiu principal d'aquest departament, que és informar sobre el fenomen de l'exclusió social i generar un estat d'opinió favorable a la prevenció i a la solidaritat amb les persones sense llar. Un dels aspectes més importants de la nostra tasca de sensibilització és explicar als més joves la problemàtica de les persones sense llar. Voluntaris de l'equip exposen aquesta problemàtica als alumnes dels últims cursos de Primària, ESO, Batxillerat i cicles formatius.

Quines persones viuen al carrer?

Més de 2.000 barcelonins estan sense llar a la capital catalana. El perfil dels ciutadans sense sostre canvia: hi ha cada cop més dones, més immigrants i més afectats per malalties mentals

20 Minutos (11/04/2012)

Toni Ayala

Miquel Julià Responsable de l'Equip de Carrer d'Arrels Fundació

Viure al carrer no és una cosa llunyana o que no ens pugui passar mai. Hi ha prou en què, al llarg de la vida, coincideixin algunes situacions, com perdre la feina, no poder pagar l'habitatge i no comptar amb suport familiar. En una situació semblant, s'han trobat les 2.000 persones que a Barcelona viuen sense llar, les 8.000 de tot Catalunya, i les 19.000 que hi ha a l'Estat espanyol. Les xifres són de fa anys, però s'actualitzaran aquest 2012 i la previsió és que el fenomen augmenti.

Tradicionalment, l'imaginari d'una persona que viu al carrer ha estat el d'un home solitari, d'edat avançada, amb un origen social desafavorit i amb problemes d'addiccions, però el perfil està canviant: el número de dones ha augmentat i preocupa la precarietat de moltes persones immigrants sense regularitzar i persones amb malalties mentals al carrer.

A l'Equip de Carrer d'Arrels som testimonis d'aquesta realitat cada dia. Ens fixem especialment en les persones que porten més temps al carrer i que estan pitjor de salut i han perdut més habilitats; fem carrer sabent que, en molts casos, no podrem anar més enllà de l'acompanyament.

I fent carrer, ens trobem també persones que es troben afectades per la crisi i, si no s'asseguren polítiques de prevenció, en pocs anys més persones viuran en situació d'exclusió social greu.

La importància de la teranyina

Cadascú de nosaltres som com una teranyina formada pels fils de la salut, la formació, els amics, la feina, la família... Si un fil es trenca la resta ens sosté.

Però si després es trenca un altre, i un altre, la teranyina cau i la persona arriba al carrer. Teixir de nou la teranyina és un procés llarg i lent.

Fotos: Juan Lemus

«Intento no fotografiar el rostre, perquè és l'únic que els queda»

«És important denunciar també gràficament la situació de les persones que viuen al carrer. Fer visible el que es vol fer invisible. Intento no fotografiar les cares de la gent que es troba en aquesta situació. Els trets del seu rostre és l'únic que els queda».

«La gent pot assumir la manca de diners, però no de futur»

Arrels ha atès les víctimes d'altres crisis econòmiques, però l'actual és la més llarga. 36.800 catalans viuen en un allotjament inadequat

20 Minutos (11/04/2012) Toni Ayala

Salvador Busquets Director d'Arrels Fundació

Una de cada cinc persones a Catalunya viu sota el llindar de la pobresa. Cada dia hi ha 21 desnonaments i 36.800 catalans viuen actualment en un allotjament inadequat o sense llar.

Vivim una crisi econòmica que no ajuda en la lluita contra la pobresa i, si no es té cura del sistema de protecció social desenvolupat durant anys, la pobresa severa augmentarà en 2 o 3 anys. Des que **Arrels** es va engegar al 1987, ha atès moltes persones sense llar, víctimes d'altres crisis com la que ara vivim, amb la característica que l'actual és de més llarga durada.

Per sort, no totes les persones que la pateixen arribaran al carrer, però moltes passaran a una situació de pobresa encoberta. S'està veient en els casos de desnonaments: a les xifres públiques dels milers de desnonaments executats s'ha d'afegir la realitat invisible de les famílies que han marxat de casa seva abans de patir la violència de ser desnonades. De moment, el suport familiar les sostenen, però aquesta teranyina és cada vegada més feble. La gent pot assumir la manca de diners, el que no pot acceptar és la manca de futur.

Molts reptes per superar

Tot i alguns indicis positius, com l'inici d'algun programa públic específic per tal de facilitar habitatge a persones en exclusió, els reptes que tenim actualment són nombrosos: calen més polítiques d'accés a l'habitatge; mesures per evitar que la gent acabi al carrer, com la dació en pagament o la transformació dels contractes de propietat en lloguer social; prestacions dignes i, també, cal reforçar l'atenció primària.

Fes-te voluntari

Lluitar contra la pobresa és cosa de tots i de totes, i una manera de col·laborar és dedicant part del nostre temps a alguna causa social. El ventall de propostes és ampli: acompanyar persones que ho necessitin, sensibilitzar grans i petits, fer tasques de gestió o informàtiques, etc.

Fomenta l'empresa responsable

L'empresa on treballes també té molt a dir contra la pobresa. Ho pot fer col·laborant amb un projecte que treballi per a la infància, per a la gent gran, per al medi ambient, per a les persones sense llar... hi ha dues maneres: amb suport econòmic i fomentant el voluntariat entre els seus treballadors i treballadores (a la foto, a l'hospital).

Cuida els teus fils

La teva família, els amics, els companys d'escola o de feina, els teus veïns... estar atent a la gent que t'envolta és el primer pas per prevenir futures situacions d'exclusió.

Informa't i col·labora econòmicament

Per què una persona arriba al carrer? Quins recursos hi ha? Trobaràs informació a les entitats de la Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar. Si vols, també pots col·laborar-hi econòmicament.

L'Ajuntament reforça el pressupost per a menjadors socials i preveu obrir-ne més

El consistori incrementa un 35% la dotació econòmica del servei Àpats en Companyia i acollirà tota la demanda amb 97 places més

20 Minutos (11/04/2012) Toni Ayala

L'Ajuntament de Barcelona ha incrementat, en un 35%, el pressupost destinat al programa Àpats en Companyia. Amb aquesta dotació de diners es preveu acabar aquest any amb tres nous menjadors a la ciutat per oferir aquest servei diürn, destinat a persones més grans de 65 anys que requereixen suport per a cobrir les necessitats d'una alimentació adequada.

A més, se'ls facilita un espai de relació, creant vincles d'amistat i de connexió amb el seu entorn. En aquest sentit, la tinent d'alcalde de Qualitat de Vida, Igualtat i Esports, Maite Fandos, remarca que «aquesta iniciativa té un impacte molt positiu entre la gent gran», ja que «fa que millori molt la seva qualitat de vida i es minimitzi el risc d'aïllament d'aquest col·lectiu, especialment vulnerable». Així, el pressupost destinat al programa Àpats en Companyia augmenta fins a arribar als 1,54 milions d'euros. L'any 2011, va tenir un cost d'1,13 milions d'euros. Aquesta major aportació econòmica possibilita que la capital catalana pugui incrementar enguany en 97 places aquest servei per tal d'acollir tota la demanda. Així, de 746 places existents a l'actualitat, es passarà a 843, repartides pels equipaments de tots els districtes de la ciutat.

Cal tenir present que aquest programa social promogut per l'Ajuntament va repartir un total de 145.430 àpats durant tot l'any passat. I la previsió per a 2012 és que se'n puguin servir 175.000, és a dir, gairebé 30.000 més. L'Ajuntament té estipulat un preu públic per aquest servei, que varia en funció de la renda de l'usuari, i que va dels 0,50 cèntims per àpat, als 3,90 euros. Hi poden accedir també persones de 60 anys amb discapacitat reconeguda de més del 33%, o en situació de risc i necessitat social diagnosticada pels professionals dels equips d'atenció primària. L'activitat en aquests menjadors socials consisteix en

una oferta d'àpats que se serveixen a diferents centres repartits per la ciutat, tant públics com concertats. El servei està destinat a aquelles persones grans que viuen soles o en risc d'aïllament social, o a aquelles que viuen en habitatges sense condicions per cuinar.

L'objectiu, però, va més enllà que dotar a aquests usuaris d'una bona alimentació. Tant és així que l'activitat del dinar es complementa amb un treball que afavoreixi la recuperació i el manteniment de l'autonomia personal i social de la persona gran, i prevenir els riscos que suposa per a aquesta població vulnerable mantenir-se en un espai de relació amb d'altres persones durant unes hores al dia. L'accés al programa Àpats en Companyia es fa a través dels centres de serveis socials. De fet, són els professionals referents d'atenció qui estableixen el temps de prestació i el preu públic que se li cobrarà a l'usuari. Aquest servei s'ofereix de dilluns a divendres no festius durant 11 mesos l'any, excepte en alguns menjadors, com els del districte de Ciutat Vella, on es presta els 365 dies de l'any.

Personal del menjador social del programa Àpats en Companyia a Gràcia cuinen i serveixen els plats a dos usuaris.

25 anys fent costat a les persones sense llar

Arrels ha atès més de 7.500 ciutadans des del 1987, quan va obrir el centre obert. 1.300 voluntaris han donat empenta al projecte

20 Minutos (11/04/2012)

Toni Ayala

Ramon Noró Portaveu d'Arrels Fundació i responsable d'Incidència Política

Aquest novembre **Arrels** farà 25 anys. Des que es va crear l'entitat, i amb el suport de 1.300 persones voluntàries i professionals, s'han atès més de 7.500 persones sense llar.

La història d'**Arrels** comença l'any 1987, quan un grup de voluntaris va posar en marxa un centre obert per acollir les persones que vivien al carrer. Oferir una dutxa i un canvi de roba va ser el primer servei. El primer local de l'entitat, d'uns 60 metres quadrats, obria dues hores a la tarda, tenia aigua de dipòsit, una cuina i un petit menjador. De seguida, una dotzena de persones que vivien al carrer van començar a freqüentar el centre cada dia.

L'experiència d'aquesta relació va fer veure als voluntaris que l'acolliment, el tracte personal i l'escolta eren bàsics per crear lligams i perquè les persones tornessin. Al mateix temps van començar a buscar solucions pràctiques, com pagar alguna pensió, tramitar documentació, derivar a altres centres... A poc a poc i acumulant experiències, el projecte va començar a créixer: el centre obert es va ampliar, es va contractar la primera persona, i al llarg dels anys i fins a l'actualitat es van anar creant programes per donar respostes a les necessitats d'aquest col·lectiu.

Voluntat transformadora

Arrels avança amb voluntat transformadora. Acompanyar les persones sense sostre a recuperar una llar, denunciar les situacions injustes i proposar solucions per eradicar les causes que aboquen les persones a caure en situacions límits continuen sent els reptes de voluntaris, professionals i persones ateses.

Crònica en imatges de 25 anys d'atenció a les persones sense sostre a Barcelona

En aquestes fotos històriques d'**Arrels** es poden veure voluntaris i persones ateses que van freqüentar el centre obert del carrer Sadurní i després van estrenar, l'any 1995, el del carrer Riereta, un local amb molt més espai per a lleure i per als serveis. Algunes d'aquestes persones, després d'una vintena d'anys, encara continuen vinculades a **Arrels Fundació**. Entre les imatges es poden veure voluntaris i persones ateses al centre obert; la llar Pere Barnés, el recurs residencial d'**Arrels**, en l'última fase de construcció, el repartiment del berenar al centre obert de Sadurní o usuaris jugant al parxís un cop estrenat el nou centre obert. Fotos: **Arrels Fundació**

Francisco Gea: 'Cuando una persona tiene autonomía, interesa sacarla de los albergues'

“Una de las actuaciones que explicaré es la decisión adoptada en Glasgow de eliminar los centros de acogida y de buscar otras soluciones, como poner pisos a disposición de los indigentes”

La Opinión A Coruña (25/04/2012)

Pablo López

El director de Programas de la **Fundación Arrels**, que trabaja con personas sin hogar que llevan años viviendo en la calle, aboga por renunciar progresivamente a los albergues y apostar por poner a disposición de los indigentes pisos en los que puedan adquirir responsabilidades y remontar así su situación. Francisco Gea, que pronuncia mañana una conferencia en las jornadas sobre este colectivo 'sin techo' que se celebran en el centro cívico de Labañou, informa de que la iniciativa ya se aplica en urbes como Glasgow.

Francisco Gea, que trabaja a diario con personas sin hogar como director de Programas de la **Fundación Arrels** de Cataluña, será uno de los ponentes de las jornadas sobre el problema de los sin techo que organizan el Concello y la Universidad y que se celebran esta semana en el centro cívico de Labañou. Su conferencia, prevista para mañana a las 13.00 horas, tratará sobre las iniciativas locales que se desarrollan en la Unión Europea para ayudar a las personas que viven en la calle.

¿Qué expondrá usted en su conferencia?

Hablaré acerca de cómo el hecho de relacionarse con la Unión Europea, donde hay muchos países donde se desarrollan iniciativas para trabajar con las personas sin hogar, permite conocer buenas prácticas y nos ofrece líneas de actuación, modelos innovadores y nuevas formas sobre como entender el fenómeno. Comentaré también algún ejemplo de aplicación.

¿Qué actuaciones o programas actuales destacaría?

En general, lo que nos ha ofrecido Europa es una nueva forma de entender el problema de las personas sin hogar. Se trata de dejar de entender el fenómeno como un problema arraigado en la persona que está en la calle y pasar a abordarlo como un problema estructural. Se necesitan, por tanto, soluciones estructurales. Una de las actuaciones que explicaré es la decisión adoptada en la ciudad de Glasgow de eliminar los albergues y de buscar otro tipo de soluciones, como poner pisos a disposición de las personas que están en la calle.

El director de Programas de **Arrels**, Francisco Gea. la opinión

¿Funcionaría esa iniciativa de Glasgow en las ciudades españolas?

Glasgow y una ciudad como A Coruña no deben tener un tamaño muy diferente. Lo que se plantea es que las personas no tengan que estar más del tiempo necesario en los albergues. Cuando una persona tiene la suficiente autonomía como para no necesitar que le pongan un plato en la mesa y para poder hacerse cargo de su higiene y de la de su espacio, quizás lo que interesa sea sacarla de ese tipo de centros. En Estados Unidos ya se habla de que lo primero es la vivienda, porque, aunque pueda parecer más caro, a la larga es más barato, porque se previenen problemas sanitarios. Hay comparativas de costes que demuestran que es mucho más económico.

¿Aceptarían la medida aquellos ciudadanos que pagaron por sus viviendas?

Depende de cómo se explique. Si los responsables explican el coste real de una plaza en un albergue, en un hospital o en un centro de desintoxicación y la existencia de pisos vacíos, los ciudadanos lo entenderán. Además de dignificar a la persona, hay un ahorro real. Pero el problema de carecer de una vivienda suele llevar asociados otros. Lo que no se plantea en ningún momento con la idea de optar por los pisos frente a los albergues es dejar de hacer otro tipo de actuaciones. La intervención social se mantendría. De lo que se trata es de evitar que el proceso para acceder a una vivienda digna sea tan largo y de que quien muestre voluntad de acceder a una vivienda y carezca de recursos tenga posibilidades. Alargar demasiado el proceso, hace que la persona se frustre.

¿Se aplican medidas similares a las de Glasgow en alguna ciudad española?

Nuestra fundación, que trabaja con las personas sin hogar más cronificadas, tiene un programa de pisos con 59 plazas y hemos hecho pruebas con gente que pasa directamente de la calle al piso y los resultados han sido buenos.

Pobresa a l'Ecuestre

Els responsables de Càritas, el Banc dels Aliments i Arrels Fundació expliquen la realitat social a l'alta societat barcelonina. La iniciativa surt dels joves d'aquest club

El Periódico (10/05/2012)

Rosa Maria Sanz

La crisi està abocant cada vegada més ciutadans a dependre de l'ajuda d'entitats, molts d'ells de classe mitjana i amb hipoteca i als quals la pèrdua del lloc de treball d'un o de tots els membres de la família els ha convertit en pobres. Una situació que cada vegada causa més víctimes i que també preocupa aquells que més tenen, potser perquè també veuen, salvant les distàncies, que els pot tocar. «Som conscients de la situació perquè ara la dona del nostre amic notari s'ha posat a treballar perquè no els arriba, o el nostre amic que tenia un xalet amb piscina i un vaixell ja no pot pagar l'educació dels seus fills. Cada vegada ho tenim més a prop». Van ser els exemples que un dels socis del Círculo Ecuestre, un club social de l'alta societat barcelonina, va posar per reconèixer la seva inquietud amb la situació actual de crisi.

Una intranquil·litat que comparteixen els membres més joves d'aquesta selecta entitat, els principals representants de la qual, Antonio Delgado (també president de la comissió d'Acció Social del club) i Sergio Martínez, han organitzat una sèrie de tres fòrums de debat sobre Crisi i estat del benestar. Van començar ahir amb la participació dels que coneixen més bé el terreny, les entitats, la presència de les quals és poc habitual en aquest tipus de trobades selectes que sembla que han suavitzat les normes, ja que es va veure algun coll masculí sense corbata. Hi van anar Jordi Roglà, director de Càritas, Salvador Busquets, president d'Arrels Fundació, i Antoni Sansalvadó, president de la Fundació Bancs dels Aliments de Barcelona. Hi haurà més debats en els quals es tractaran els vessants acadèmic i polític de la crisi, més en consonància amb l'escenari.

Roglà va obrir el fòrum davant una cinquantena de socis del Círculo Ecuestre. El director de Càritas va tornar a no deixar perdre l'ocasió per exigir un gran pacte polític que permeti un pla d'ocupació i un consens per millorar l'educació, així com per recordar les creixents xifres de pobresa a la ciutat. «Totes les forces polítiques, econòmiques i socials hem d'asseure'ns en una taula, oblidar les nostres diferències i començar a construir un gran pacte. La fractura social ja ha començat», va afirmar davant un públic que no li va estalviar aplaudiments, principalment, quan va carregar contra els dirigents polítics—«Tant els de l'Espanya va bien' com els d'hem arribat al nivell d'Itàlia i ja estem al nivell de França'», en referència a Aznar i Zapatero— els quals, va dir, van deixar perdre en el passat els anys de bonança econòmica per definir noves activitats econòmiques d'alt valor afegit. Unes crítiques que van secundar tant el soci de l'amic notari com un altre integrant del club, que va retreure a la classe política que no generi ocupació «per a una joventut tan preparada com la que tenim».

Ponents i organitzador: D'esquerra a dreta, Sansalvadó, Roglà, Delgado i Busquets, ahir.

Crida a la implicació

Arribat el seu torn, va parlar Busquets. Abans, el públic va conèixer la forma de treballar del Banc dels Aliments de Barcelona de la mà de Sansalvadó, que els va explicar que el tercer món és aquí i que més de 125.000 barcelonins mengen gràcies a les entitats a les quals subministren menjar --unes xifres que sorprenen el jove Delgado, segons va admetre ell mateix--. Busquets, el president **d'Arrels Fundació**, entitat de referència per la seva tasca en favor dels sense sostre de la ciutat, va lloar l'interès del Círculo Ecuatrec per voler conèixer de primera mà la crisi social i va demanar als presents que s'impliquin a millorar la situació. També els va demanar que expliquin a tots els responsables d'administracions i d'empreses que coneguin que algunes coses que es fan «són legals però del tot amorals». Com a exemple, va dir, el rescat de Bankia i els desnonaments per deutes hipotecaris titulitzats.

Reacción social Cáritas, Banc dels Aliments y Arrels

Cáritas, Banc dels Aliments y Arrels piden consenso social para atender la educación y un plan de ocupación. Las entidades consideran que la exclusión social no es inevitable y es posible salir de la situación de pobreza

La Vanguardia (10/05/2012)

Josep Playà Maset

Ante la crisis, hay que pasar del “sálvese quien pueda” a un consenso de las fuerzas sociales, políticas y económicas que garantice al menos la educación y un plan de ocupación para los jóvenes. Esta es la receta de mínimos que planteó ayer Jordi Roglà, director de Cáritas Diocesana de Barcelona, para responder al aumento de la pobreza. “Los recortes por los recortes no sólo suponen una hipoteca irreversible para nuestros hijos, sino también para nuestros nietos”, añadió.

Roglà se refirió también a las tres últimas acciones que Cáritas ha iniciado o está a punto de emprender: un servicio de mediación de la vivienda, un plan de prevención de la pobreza infantil y un plan de ocupabilidad. Son las tres prioridades de una institución que atiende a cerca de 60.000 personas sólo en la provincia de Barcelona y fueron expuestas ayer en la primera mesa redonda del ciclo sobre la crisis y el bienestar social. Un debate en el que intervinieron los máximos responsables de Cáritas, Banc dels Aliments y Arrels, convocados por la comisión de acción social del Círculo Ecuéstere de Barcelona.

Antoni Sansalvadó, presidente de la Fundació Banc dels Aliments, recordó que esta entidad ha pasado de atender a 57.000 personas a finales del 2008, a través de 180 entidades, a atender actualmente 125.000, por medio de 312 entidades. Sólo el año pasado se repartieron 11 millones de kilos de alimentos, con un valor de 18 millones de euros, “lo que significa también que la solidaridad es un motor económico” y que “la eficacia, la rentabilidad y la eficiencia son valores empresariales que se aplican también en el Banc dels Aliments”.

Salvador Busquets, director de Arrels Fundació, se refirió a la parte más dramática de la crisis, la que deja sin hogar o sin techo. Recordó que, según datos de

Pese a la generosidad de los donantes, el almacén del Banc dels Aliments de Barcelona se vacía a diario. En la foto, un trabajador puntea albaranes

Eurostat, en Europa hay 30 millones de personas con problemas de acceso a una vivienda digna y 80 millones que trabajan con unos ingresos inferiores al umbral de la pobreza. Sólo en Barcelona había en el 2008 unas 2.113 personas sin techo y en el 2011 eran ya 2.791, de las cuales 840 viven en la calle, 700 en asentamientos y el resto en albergues o pisos. Para Busquets, lo grave de estas situaciones es que las personas afectadas se sienten solas y pierden toda esperanza de cambiar sus condiciones de vida.

El responsable de Arrels defendió la necesidad de “repensar la pobreza” en unos momentos en que sólo en Catalunya hay unas 300.000 familias que no tienen o están a punto de no tener ningún ingreso propio (“y aún no hemos tocado fondo”). Busquets fue contundente al afirmar que hay países en que no están permitidos los desahucios si las personas afectadas no disponen de una vivienda. Y dio dos ejemplos de actuaciones que “seguro que son legales pero que son inmorales”. El primero se refería a Bankia, “que ha repartido beneficios y ahora necesita de un rescate de 7.000 millones de euros”. Y el segundo, a una caja que se quedó con 97 viviendas por valor de 30 millones de euros en pago de hipotecas, y ahora, tras ser saneada por el FROB, las ha revendido por 3 millones de euros

a una filial de esta entidad, porque los posibles inquilinos no las pueden comprar por falta de créditos. “Son situaciones que crean objetivamente unas condiciones para una revuelta social”, añadió.

Antoni Sansalvadó se mostró más partidario del “borrón y cuenta nueva” y apeló a la sociedad civil para que presione a los políticos. Así, mencionó la importancia de que se estableciesen más desgravaciones para las donaciones.

Roglà avanzó algunos detalles de un ambicioso plan contra la pobreza infantil que promueve Cáritas con el apoyo de otras entidades y que está previsto que se presente durante el próximo mes de junio. Parte de un estudio de necesidades que ha presentado la consultoría Deloitte y se empezaría a aplicar en el último trimestre del 2012. Su objetivo es prevenir las situaciones de pobreza entre los jóvenes, tanto desde el punto de vista de sus necesidades nutricionales como de ocupación. Actualmente, una de cada cinco personas se encuentra en situación de pobreza, pero esta proporción es de uno a cuatro entre los jóvenes. “Tenemos dinero, tenemos talento, a veces nos falta la confianza, no es utópico, es un tema de mentalidad”, dijo. Y puso el ejemplo de integración de Alemania. En su opinión, un gran plan de ocupación, que podría resumirse como un “plan mientras tanto”, es la única fórmula para evitar que se produzca una fractura social. En todo caso, el objetivo será evitar el error del pasado: “Cuando en los años de bonanza no hemos sido capaces de crear actividad económica de alto valor añadido”.

El coloquio en el Círculo Ecuéstre reflejó la desconfianza de los asistentes, a juzgar por sus intervenciones, sobre el papel de los políticos y los partidos. “¿Quién puede liderar este proyecto? ¿Encontraremos un Churchill?”, se preguntó uno de los miembros del Círculo. Otro, tras referirse a la fuga de cerebros jóvenes, interrogó a los ponentes: “¿Qué hacen, dónde están nuestros políticos, que no son capaces de crear trabajo?”. Y un tercero citó al cardenal Ratzinger, quien en uno de sus libros antes de ser Papa dijo que “la Iglesia necesita santidad antes que management”. Roglà, en nombre de Cáritas, recordó que esta insti-

tución es Iglesia y que las tres misiones eclesiales son la evangelización, la práctica de los sacramentos y la acción caritativa. “Cáritas es el iceberg de la Iglesia”. Más que en las soluciones, los ponentes coincidieron en apelar a la generosidad y en destacar que la crisis ha permitido emerger los valores positivos que hay también en la sociedad.

Drástico recorte a políticas activa

Los presupuestos generales del Estado rebajan un 57% las aportaciones del Gobierno a los programas de políticas activas de empleo en Catalunya. Bajo este epígrafe se ocultan, por ejemplo, las ayudas a las empresas de inserción laboral, los centros especiales de trabajo que dan empleo a personas con disminuciones físicas y psíquicas o los planes locales de empleo. A la luz de los presupuestos, muchos de estos programas van a quedar cancelados por falta de fondos a lo largo del año. Algunos centros especiales de trabajo y empresas de inserción temen que se verán obligados a cerrar. La Taula del Tercer Sector, que aglutina en Catalunya a 4.000 entidades no negociación en la comisión del Congreso, el Gobierno no había admitido ninguna de las enmiendas presentadas para corregir estas partidas, que en el conjunto de todo el Estado se han rebajado un 21% y, particularmente en Catalunya, en torno al 57%. Todos los grupos políticos catalanes, los sindicatos, las entidades municipalistas y el propio Govern han hecho frente común para evitar lo que se considera ya una debacle. En palabras de Àngels Guiteras, presidenta de la Taula del Tercer Sector, se trata de “una política desalmada”. El recorte del Gobierno tiene, además, un doble efecto, porque afectará también a los recursos del Fondo Social Europeo, que exigen como contrapartida que los gobiernos nacionales aporten una parte de las subvenciones para complementar los recursos comunitarios, de modo que estos también se verán reducidos. Por de pronto, Ecom, una de las empresas más relevantes del sector, ha anunciado ya que prepara un expediente de regulación de empleo para unos cuarenta trabajadores, lo que significará el cierre de 11 servicios de integración laboral. Ecom ha facilitado el empleo a 4.000 discapacitados. El impacto también será muy relevante en los ayuntamien-

tos. De acuerdo con el proyecto de los presupuestos del Estado, los planes de empleo serán cancelados.

El bbva apoya 26 proyectos sociales

El Banc dels Aliments de Barcelona y el de Girona, **Arrels** o la Fundació d'Oncologia Infantil Enriqueta-Villavecchia son algunas de las entidades que se beneficiarán este año de la iniciativa Territoris Solidaris del BBVA. Los empleados del banco han propuesto ayudar a 848 proyectos, de los cuales se han seleccionado 202, 26 de ellos en Catalunya. En total, el BBVA ha destinado 1,9 millones de euros a las iniciativas, que han sido seleccionadas por los empleados tras una votación y que se centran en atender a colectivos en riesgo de exclusión social, a enfermos y a sus familiares y a personas con discapacidad. Las 26 entidades sin ánimo de lucro catalanas escogidas han recibido 250.000 euros (un máximo de 10.000 euros cada una). En el actual contexto de crisis, se prevé dar continuidad a este programa.

Retallades socials, ciutat més injusta

Una societat més desigual que mai, on els rics són més rics i els pobres són cada cop més i molt més pobres. Aquest és l'escenari que les retallades socials estan deixant a Barcelona, una tisorada que criminalitza la pobresa, destrueix l'estat del benestar i amenaça la cohesió social de la ciutat

Carrer 123 (21/05/2012)

Cristina Fernández

La retallada sense precedents aplicada per les administracions tant a Catalunya com a la resta de l'Estat espanyol es concentra sobretot en els serveis socials, un fet que està abocant milers de persones víctimes d'una crisi econòmica de la qual no en són responsables a la marginació i l'exclusió social. La Unió Europea defineix que són pobres "aquelles persones, famílies i grups els recursos dels quals (econòmics, socials i culturals) són tan limitats que els exclouen del nivell de vida que es considera acceptable en la societat en què viuen".

Segons l'últim informe de Càritas, la taxa de pobresa a l'Estat espanyol supera àmpliament la mitjana europea situant-se en el 21% i el converteix en un dels països europeus més pobres només per davant de Romania i Lituània. Més a prop nostre, durant l'any passat la pobresa ha trucat a la porta d'uns 160.000 barcelonins, un 10% de la població, per la pèrdua de 60.140 prestacions socials, segons càlculs de Barcelona Inclusiva. Mentrestant, els centres de serveis socials de la ciutat han passat d'atendre 40.000 casos de risc de pobresa a atendre'n 64.000 i s'ha aturat pràcticament la inversió pública en equipaments.

Entitats a punt del col.lapse

Tanmateix, si el panorama actual és alarmant, la previsió amb què treballa Càritas a cinc anys vista és encara molt pitjor. L'entitat preveu un progressiu enduriment dels requisits de les administracions per accedir a prestacions socials, noves retallades econòmiques en els pressupostos públics destinats als àmbits de pobresa i exclusió, el tancament i disminució de programes, serveis i centres en el Tercer Sector, l'augment del nombre de persones en situació de pobresa i exclusió social i, per tant, l'increment de persones que es dirigiran a Càritas per demanar ajuda.

Dibuix: Miquel Fuster

Sindicats, entitats socials i partits polítics avisen que el pressupost que l'Ajuntament de Barcelona ha destinat als serveis socials, tot i augmentar-ne les partides en més d'un 6%, serà insuficient per fer front a les conseqüències de les retallades. "Si no es frenen les retallades de la Generalitat, el pressupost municipal no podrà assumir tot això", assegura el president del grup municipal d'ICV-EUiA i anterior responsable de Serveis Socials a Barcelona, Ricard Gomà. No és l'únic, però, que vaticina un col.lapse. La Síndica de Barcelona, Maria Assumpció Vilà, també ho té clar: "Serà a partir d'aquest 2012 quan més s'incrementaran les queixes per la manca de resposta de les institucions als problemes d'habitatge i de serveis socials, i en molts casos hauran de ser els ajuntaments els que hauran d'atendre, amb partides pressupostàries extraordinàries, les retallades de la Generalitat en temes com els menjadors socials, l'allotjament temporal o les beques, i no és segur que tots disposin dels mitjans econòmics per poder- ho fer".

Darrere la Barcelona de cartró pedra dels hotels de luxe i del reclam turístic s'amaga la ciutat real: la de les prestacions d'atur que s'esgoten sense haver trobat cap feina, la de l'enduriment de les condicions

per accedir a la Renda Mínima d'Inserció (RMI), la del fre al desplegament de la llei de la dependència, la de les retallades de les beques menjador, o la de l'augment imparable de desnonaments com a conseqüència de crèdits abusius i de la supressió dels ajuts socials al lloguer. I aquesta Barcelona formada per milers de ciutadans que no arriben a finals de mes no para de créixer. "Què passa-rà quan la gent comenci a pidolar demanant almoïna, envaint el centre de la ciutat i embrutant les mirades benestants?, es pregunten des de la CGT.

Els nous factors de la pobresa

A diferència de fa uns anys, quan l'exclusió a Barcelona estava més relacionada amb casos de desestructuració personal i familiar i es concentrava en determinats barris, ara els factors que porten una persona a la pobresa són múltiples i afecten tota la ciutat. I és que si la crisi econòmica és la que dicta la condemna, el vistiplau a la sentència el posen els polítics des dels seus despatxos quan prenen determinades decisions suposadament en nom de la contenció de la despesa. "Al darrere de tot el que està passant, hi ha l'aplicació d'un programa polític molt clar de desmantellament de l'Estat del benestar", remarca Gomà.

La pèrdua de la prestació de l'atur és el primer pas en l'amarg camí cap a la pobresa. Segons dades del Pla per a la Inclusió Social 2012-2015, a Barcelona durant el 2011 hi havia 108.250 persones en atur. D'aquestes, el 51,7% corresponia a la franja d'edat que va entre els 25 i els 44 anys, mentre que els aturats de 45 anys en amunt arribaven al 41,3%. És precisament aquest sector de la població barcelonina el que s'està més temps a l'atur, i representa el 62% de les persones sense feina per un període de més d'un any i el que té més dificultats per recol·locar-se en el mercat laboral. La primera conseqüència d'aquesta situació és la pèrdua de la prestació d'atur fins al punt que en un any, les persones aturades sense cap mena de subsidi han passat del 27% al 34%.

Tanmateix, no cal oblidar que la crisi no només afecta els aturats. La recessió econòmica i les retallades de drets també han provocat un augment de la precarie-

tat laboral i el risc de pobresa està afectant un sector important de la població ocupada que té problemes per passar el mes. Només un exemple: del total de contractes laborals firmats a Barcelona durant el 2010, el 88% eren temporals i, d'aquests, el 45% ho eren per un període inferior a un mes.

La Renda Mínima d'Inserció

Altres factors que contribueixen a la pobresa de les famílies des del 2011 és la pèrdua del dret a rebre la Renda Mínima d'Inserció (RMI) i la retallada de les ajudes de menjador que afecten directament el sector de la població més vulnerable: els nens. En aquest últim cas, tot i l'augment de sol·licituds de beques-menjador des del 2008, el Govern català ha retallat aquesta prestació dels 8,9 milions d'euros inicials destinats a aquesta partida fins als 6 milions actuals, deixant poc més de 4.000 famílies sense ajut tot i tenir-ne dret. A això cal afegir que les prestacions per fill s'han retallat un 75% i només reben aquest ajut les famílies amb ingressos inferiors a l'indicador de renda de suficiència (IRS), situat en uns 8.000 euros l'any, i que el fre al desplegament de la llei de la dependència ha deixat més de 6.000 persones sense cap prestació a Barcelona, fet que afecta sobretot les persones més grans i les persones discapacitades.

Tanmateix, el factor últim i el més definitiu cap a la marginació és la pèrdua de l'habitatge. Seguint amb les dades de Barcelona Inclusiva, durant el 2010 es van executar 10.445 hipoteques a la província de Barcelona mentre que el nombre de desnonaments va arribar als 5.860, xifra que suposa un increment del 21% respecte a un any abans. I pel que fa als ajuts públics per als lloguers socials, si abans de l'arribada de CiU a la Generalitat se'n beneficiaven unes 17.000 famílies, en el període 2011-2012 no s'ha produït cap nova convocatòria per accedir a aquests ajuts. També els joves que es volen independitzar surten molt perjudicats perquè el Govern central ha eliminat la Renda Bàsica d'Emancipació (RBE).

El president d'Amnistia Internacional a Catalunya, Pep Parés, ja vaticinava l'any 2010 que "Barcelona tindria cada vegada més pobres". A la ciutat dels

prodis d'Eduardo Mendoza, mentre els tecnòcrates quadren els balanços, el risc de fractura social entre rics i pobres, i entre qui té feina i qui no en té cada dia és més gran i més perillosa.

Barris rics i barris pobres

Les desigualtats de renda entre els barris no han parat de créixer des de l'inici de la crisi i són un bon exemple per valorar la fractura social de Barcelona. Els barris on més ha crescut la renda fins al 2010 són Sant Gervasi-Galvany, Pedralbes, Sant Gervasi-la Bonanova, Barri Gòtic i Tres Torres. En canvi, els barris on els ingressos han caigut més són Trinitat Vella, Marina del Prat Vermell, Can Peguera, Vallbona, Prosperitat, Turó de la Peira, Guineueta i Baró de Viver.

Un altre indicador és l'esperança de vida. Barcelona té una esperança de vida mitjana de 82,5 anys, però els veïns de Ciutat Vella viuen una mitjana de 81,3 anys mentre que les Corts freguen els 84 anys. L'envelliment de la població és especialment important al districte de l'Eixample, amb 59.560 persones majors de 65 anys i amb un elevat percentatge de dones soles dependents. El districte amb més joves és Ciutat Vella i també amb més immigració, ja que els estrangers representen més del 40% dels seus residents.

La criminalització de les Rendes Mínimes d'Inserció

Les retallades han vingut acompanyades de la criminalització dels beneficiaris d'ajuts socials per part del Govern català, sobretot en el cas de la Renda Mínima d'Inserció (RMI), un ajut que assegura uns mínims recursos econòmics per a les persones que no tenen cap font d'ingressos i que des de l'agost de l'any passat ha patit una forta tisorada després de l'aplicació d'un nou decret regulador.

Utilitzant com a argument la suposada detecció de frau per part dels perceptors d'aquesta renda, especialment entre immigrants, la Generalitat ha endurit les condicions per accedir a la RMI, ha suspès els

expedients en tràmit sense cap avís i ha deixat desemparats centenars de ciutadans. A més, ha provocat un gran malestar entre els treballadors socials, en desacreditar-los i fer-los indirectament còmplices d'aquest suposat frau davant la resta de la societat. Segons l'Ajuntament de Barcelona, al juny de l'any passat hi havia a la ciutat 7.869 beneficiaris d'aquest ajut i, d'aquests, el 32,2% tenien menors al seu càrrec. Per zones, Ciutat Vella, Nou Barris, Sant Martí i Horta-Guinardó, són els districtes amb major nombre de beneficiaris. Nou mesos després del "decreta-zo" moltes famílies s'han quedat sense ingressos tot i tenir-hi dret amb les noves condicions perquè el govern està aprovant les sol·licituds amb vuit mesos de demora. "Reclamem que es resolguin els expedients de RMI ja, que es derogui aquest decret i que es compleixi l'article 24 de l'Estatut que diu que les persones en situació de pobresa han de tenir assegurats els mínims d'una vida digna", remarquen des de la CGT.

Dibuix: Miquel Fuster

Enllaç: <http://favb.cat/carrer123>

Ofensiva de la Urbana contra los clientes de las prostitutas

Las denuncias por contratar los servicios sexuales suben un 35% este año. La falta de ayudas sacude a las mujeres y a las ONG

20 Minutos (21/05/2012)

Marta París

A principios de año, el Ajuntament de Barcelona apostó por aumentar la persecución de las mafias que obligan a mujeres a prostituirse, y de los clientes. Los resultados no se han hecho esperar. Entre enero y marzo, las denuncias a clientes han subido un 35,48% respecto al mismo periodo del año pasado, mientras que las sanciones a prostitutas han caído un 26,97%.

Fuentes municipales explican a 20 minutos que la Urbana presiona más a los clientes. El objetivo es no presionar a los más débiles: las mujeres. El Ajuntament modificará la Ordenança de la Convivència para endurecer las sanciones a los clientes y que sean más altas que las que castigan a las prostitutas. El periodo de alegaciones concluyó el viernes y no todo el mundo está de acuerdo con la norma, que prohíbe la prostitución en la vía pública.

De hecho, más de 500 personas –convocadas por la plataforma Prostitutas Indignadas y con el apoyo de 50 entidades– se manifestaron por el Raval, el 26 de abril en contra del endurecimiento de las sanciones– se impondrán sin previo aviso– y para reivindicar más protección y que no se las expulse de la calle. «No se debería multar porque no es la solución. La situación está como siempre y la persecución no ha cesado, y a las multas se suman las redadas y los controles de inmigración», denuncia Mercè Meroño, presidenta de la Fundació Àmbit de Prevenció, una de las entidades que trabaja con las trabajadoras del sexo del Raval.

Desde que empezó la crisis, ha descendido el número de prostitutas en la calle y ya son menos de 150, según datos de Genera, aunque Meroño señala que algunas han vuelto por las dificultades económicas que atraviesan con la pérdida de trabajos y de prestaciones. La crisis también

hace mella en las entidades que las asisten. «Del Ajuntament recibimos muy poco dinero y la Generalitat ha congelado ayudas y retrasado pagos. Nos debe mucho dinero y no tenemos ni fecha de pago», se lamenta Meroño.

La falta de ingresos les ha obligado a despedir a empleados y reducir horas de trabajo y atención. El Ajuntament ha aumentado este año un 67%, hasta 1,4 millones, el presupuesto de la Agència per l'Abordatge Integral del Treball Sexual.

Veletas rotas: «mariposa nocturna»

Miguel (Barcelona, 1944) dibuja desde los 16 años. Se especializó en cómic romántico hasta que se le incendió la casa y tuvo que vivir en la calle. Es autor de la serie de novelas gráficas Miguel, 15 años en la calle, de estilo «atormentado». Ha rehecho su vida gracias a **Arrels Fundació** (miquelfuster.wordpress.com)

Texto y dibujos: Miguel Fuster

Enllaç: <http://canal.esplai.org/repositori/file/00-2012/Recull-de-premsa/05-Maig-2012/21-05-2012/20120521-Prostitucio-Arrels-20m.pdf>

Els nous pobres fan una crida a la solidaritat

Els més necessitats demanen ajuda de tot el país per 'La Marató per la pobresa'

Ara (26/05/2012)

Auri García Morera

Els afectats per la pobresa esperen rebre la solidaritat de tot el país per 'La Marató per la pobresa' que se celebra aquest diumenge. Les entitats socials asseguren que aquesta solidaritat no substitueix la responsabilitat dels poders públics en la lluita contra la pobresa i les desigualtats.

L'ARA d'aquest dissabte recull el testimoni de quatre persones que han rebut l'ajuda de les entitats socials, amb resultats molt visibles.

Antonio Pereira, que ha dormit al carrer durant la major part de la seva vida i n'ha sortit gràcies a la **Fundació Arrels**, explica que el pitjor és la incertesa i la por. Carmen Rivero, que es beneficia dels donatius del Banc dels Aliments, confessa que rebre menjar congelat s'agraeix molt.

La Maria, que protegeix l'anonimat amb un nom fictici, destaca que els 'kits' de productes per a nadons de la Creu Roja ajuden molt la seva família. Per últim, Omar Baadi assegura que, si no hagués estat per l'ajuda de la Fundació Èxit, no hauria aconseguit la feina estable que té.

Antonio Pereira va deixar de dormir al carrer fa cinc anys

L'entitat amiga. Entrevistem al director d'Arrels Fundació

Volem presentar-vos **Arrels Fundació**, apart d'una entitat amiga, és una fundació que està realitzant una tasca molt valuosa amb gent sense llar. Us convidem a llegir una mica més de la vida i la tasca d'aquesta entitat. De la mà d'en Salvador Busquets farem un repàs de la seva trajectòria.

Avan (01/06/2012)

Que és **Fundació Arrels**?

Arrels és una fundació privada que treballa a favor de les persones que es troben en situació de sense sostre de manera crònica a la ciutat de Barcelona. Va néixer ara fa 25 anys fruit del convenciment d'unes persones que no trobaven justa la realitat de les persones sense sostre i van voler fer-hi alguna cosa.

Fins on arriba la vostra implicació amb aquestes persones?

Crec que una de les principals característiques d'**Arrels** és l'acompanyament que per a nosaltres significa estar amb la persona en el seu procés personal arribi on arribi. No ens agrada el concepte èxit perquè sovint se centra en un sol aspecte (la reinserció laboral, per exemple) i la persona és una totalitat.

No citeu la paraula "Sense sostre" sinó "sense llar", explica'ns la diferencia

Tot i que **Arrels** se centra preferentment en l'atenció a les persones que viuen de manera crònica al carrer, parlem de 'sense llar', perquè les persones que es troben en aquesta situació no han perdut només el sostre físic, sinó les relacions familiars i personals, entre d'altres aspectes. Han perdut la llar.

Amb els canvis econòmics dels darrers temps, el perfil del vostre usuari deu haver canviat força.

A quin perfil atén **Fundació Arrels**? Els homes i dones que acompanyem tenen una característica comuna: molts anys d'abandonament al carrer. Enguany, **Arrels** ha atés més de 1.000 persones, de les quals el 87% són homes, el 34% són catalans, el 36% són de la resta de l'Estat i el 30% són d'altres països. El 36% tenen entre 51 i 60 anys. El que evidenciem és que les

Salvador Busquets, director d'**Arrels Fundació** des de 1986.

Economista de professió i actualment membre de la junta directiva d'ECAS (Entitats Catalanes d'Acció Social) i del Consell d'Habitatge Social de Barcelona.

persones són cada vegada més joves i que hi ha més dones que abans. De totes maneres, no dubtem que **Arrels** atindrà les víctimes d'aquesta crisi quan ningú es recordi de la crisi: gent que ara comença a trobar-se en una situació delicada, si no se'n surten, d'aquí a un temps potser les veurem a l'entitat.

Què necessita realment algú sense llar? És cert el mite que molts d'ells no volen un sostre? Què us demanen?

El primer que necessita és establir una relació de confiança i de tu a tu, com tothom. Després caldrà veure quina necessitat bàsica vol o cal cobrir primer. El que més els preocupa en general és poder menjar adequadament.

Trobeu que la societat catalana és conscient d'aquesta realitat que es veu agreujada per la darrera crisi econòmica? Hi ha crisi de valors?

Crec que la crisi només ha aportat una cosa positiva: fer conscient a molta gent que tots som molt més vulnerables del que ens pensàvem: "El que li passa al meu veí, em pot passar a mi". A més, precisament en aquesta època de crisi, la gent que no passa per una situació difícil acostuma a ser més solidària que en èpoques de bonança econòmica.

La nostra societat és solidària amb aquestes persones?

Moltes vegades la societat no és solidària perquè no coneix la problemàtica de les persones que viuen al carrer. Per això és tan important per a nosaltres les tasques de comunicació i sensibilització.

Calen més campanyes de sensibilització per millorar aquesta situació?

Cal fer comprendre que és una problemàtica que afecta molts ciutadans i que té unes causes personals i estructurals. Imaginem que som una teranyina. Ens aguanten diferents fils: la salut física, la salut mental, la feina, la família, l'entorn, etc. Si un d'aquests fils cau, podem aguantar; si en cauen dos, comencem a trontollar. Si la pèrdua és múltiple, la teranyina cau: la persona cau. I si no es recompon aviat, resulta molt difícil tirar endavant. I això cal explicar-ho.

El treball del voluntariat. Explica'ns la importància que té pel desenvolupament del dia a dia de la vostra Fundació

Arrels és una entitat que va néixer de la inquietud d'un grup de voluntaris davant la situació de les persones que vivien al carrer. El seu treball és vital, imprescindible. **Arrels** és un equip humà on cadascú desenvolupa una tasca, independentment de si es tracta d'un professional, d'un voluntari o d'una persona atesa. Sense el voluntariat l'entitat no existiria.

Voldria ajudar-vos. Com ho puc fer, hi ha diferents vies?

Sí, hi ha diverses maneres. La primera de totes és estar pendent de les persones del teu entorn i del teu propi benestar. Si som conscients que som fils que aguantem la vida d'altres persones, potser molts no es veuran abocats al carrer. També s'ha d'estar informat, parlar-ne, fer-ne difusió, es pot fer un voluntariat o per últim també es pot col·laborar econòmicament.

Plans de Futur

Estar preparats pel més que probable augment de persones al carrer d'aquí a un temps fruit de la situació actual.

Un desig

Que el que acabo de dir no sigui necessari Moltes gràcies. De res.

La experiencia de voluntarios

«Sientes que estás haciendo algo bien»

Joan Manuel Parra. Empresario. Este directivo de una empresa de audiovisuales colabora desde hace dos años y medio con la oenegé **Arrels**

El Periódico (12/06/2012)

Rosa Mari Sanz

Joan Manuel Parra conoció **Arrels Fundació** en septiembre del 2009, a raíz de unas prácticas que realizó dentro de un programa de voluntariado.

Era la primera vez que tenía contacto directo como parte implicada en una oenegé. Lo que se encontró en esta entidad que atiende a aquellas personas que padecen una de las situaciones más extremas de la exclusión, el carecer de hogar, fue, reconoce, demolidor y definitivo para que una vez acabada su inicialmente prevista relación de 15 días continuara vinculado a esta organización. Parra, director ejecutivo de Stero Rent, una de las empresas líderes en el sector de los servicios audiovisuales, colaboró al principio con **Arrels** de 10 a 12 de la noche en el comedor de la residencia de la entidad Llar Pere Barnés, de Barcelona, bien ayudando a repartir cenas, recogiendo las mesas acabado el servicio o fregando el suelo. Allí, cuenta, fue partícipe de un mundo en el que antes prácticamente ni reparaba como algo cercano. «Hay que reconocer que lo haces por ti mismo, porque te invade la sensación de que estás haciendo algo bien, pero además te hace pensar de otra manera, tomar conciencia social, porque te encuentras con personas que lo están pasando muy mal y a las que la vida les ha dado un giro importante en un momento dado», asegura.

Víctimas de la crisis

Y es que cada vez más usuarios de Arrels son víctimas de esta última crisis, personas que han ido perdiendo el empleo, la casa, la familia y los amigos, y se han encontrado sin nada. Joan Manuel, desde la empresa que dirige, no es ajeno a la crisis. «Antes poníamos los precios nosotros, ahora los pone

En el almacén. Joan Manuel Parra, junto a material audiovisual de la empresa que dirige.

el cliente», explica como ejemplo del cambio de panorama. Además, la coyuntura también le hace tener menos tiempo libre. «Nos cuesta conseguir cualquier encargo o proyecto mucho más, se ha de pelear más tiempo, por eso ahora hemos de invertir más horas de trabajo», asegura, lo que no evita que siga su relación con **Arrels**, aunque no tanto como querría. Su vínculo ya no es tan presencial, algo que echan de menos en la Llar Pere Barnés, cuya directora, Charo Sillero, destaca de su colaboración el que «siempre tiene una sonrisa en la boca. Es una persona próxima que sabe escuchar». No obstante, mantiene su colaboración desde su empresa facilitándoles gratis cualquier material audiovisual que necesitan para actos que organizan, como fiestas de Navidad, Sant Joan y la Mercè. En esos casos, se vanagloria Joan Manuel, los técnicos de su empresa colaboran en el montaje y desmontaje fuera de horarios y también desinteresadamente

Contra la crisi, formació

ESIC celebra l'acte de graduació dels alumnes de la promoció 2010-2011

Fluidra, Damm, Arrels Fundació, Banc dels Aliments i Pilarín Bayés, premis Aster

El Periódico (27/06/2012)

Josep Maria Berengeras

Per superar la crisi, formació. Aquesta és la fórmula que va proposar ahir el president de la Generalitat, Artur Mas, en l'acte de graduació de la promoció d'alumnes de grau i postgraus 2010-11 de l'escola de negocis ESIC de Barcelona. Davant els més de 400 alumnes que es van graduar, el president va demanar «formar-se contínuament», «parlar com més idiomes millor» i, sobretot, tenir «actitud vital» per superar les dificultats. «Ser petit no és una tragèdia. Però s'ha de tenir la voluntat de projectar-se per tot el món, i per fer-ho és necessari estar formats, perquè l'alta formació és la base del futur», va assegurar Mas, que va afegir que «ens hem d'oblidar de l'expressió 'sobrevivim gràcies a les exportacions' perquè hem de vendre al món, viure del món».

Va coincidir amb l'opinió del president de la Generalitat el director general d'ESIC España, Simón Reyes, que va destacar que per ser bons professionals cal «formar-se contínuament, perquè les empreses per a tota la vida s'han acabat». «Si volem superar aquesta situació econòmica, necessitem professionals ben preparats, disposats a crear nous negocis, que vulguin treballar en mercats internacionals, treballar fora d'Espanya», va afegir. Mentrestant, el director general d'ESIC Barcelona, Eduard Prats, va reclamar per a Catalunya «un sistema de formació» similar al dels països pioners, molt potent «des de l'etapa primària fins a la universitària», per poder fer front millor a situacions econòmiques complicades com l'actual, però també amb «escoles de negoci i centres d'innovació» que amplïin els coneixements dels estudiants.

Mas, després d'entregar el premi a Pilarín Bayés.

L'acte va servir també per a l'entrega dels premis Aster. Així, van rebre el premi a la trajectòria empresarial Fluidra, per haver innovat contínuament en el sector industrial i per la seva internacionalització. En la categoria de trajectòria empresarial també es van atorgar dues mencions especials, a Arrels Fundació i a la Fundació Banc dels Aliments, per gestionar amb èxit les fundacions i per la seva tasca social en aquesta època tan complicada. El premi Aster a la comunicació empresarial el va rebre el grup Damm per la seva campanya Mediterràniament, mentre que en la categoria de comunicació professional la guanyadora va ser la il·lustradora Pilarín Bayés. ESIC és una escola de negocis privada, que va ser fundada l'any 1965, i és una de les més importants en programes de màrqueting d'Espanya. Factura 43 milions d'euros anuals i té vuit centres distribuïts per tot Espanya, un dels quals és a Barcelona.

Cinco para Andrea Fabra

El Periódico (18/07/2012)

Ricardo Ruiz Garzón

Poco estimada Andrea Fabra, valgas tú hoy por tanto presunto representante del pueblo: supongo que no dimitirás, que habrá que echarte, pero seguro que disfrutarás de unas señoras vacaciones, de esas que los parados de este país solo soñarán. Si es así, y ya que te imagino, por tu elegante vocabulario y fina retórica, ávida lectora, permíteme la osadía de recomendarte cinco buenos libros de autores jóvenes o primerizos, de aquellos que han ido a aparecer en plena crisis y que por desgracia lo tendrán mal para llegar a ser leídos. Gracias a ti y a los tuyos, por suerte, sabrán joderse felices para pagar tus, digo, sus impuestos.

Empiezo por Lobisón, de Ginés Sánchez (Tusquets): su narrador es un adolescente que padece autismo y cree ser un hombre-lobo, y aunque eso le obliga a expresarse de forma limitada, la novela supone un hallazgo. Más rompedor, tu paisano Emilio Bueso acaba de obtener el Celsius con una fulgurante novela de terror, Diástole. Salto de Página ha publicado también Cenital: verás en ella, junto a lo que nos espera con el fin del petróleo, una insólita lectura de la crisis. Añado, desde otro miedo más íntimo, el extraordinario thriller de Sergio del Molino No habrá más enemigo, en Tropo Editores; sus triángulos, sus relaciones padres-hijos y, sobre todo, su implacable mirada al mal interior me llevan a recomendártela, a ti y a los que se empeñan en culpas ajenas. En cuarto lugar -te hago aficionada a los bárbaros-, incluyo la descomunal Assur de Francisco Narla (Temas de Hoy): sus batallas entre los reinos ibéricos y los invasores nórdicos, y su protagonista, convertido en esclavo, la convierten en un best-seller histórico de violentos paralelismos con el presente. Acabo en fin mencionando a Miguel Fuster, empecinado en retratar su vía crucis como indigente en la portentosa serie gráfica Miguel. 15 años en la calle (Glénat / EDT

/Fundació Arrels). De su última entrega, Barcelona sin mí, bastará con que te leas la historieta Marcando límites para entender por qué estos días nos has hecho sentir como animales.

Suerte que contamos con ejemplos como el tuyo para tener las cosas claras.

Ellas son más solidarias

Los expertos lo atribuyen al peso del papel tradicional de cuidadoras en la sociedad. Las mujeres son clara mayoría entre los voluntarios de las principales entidades sociales.

El Periódico (21/08/2012)

Carlota Marzo

Cuando las cosas van mal, las personas se unen para arrimar el hombro. En los últimos años el número de voluntarios de las entidades sociales ha ido aumentando al mismo ritmo que la importancia de su labor. Los hay jóvenes, mayores y de mediana edad, algunos esporádicos y otros constantes, y en un buen número de las principales entidades barcelonesas entre un 50% y el 75% comparten un rasgo: son mujeres. De hecho, el perfil que caracteriza al sector del asociacionismo y el voluntariado, según una encuesta de xarxanet.org, es el de una mujer de entre 20 y 40 años.

«Tiene que ver mucho con el papel social de la mujer, siempre asociada al rol de cuidadora que vive por los demás. En la mente de las mujeres pesa un largo recorrido histórico de patriarcado reforzado por las instituciones. Y son capaces de renunciar a una parte de su tiempo para cederla a los demás, a la sociedad. En cambio, el hombre está educado como aportador de recursos», explica la socióloga Rosa Maria Garriga.

Más cosas a la vez

En esto coincide Paola Contreras, responsable del departamento de voluntariado de **Arrels Fundació**, una entidad que dedica sus esfuerzos a la atención y reinserción de personas sin hogar. «Para las mujeres culturalmente los demás van antes que lo individual, y por ello tienen más sensibilidad social. Cuando se quedan en paro, a los hombres lo primero que les viene a la cabeza no es ayudar; en cambio, a las mujeres sí, se apuntan rápidamente. Además, ellas pueden hacer más cosas a la vez sin que les desborden y eso ayuda», dice Contreras. Los bancos de tiempo están entre las entidades que cuentan con más mujeres: son el 70% de los participantes. La coordinadora en España, Josefina Altés, lo atribuye a que «la mujer es más dada a proyectos de ayuda, sobre todo porque

hasta hace cuatro días, todas las labores del hogar y de cuidado eran exclusivamente suyas, y todos esos años aún pesan». «En generaciones más jóvenes los chicos se empiezan a implicar, ahí se nota un cambio», añade.

Pero lo cierto es que, hoy por hoy, este plus solidario de las mujeres «es fundamental para sostener a las entidades que ayudan a esta sociedad a resistir en estos momentos de crisis», concluye Altés.

Voluntarias del Casal dels Infants juegan con los niños durante el 'esplai'. Foto: David Noguera

Implicación diferente

Así, la encuesta de la Generalitat sobre participación y política en Catalunya del 2011 muestra que las mujeres están más presentes en asociaciones relacionadas con el ámbito privado, que trabajan para el cuidado y el servicio a los demás. En el Casal dels Infants per l'Acció Social als Barris, el 71,8% de los voluntarios son mujeres; en Amics de la Gent Gran, el 69%; en **Arrels Fundació**, el 61%, y en la Cruz Roja, el 52,2%.

La relación de los hombres con el asociacionismo, en cambio, se basa en la implicación en las entidades de la esfera pública, como sindicatos, partidos políticos y organizaciones empresariales o estudiantiles.

En este ámbito, de todos los encuestados un 41,4% de los hombres habían participado activamente, frente a un 31,3% de las mujeres.

«Los hombres buscan prestigio social y en cambio la mayoría de las mujeres no. Por eso el tipo de asociaciones y entidades a las que acuden para trabajar de forma voluntaria son diferentes», sostiene la socióloga Garriga, y la voluntaria del Banc dels Aliments Sabine Hindersin pone un ejemplo: «En el Banc la mayoría son hombres porque sus tareas no son las de interacción con otras personas -en las que sí hay mujeres-, sino en un almacén. Pero la diferencia se nota sobre todo en las oficinas. En los despachos hay poquísimas voluntarias. En cambio, en otras entidades cuya labor es menos administrativa y más sobre el terreno hay más mujeres. Para ellos, el trabajo de despacho es parecido al que han hecho siempre y así no se aburren. Para ellas, en cambio, es más importante estar al lado de las personas cuidándolas».

«Yo creo que es un tema biológico», apunta Hindersin. «Somos iguales pero diferentes, y las mujeres tienen eso, son más sensibles y más empáticas con los demás, es innato», añade.

En contradicción

La interiorización del papel de cuidadoras, por un lado, y la lucha por la igualdad, por el otro, llevan a muchas mujeres a una contradicción con ellas mismas, explica Garriga. «Esto afecta a las carreras profesionales femeninas, es perjudicial», añade. «Cada mujer debe escoger su opción, pero solo hace falta recordar cómo la sociedad linchó a la ministra francesa Rachida Dati o a la vicepresidenta del Gobierno, Soraya Sáenz de Santamaría, por ponerse a trabajar poco después de dar a luz. ¿Esos niños no tienen padres que los cuiden?», se pregunta la socióloga.

Una voluntaria entrega a un sin techo material para limpiarse los zapatos. Foto: Elisenda Pons

Una voluntaria de Arrels Fundació ordena los zapatos para donar. Foto: Elisenda Pons

Nostalgia de los tiempos de cooperante

Maritza Martínez | Voluntaria en **Arrels Fundació**

El Periódico (21/08/2012)

A sus 71 años, Maritza recuerda cómo a los 28 inició su aventura de cooperante internacional. Durante décadas estuvo en varios países, como Argelia y Camerún, colaborando con Medicus Mundi, «trabajando al lado de personas que necesitaban hablar y ser escuchadas».

Al volver a Barcelona y con el paso del tiempo empezó a echar de menos estar al lado de los más desfavorecidos. «Necesitaba el contacto con las personas y decidí volver al voluntariado, pero esta vez en Barcelona. Aunque parezca mentira, aquí hay muchísima gente que nos necesita», explica.

Cuando se puso a buscar la entidad con la que iba a colaborar, tenía claro algo: quería trabajar con colectivos marginales, aquellos a los que a la gente le cuesta acercarse y entenderles. Después de hablar con diferentes asociaciones, acabó en **Arrels Fundació**, que dedica sus esfuerzos a las personas sin hogar: «A los sintecho los ves por la calle y ni los miras, y ni se te ocurre preguntarles cómo están». Vidas rotas, con un drama a sus espaldas: «A veces es por el alcohol o por simples problemas personales que acaban así».

Maritza Martínez / Voluntaria de **Arrels Fundació**

Trabajar en **Arrels Fundació** supone un «esfuerzo emocional y psíquico» para Maritza, porque «no pasa ningún mes durante el que no se muera nadie. Es duro», dice. Aun así, reconoce que le llena muchísimo y que se emociona cuando alguien que lleva tiempo en la calle se abre, le habla, le cuenta su vida. «Yo no sé si hago mucho ni poco. Solo sé que ellos no necesitan sermones, sino besos y abrazos», afirma. Maritza se enorgullece de «la humanidad» de las personas que colaboran en **Arrels Fundació** y sobre todo de la «sensibilidad» que, asegura, llevan las mujeres «en el ADN». «Por eso cuidamos de todos», añade.

Clics Barcelonins: “Veus sense sostre”

Foc Nou (01/09/2012)

Lucía Montobbio Campa

Un noi espigat i pigallós em diu que arribi puntual, perquè després de tancar les portes no deixaran passar ningú, encara que sigui per cinc minuts. Em mira fixament, i jo faig un “que sí, que sí” amb el cap Confiat em dona l’entrada i el programa.

Al paper hi posa que és una obra de teatre social. A través d’aquest gènere, persones que estan en situació de risc social, amb dificultats personals i econòmiques, poden explicar part de les seves vides als espectadors.

Vaig treballar a **Arrels Fundació** tot just després d’acabar la carrera. Amb l’Olga, el Ramon, la Maria i el Ferran a “El Palomar”. Era el sobrenom que rebia el departament de comunicació. No us puc explicar perquè li deiem així. Cree que era perquè estavem dalt del tot, al terrat, com els coloms (en castella: palomas -en aquest cas nosaltres-, i d’aquí palomar -l’espai que ocupàvem.) Era com un nom d’equip que ens feia sentir més grup.

De tant en tant contacto amb ells. Vaig emportar-me un bon record i experiència d’aquesta fundació. **Arrels** es dedica a l’atenció de persones sense llar de Barcelona www.arrelsfundacio.org

Aquest vespre em retrobo amb alguns dels seus voluntaris i treballadors a Antic Teatre. Un teatre una mica especial, prop del Palau de la Música, amb un pati a l’interior d’una cruïlla de Ciutat Vella. Esperem a fora i petem la xerrada abans que la funció comenci. Anem a veure “Veus sense sostre”:

Tres persones en situació de sense sostre, ateses per **Arrels Fundació**, escenifiquen primer fragments de la seva infància. Un jugava a cotxes, l’altra a nines, i el tercer a pilota. Després representen fets viscuts al carrer, només els acompanyen caixes de cartró. El contrast és fort i més sabent que són fets reals. En acabar, tots ens aixequem i aplaudim emocionats. Aquesta proposta ha estat positiva per a tots els implicats.

Camisetas en pro de los ‘sin techo’

20 Minutos (21/09/2012)

La **Fundació Arrels** intercambiará durante la Mercè ideas por camisetas para evitar que las personas pobres pierdan la vivienda. Estarán ubicados en Pl. Catalunya.

Sin techo de **Arrels ayudan a diseñar una nueva tienda de Camper**

Algunos de los materiales del local que se inaugura esta tarde han sido recogidos de la calle

El Periódico (27/09/2012)

Rosa Mari Sanz

Un grupo de usuarios de **Arrels Fundació**, la oenegé que desde 1987 atiende a personas sin techo de Barcelona, ha colaborado con el diseñador barcelonés Curro Claret para la puesta a punto de una nueva tienda Camper que se inaugurará la tarde de este jueves en la calle de Pelai. La labor de este grupo de personas, además de la manual, ha incluido la aportación de ideas para la decoración del establecimiento.

Prácticamente todos los elementos y materiales del interior de la tienda son reutilizados: maderas recogidas de la calle, antiguos carteles de Camper para forrar y repintar las paredes, cordones de zapatos descatalogados para confeccionar una cortina o las pantallas de las lámparas y los restos de pieles para forrar asientos.

El dibujante Miquel Fuster, que ha pasado 15 años viviendo a la intemperie, y que ha formado equipo con José, Aurelio, Nicolai y Valeiro, usuarios de **Arrels**, ha ilustrado la tienda con algunos dibujos reproducidos sobre maderas, también recuperadas.

El proyecto, cuentan desde la oenegé, no acaba aquí: si se desea adquirir uno de los taburetes o lámparas que decoran el local se pueden solicitar al taller de **Arrels Fundació** (93 441 29 90).

Arrels Decoració

Idea · Usuaris del taller d'Arrels Fundació i el dissenyador Curro Claret decoren una botiga Camper Rebuig. Tot el material és reciclat o bé recollit del carrer

El Punt (04/11/2012)

Sònia Pau

Un dissenyador reconegut hi posa la idea; sis persones manetes, la mà d'obra i més idees; una entitat que amb els 25 anys que atén persones sense sostre a Barcelona s'ha guanyat la fama de treballar bé fa de pont entre el dissenyador i els manetes... Resultat: una coneguda marca de sabates decora una botiga de forma original i solidària. Curro Claret, Arrels Fundació i Camper són els elements d'una història d'èxit i amb final feliç. José, Aurelio, Nicolai, Valerio i Miquel són els cinc usuaris d'Arrels que han donat forma a la idea de Curro Claret i han decorat la botiga Camper del carrer Pelai de Barcelona fent servir només material reutilitzat.

Fustes recollides del carrer per fer les potes de les taules, taulons cedits per una empresa de construcció fan d'estanteries i amb cordons i trossos de pell de rebuig de Camper es fan cortines i llums. "Teníem clar que amb el fet que un grup de persones participi en un procés únic de disseny no n'hi ha prou. Calia que l'espai funcionés i fos atractiu per si mateix", explica el dissenyador Curro Claret, ferm defensor del disseny de caràcter social i que no és el primer cop que col·labora amb Arrels.

No gaire diferent s'expressa en Valerio, que fa sis anys que és usuari de l'entitat i ha participat en el projecte Camper Together: "Un cop acabat el més important és quan veus que has fet una feina ben feta." "Mai m'havia imaginat que faria això", diu al seu costat l'Aurelio, que provoca el somriure de Curro Claret. Tots dos són homes de poques paraules. El portaveu d'Arrels, Ramon Noró, que parla més, celebra l'oportunitat que han tingut els usuaris del taller i que el projecte hagi sortit bé, perquè "és el testimoni de com les persones milloren". "La idea d'un dissenyador uneix dos mons", diu, i de seguida rectifica, "de fet, no són dos mons, sinó un de sol".

L'equip del taller d'Arrels que ha decorat la botiga Camper del carrer Pelai amb material reciclat Foto: Albert Salamé

El vicepresident de Camper, Miquel Fluixà, explica que alguna de les seves botigues a Nova York es podria decorar com la del carrer Pelai, i de la col·laboració amb Curro Claret en destaca "la feliç confluència d'interessos i de donar oportunitats". La botiga és a dues passes de la plaça de Catalunya i a quatre de la d'Urquinaona, una de les zones de Barcelona on es refugien grups de sense sostre. I sí, alguns dels manetes del taller d'Arrels hi han dormit algun cop, a cel obert.

Les veus de la pobresa

Les entitats socials i els metges de capçalera respiren dia a dia les dificultats de les famílies per sortir-se'n i reclamen que es posi la persona en el centre de les polítiques

Presència (08/11/2012)

Sònia Pau / Xavier Miró / Mireia Roureda

Les últimes dades sobre condicions de vida a Catalunya dibuixen una societat en què el 12,1% de llars tenen problemes per arribar a finals de mes i el 39% no poden fer front a despeses imprevistes, o sigui, que la rentadora es queda avariada o el fill gran, sense anar al dentista. Són dades de l'Institut Nacional de Estadística (INE) sorgides d'enquestes fetes aquest mateix estiu. També indiquen que el 10% de les famílies tenen problemes per pagar algun rebut de la hipoteca o del lloguer i que el 40% no es poden permetre anarse'n una setmana de vacances. I la situació s'agreuja dia a dia. Segurament el panorama que descriu l'INE ja és ara pitjor, perquè les dades de l'atur que es van conèixer la setmana passada indiquen que en el tercer trimestre de l'any 18.800 persones més s'han quedat sense feina, això vol dir 840.400 aturats, un 22,5% de la població activa. Són índexs d'atur i de pobresa mai vistos i per parlar de camins per posar-hi remei, el cicle Diàlegs a l'Espanya de Presència ha reunit a l'hotel fonda España de Barcelona representants de les entitats socials, que són els que coneixen de primera mà les penúries de milers de famílies víctimes de la crisi econòmica, de la destrucció de llocs de treball, dels sous i prestacions de misèria, d'un sistema creditici injust i del difícil accés a l'habitatge.

Un 29,5% de la població de Catalunya viu en situació o en risc d'exclusió social, és a dir, que 2,2 milions de persones no tenen el mínim per viure dignament. Els responsables de les entitats socials es neguen a admetre que sigui conseqüència només de la crisi econòmica, parlen de crisi de valors i reivindiquen una lluita contra les desigualtats socials. «Sense cohesió social no hi haurà progrés econòmic», avisa amb contundència Àngels Guiteras, presidenta de la Taula del Tercer Sector. A Catalunya hi ha precisament tradició d'un teixit social molt actiu: funcionen més de 7.500

La gent pobre és cada cop més visible a les grans ciutats.
A Barcelona cada cop hi ha més subsaharians recollint ferralla

entitats, que atenen 1,7 milions de persones en situació d'especial vulnerabilitat. «Retallar en polítiques socials, educació i salut és fer-se trampes al solitari», adverteix el president de la Creu Roja a Catalunya, Josep Marquès, mentre que Manel Ferran, metge de família i membre del Fòrum Català d'Atenció Primària (Focap), reconeix una certa por de la possible privatització del servei de salut i lamenta les decisions de fer pagar més pels medicaments. El responsable d'Incidència Social de la Fundació Arrels, Ramon Noró, va una mica més enllà i assenyala que tant ministres i consellers com regidors s'haurien de posar vermells per determinades decisions que han pres els últims anys.

Les realitats, les anècdotes i les xifres que els participants al debat sobre la Catalunya social posen sobre la taula evidencien que la fractura social ja ha començat i també ho certifiquen sentències com la del director de Càritas Diocesana de Barcelona, Jordi Roglà: «El rescat de les persones serà el que ens traurà de la crisi, no pas el rescat dels bancs.» L'escletxa social s'eixampla perquè no hi ha feina. I rescatar persones vol dir que tinguin un lloc de treball digne. Roglà demana solucions urgents de consens per evitar que

les llistes de l'atur continuïn engruixint-se. «És com si tinguéssim més de 800.000 futbolistes sense equip –indica el director de Càritas– i, a més, els deixéssim anys i anys sense entrenar ni anar al gimnàs.»

La preocupació no treu a les entitats les ganes de continuar fent feina. Denuncien que les polítiques socials, la salut i l'educació no es poden retallar, sinó que s'han de prioritzar per sortir de la crisi. Reivindiquen que les persones que pateixen una realitat dramàtica no són només un número i adverteixen que el coixí familiar que fins ara ha aturat que algunes situacions empitjorin s'està esgotant. En aquest context, no es mullen sobre el debat sobiranista i es limiten a exigir que les disputes polítiques no s'utilitzin per tapar les penúries socials i oblidar-se dels que es pateixen.

La fi del miratge

A Catalunya un terç de la població és pobra o està en risc de ser-ho perquè era falsa la situació de bonança dels anys previs a la crisi. Així ho afirmen els representants de les entitats que treballen amb els més desfavorits. Al 2006, al final del període expansiu, el risc de pobresa ja afectava el 19% de la població –«això ja era una gran desigualtat social», apunta Guiteras– i el pes de la construcció respecte del PIB era el doble que a la majoria de països del nord i del centre d'Europa. Sense el miratge de la construcció, el retrat no hauria estat tan autocomplaent com es pintava aleshores.

Crisi de valors

L'ensorrada d'aquest sector econòmic ha destruït l'ocupació i els difícils equilibris de moltes famílies i empreses endeutades. «No vam saber fer entre tots les coses», afirma Josep Marquès. Molts joves sense formació s'han quedat a l'atur i la pobresa ha arribat a afectar sectors que no ho havien estat mai com infants i gent gran. Guiteras defensa que l'origen de la catàstrofe arrenca amb l'atac ideològic a l'«estat protector» que va iniciar el nou liberalisme durant les crisis del petroli del 73 i el 83. Progressivament es van anar substituint els valors de l'estat del benestar per l'apologia del mercantilisme i la competència a

L'exclusió ja no és una realitat amagada, sinó que es veu als carrers de Barcelona.

la recerca del lucre, segons ella: «S'han anat creant al nostre voltant i en nosaltres mateixos unes aspiracions econòmiques i materials determinades que han portat a l'endeutament extrem persones que tenien una situació econòmica fràgil.» També Jordi Roglà defensa que la crisi moral i ètica és a l'origen: «Ve de fa molt de temps. És una acumulació continuada de fracassos de la nostra societat.» En aquella època de bonança, Roglà diu que es va malbaratar el talent i es va posar la persona per sota de gairebé tot.

Avui la pobresa s'estén, s'intensifica i es fa crònica per una crisi que té característiques noves. Abans era pobre qui no podia accedir a un habitatge. Ara els nous pobres ho són perquè han perdut el seu. «És el resultat d'un sistema creditici injust, amb una legislació inequívoca per no dir de distribució desproporcionada de les responsabilitats entre la part deutora i la part creditora», conclou. Roglà es lamenta que no existeixin segones oportunitats per als endeutats i sí per als bancs: «En les properes setmanes els bancs es trauran de sobre els actius tòxics i l'Estat no tindrà cap problema per posar 70.000 milions i, en canvi, no es pot augmentar el dèficit un 0,2% per ajudar les persones.»

Sense dret a la sanitat

Com a especialista en atenció sanitària primària, Manel Ferran deixa clar que a Catalunya s'està aprimant un servei que no havia rebut ni la mitjana de la inversió de la majoria de països de l'OCDE: «A pesar del creixement de les èpoques bones, la inversió en atenció primària havia crescut poc. La situació era bona en qualitat i a baix cost però a partir del 2010 s'ha de-

teriorat excessivament. Avui una part de la població no té dret al sistema sanitari universal i han quedat exclosos de l'assegurança de salut. Això és greu.»

Ramon Noró creu que, durant el temps de vaques grasses, el problema de les persones sense llar era la darrera de les prioritats: «No hi ha una cartera oficial i reconeguda de serveis d'atenció a persones sense llar.» Les administracions han reconegut i homenatjat les entitats que lluiten contra la pobresa però no han fet polítiques per eradicarla, creu Noró. Per començar, no es compleix la llei. Posa l'exemple de la reforma de la llei de la Seguretat Social del 2011, que comprometia l'Estat a establir indicadors clars d'índexs de pobresa en sis mesos i prendre mesures pal·liatives en sis mesos més: «Les lleis s'han de complir tant si hi ha recursos com si no.»

En darrer terme demana un examen de consciència a tothom sobre les decisions que s'han pres en el pas-sat des dels ministres fins als regidors passant pels ciutadans «que, si podíem vendre el pis a seixanta, no el veníem a cinquanta». «Molta gent s'hauria de posar vermella», conclou.

Allò del peix i la canya

No és pas que tinguin una fórmula màgica, però sí que saben que per sortir d'aquesta crisi, que és tan econòmica com social, «així no anem bé». Els representants de les entitats socials —aquestes que més d'un cop el conseller de Benestar Social i Família, Josep Lluís Cleries, ha elogiat i ha definit com «les que fan feina de trinxera»— coincideixen que les polítiques socials, la salut i l'educació han de ser prioritat per a les administracions i, per tant, no poden continuar essent les víctimes de les tisorades. De cara endins, fan autocrítica i admeten que el mateix tercer sector social ha de fer un exercici per sumar esforços, evitar gastar energies en feines duplicades, millorar l'eficiència i més que donar el peix, donar la canya i ensenyar a pescar. «La fractura social ja ha començat i, a més, estem posant la llavor per a la pobresa dels pròxims anys», sentència el director de Càritas Diocesana de Barcelona, Jordi N Roglà, recordant que si una persona no treballa, no cotitza a la Seguretat Social i, per tant, no tindrà una prestació de jubilació

que li permeti viure amb dignitat els últims anys de vida, sinó que haurà de sobreviure amb una paga de misèria.

Foto de grup dels representants d'entitats reunits per parlar de la Catalunya social. Foto: Andreu Puig

Aquesta fractura social o, dit d'una altra manera, que els rics cada cop són més rics i els pobres més pobres, és una de les realitats que es troben diàriament els professionals i els voluntaris de la Creu Roja, Càritas, la **Fundació Arrels** o els metges d'atenció primària. La presidenta de la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social, Àngels Guiteras, ho dibuixa amb una imatge la mar d'entenedora: «És com un rellotge de sorra en què els granets que són al mig es van asfixiant.»

Guiteras considera que la crisi social ve clarament d'una crisi de valors. Un marc en el qual els especuladors i la gent que s'ha lucrada, més que sentir-se culpable, es troben «com un peix a l'aigua». Perquè l'escletxa social no es vagi fent més gran defensa la recuperació de valors com el compromís, la solidaritat i l'equitat, alhora que veu urgent que s'aturin «unes polítiques d'austeritat que duen a la mort de les persones».

Per al president de la Creu Roja a Catalunya, Josep Marquès, «retallar en polítiques socials, educació i salut no és res més que fer-se trampes al solitari». Denuncia les mesures restrictives que afecten els més vulnerables i adverteix que l'única sortida als temps de precarietat és apostar per les persones i alhora reactivar l'economia. Des de la Creu Roja, que només en els programes més vinculats a paliar els efectes de la crisi va atendre l'any passat gairebé 300.000 persones, un 10,6% més que el 2010, i ha aixecat la veu per advertir que estem en època d'«emergència social», també es defensa la necessitat de revitalitzar valors com l'estalvi i l'honradesa en contraposició amb l'agressivitat dels termes tan de moda que van des dels «mercats» fins a «l'economia ferotge». Marquès, economista de formació i amb anys d'experiència al sector social, alerta que més enllà dels col·lectius que les estadístiques ja compten que estan en situació de pobresa hi ha els que, per ara, només la pateixen com a síndrome. «Les famílies que mantenen la feina i continuen tenint ingressos regulars no gasten el que gastaven», planteja. Aquesta contenció i aquest fre psicològic a fer despesa, dels quals tant es tornarà a parlar durant la campanya de Nadal, ja s'anomena «la síndrome de la pobresa».

En la mateixa línia es defineix el metge Manel Ferran, que treballa al CAP Raval Sud i és de la junta directiva del Fòrum Català d'Atenció Primària (Focap): «Per sortir-nos-en cal un canvi urgent de polítiques. El sistema de l'enriquiment, el negoci i el fer diners ha fracassat, i cal reenfocar el model econòmic d'Europa.» Ferran insisteix en la idea de Guiteras en el sentit que per no deixar més persones a la cuneta s'ha de trobar un altre camí que no sigui el de les retallades, l'increment de l'atur i l'augment de la despesa en necessitats socials urgents. La solució per a ell seria prioritzar l'estat del benestar i concretant una mica més en el seu sector, la millora de la xarxa bàsica de salut, que és la més pròxima a les persones i si funcionés bé, assegura, evitaria tanta despesa en la xarxa hospitalària.

Àngels Guiteras

«Estem davant del triomf de la ideologia de l'enriquiment per l'enriquiment»

«Hem de tenir clar que sense cohesió social no hi podrà haver progrés econòmic»

Jordi Roglà

«La crisi ètica ens fa veure l'atur o la taxa de pobresa com la prima de risc: un número»

«El rescat de les persones serà el que ens traurà de la crisi, no pas el rescat dels bancs»

Ramon Noró

«Des dels ministres fins al darrer regidor s'haurien de preguntar quines decisions han pres»

«Massa sovint donem el peix i ens oblidem de la canya, tot i que també és cert que el fil de la canya ens l'han tallat»

Manel Ferran

«Avui una part de la població no té dret al sistema sanitari universal»

«Hi ha recursos per crear llocs per col·locar polítics, però no per millorar la gestió dels centres»

Josep Marquès

«La gent gran, que ja tenia pensions baixes, ara ha d'ajudar fills i néts»

«Retallar en polítiques socials, educació i salut és fer-se trampes al solitari»

Ferran, al CAP Raval Sud, i Ramon Noró, des de la **Fundació Arrels**, una entitat que atén persones sense sostre també al cor del Raval, tenen des dels seus llocs de feina miradors privilegiats de com la pobresa afecta dia a dia més famílies tant de les del Raval de tota la vida com de les d'origen immigrant. Quan se li demanen solucions per sortir de la crisi, Noró, sense fugir del punt de vista de representant d'una entitat local amb 25 anys d'història, ho estructura en tres camins: implicar les persones empobrides en la recerca de sortides, que administracions i entitats siguin agosarades i creatives, i apostar per activitats de tota la vida que fan teixit veïnal i social, és a dir, que cohesionen i enforteixen vincles, des d'una coral fins a l'escoltisme.

I va ser Noró el que en la part del debat dedicada a com sortir de la crisi va posar a sobre la taula unes xifres que fan pensar: segons un estudi fet als EUA, el cost a les administracions d'una persona en procés d'inclusió que viu en un pis compartit és de 57 dòlars per nit; de 73 si està en un alberg; 164, a la presó; 519 si ha d'ingressar a urgències d'un hospital i de 1.185 si és internat en un centre d'atenció mental. O sigui, que prevenir és estalviar.

Els pobres no voten

Els representants d'entitats socials no confien en els polítics. En els polítics en general, siguin del color que siguin, i de l'administració que siguin, gran o petita. Per les entitats socials les persones que estan en una situació d'infortuni i pobresa no són prioritàries en les agendes polítiques. «Només hem de veure el programa d'aliments de la Unió Europea, basat en els antics excedents. Saben que ha estat a punt de desaparèixer? Doncs sí, perquè uns quants països van portar-lo als tribunals!», lamenta el president de la Creu Roja a Catalunya, Josep Marquès.

Des que va començar la crisi les entitats socials han dit de totes les maneres possibles als governants de Catalunya i de l'Estat espanyol que si s'han de fer retallades que es facin menys ponts i carreteres però que no es retalli en prestacions socials (ni en educació ni en sanitat, sectors imprescindibles per mantenir l'estat del benestar i la cohesió social). Per això

—veient el cas que els han fet tant els uns com els altres— ara són escèptics amb el futur, sigui aquest dintre d'una Catalunya independent o no. En aquest sentit, no creuen que la marginalitat canviés amb una situació política diferent.

Això sí, el president de la Creu Roja, que és economista, confirma la inviabilitat d'un país que «cada any perd entre el 8% i el 10% del seu PIB», com li passa a Catalunya. «Així segur que no es poden fer polítiques socials», manté.

«Sota cap escenari tenim futur sense tenir garantida una cohesió social», manté Jordi Roglà, director de Càritas Diocesana de Barcelona, que retreu a tots els governs d'aquí i de l'Estat espanyol la política dels darrers trenta anys i el fràgil estat del benestar que han construït. «No podem deixar una part important de l'estat del benestar en institucions com Càritas que el 90% de la seva despesa procedeix de donatius de particulars o de la força del voluntariat.» «Potser les coses canviarien si els pobres poguessin votar. Però no voten. Se senten rebutjats», diu Roglà.

«En canvi, ara creen el banc dolent per treure tòxics amb tot el cost que comportarà i ja diuen que ha de tenir guanys. I al capdavant hi posen directius que guanyaran 500.000 euros l'any. No tenen vergonya», retreu Àngels Guiteras, de la Taula d'Entitats del Tercer Sector que, en nom de tots els agents socials diu, sincera: «A nosaltres ens són igual les eleccions aquí, al País Basc, a Galícia... El que per a nosaltres és important és el model de societat que volem.»

«La culpa és nostra per no exigir amb el nostre vot als polítics que compleixin les seves promeses», diu Manel Ferran, metge del Raval i fundador del Fòrum d'Atenció Primària, Focap, que assegura que hi ha moltes lleis que no es compleixen. «Els rics no el necessiten, l'estat del benestar, però nosaltres sí, i hem de lluitar per tenir-lo», diu. Aquest metge denuncia que el sistema sovint crea més entitats per col·locar els seus polítics que es queden sense feina que per ser més eficaços.

Ramon Noró, d'**Arrels**, aposta per replantejar el paper de les entitats del tercer sector i recuperar l'esperit

pel qual foren creades i aposta també per canviar alguna llei. «Invertiria en inspectors fiscals, a comissió, i canviaria la llei de protecció de dades perquè qui evadeixi impostos surti en una llista», diu convençut.

Jordi Roglà

«Potser les coses canviarien si els pobres poguessin votar. Però els pobres no voten perquè se senten rebutjats»

Àngels Guiteras

«Sincerament: ens són igual les eleccions aquí, al País Basc, a Galícia... El què per a nosaltres és important és el model de societat que volem»

Josep Marquès

«Doncs sí: uns països de la UE han volgut aturar el programa d'ajuda alimentària!»

Manel Ferran

«Els rics no el necessiten, l'estat del benestar!»

Ramon Noró

«Els evasors d'impostos haurien de sortir en una llista perquè tothom ho sabés»

La ciudadanía alerta de que hay una «emergencia social» en el Speakers' Corner

Los desahucios, el paro y la falta de servicios básicos provocan ya una fractura social, según las decenas de entidades participantes en el Speakers' Corner de 20 minutos. El soberanismo y los recortes enfrentan a los partidos. Hasta los niños piden que se acabe con la corrupción.

20 Minutos (12/11/2012)

Toni Ayala

Más de 100 voces sobre Catalunya

El Speakers' Corner reunió a los 7 partidos del Parlament, 4 candidatos, decenas de entidades y ciudadanos de todas las edades.

Speakers' Corner en el Parc de la Ciutadella

El maratón de 10 horas de Speakers' Corner organizado por 20 minutos en el parque de la Ciutadella estuvo marcado por las intervenciones antagónicas respecto a si Catalunya debe o no tener un Estado propio. En cambio, sí que hubo unanimidad entre el centenar largo de ponentes acerca de los estragos de la crisis que afecta cada vez más a más familias.

Soberanismo y emergencia social

Más de 100 políticos y entidades sociales coinciden en la necesidad de paliar los estragos de la crisis. El debate sobre el Estado catalán divide a los participantes en el Rincón de los Oradores.

Enric Canet
Casal d'Infants del Raval

«Cal estar amb els barris amb més necessitats garantint-hi bons serveis»

Mar Manzanque
Moviment 15M

«No creiem en partitocràcies, sinó en una democràcia directa amb un ciutadà sobirà»

Maria Garcia
Ecologistes en Acció

«Volem una Catalunya que defugui el model actual d'enfonsar el planeta»

Lluís Rabell
President de la FAVB

«Volem un Estat propi amb serveis públics i una educació de qualitat»

Josep Tuñí
Fundació Centre Obert Joan Salvador Gavina

«Els polítics no han de ser els amos dels diners, els han d'administrar»

Antonia Giménez
Coordinadora de Creu Roja BCN

«4 de cada 10 persones a les que ajudem ara, el 2010 no ho requerien»

Anabel Castañeda
Moviment 15M

«Somos objeto de un expolio y de una quiebra vergonzosa. Los políticos nos mienten»

Eva Granados
PSC

«S'ha de recuperar la renda mínima d'inserció per a lluitar contra l'elevat atur»

Ramon Vila
Director de la Fundació PIMEC

«La nova cultura empresarial ha d'incloure aspectes socials»

Carme Embuena
Avismón

«La vellesa no es pot viure amb angúnia. Cal tenir un envelliment de nivell europeu»

José Miguel Esteban
Moviment 15M

«El 14-N no t'excusis. Si les coses continuen igual serà culpa teva»

Javier Bonomi
Pte Fedelatina

«El percentatge d'immigrants presents a la universitat no arriba al 5% de l'alumnat»

Joan A. López Noguera
PPC (Berga)

«La meitat dels joves de la Catalunya central estudien fora i no tornen allà»

Ricard Riol
President PTP

«La mobilitat sostenible prevista per Cerdà està profanada pels vehicles a les voreres»

Manuel Buenaño
PPC

«Queremos que Catalunya no discrimine por hablar en catalán o en castellano»

Sònia Martínez
Directora FEDAIA

«Demaneu un pla efectiu sobre fracàs escolar, del 28%, el més alt de la UE»

Diego Sánchez
PPC (Maresme)

«Aspirem a què sigui normal dir *Visca Espanya* igual que *Visca Catalunya*»

Jordi Peix
Fundació Banc dels Aliments

«Hi ha un estat d'excepció social. La família ha de ser solidària i també el poble»

Jaume Clupès
President FEDAIA

«El 45% dels infants catalans estan al llindar de la pobresa, abans un 23%»

Manel Parra
Moviment Cívic Espanya i Catalans

«Són millors cent anys de negociacions que un sol minut de confrontació»

Josep Puigdemont
ICV-EUIA

«En 23 anys de CiU el Llobregat ha rebut un 5% d'inversions per a un 25% de població»

Núria Cadenes
Solidaritat (SI)

«Volem una Catalunya lliure i per primer cop bufa el vent al nostre favor»

Jordi Cañas
Ciutadans (C's)

«Mas intenta camuflar una pésima gestión y un ataque al Estado del bienestar tras la *estelada*»

Francesc Bragulat
CIU

«Demandem respecte per a expressar les nostres creences dins de la UE»

Esther Niubó
PSC

«No existeixen solucions nacionals a temes globals. L'austeritat mal entesa porta més atur»

Oriol Bota
Director Obra Social St Joan Déu

«Les persones han de veure que no les abandonem. El teixit associatiu estem patint»

Carlos Orti
Catalunya Camina

«La mobilitat no s'ha de limitar a la llibertat de moviments. Cal reflexió»

Ole Thorson
P(A)T

«Necessitem un model viari a Catalunya que prioritzi la seguretat i no posar vides en perill»

Pere Aragonès
ERC

«La Catalunya lliure del futur ha d'oferir habitatges a la gent i futur als nostres joves»

Carme Sabater
Presidenta CUS

«L'obligació de sostenibilitat del sistema sanitari no pot recaure més en la gent»

Candela López
ICV-EUIA

«Els joves com jo no tenim per què veure frustrades les nostres oportunitats»

Aouatif Stitou
CIU

«Cal seguir prenent mesures excepcionals en moments excepcionals»

Javier López
PSC

«La nostra generació portarà una cicatriu de per vida de menys salaris i drets socials»

Felipe Aranguren
Iaiolautes

«És una vergonya que els avis haguem de fer desobediència civil al carrer»

Cristina Faciabén
Secretària Socio-Economia CCOO

«Modificar l'IRPF castiga la gent sense grans fortunes»

Roger Montaña
CIU

«El passat 11 de setembre la gent va dir prou a una relació de submissió»

Alberto López
Alcalde de La Llagosta (ICV)

«Que no ens fiquin senyeres per davant per amagar tissors ben esmolades»

Neus Munté
CIU

«El nostre sistema educatiu és l'embrió de l'estructura del l'Estat propi català»

Vicenç Molina
Fundació Ferrer i Guàrdia

«Parlen d'Estat propi amagant que volen un Estat de la seva propietat»

Inés Arrimadas
Ciutadans (C's)

«Quiero libertad y seguir siendo española y una Catalunya de gente libre»

Àngels Ponsa
CIU

«Per a CiU la llengua sempre suma i m'hi resta. El castellà és del nostre país»

Rafael Murciano
Projecte Home

«Urgeixen 30 places residencials dins l'àrea metropolitana de Barcelona»

Manel Martí
President ADVC

«Els més pringats som el Tercer Sector. Ens han reduït a la meitat la subvenció»

Beth Abad
CIU

«Treballarem per aconseguir l'Estat propi i per fer de Catalunya un país per viure millor»

Joan Amades
Capgròs de la Fundació La Roda

«La Catalunya que volem ha de saber recordar la seva història, de mil anys»

Jordi Giró
Pres. CONFAVC

«Hem de recuperar drets que hem perdut amb les retallades. I hem d'enfortir els barris»

Vicenç Gasca
Pres. Fundació Bcn Comerç

«Calen institucions fortes per decidir quin comerç és el que volem»

Miquel Iceta
PSC

«Qui exerceixi la solidaritat no ha de sortir penalitzat. Cal una reforma de la Constitució»

Enric Gregori
Estudiant UPF

«És probable que amb la independència no serem rics, però sí que tindrem més benestar»

Sergio Rodríguez
Director Fundació Adsis

«Ens hem de preocupar per rescatar les persones i no els bancs»

Ramon Pla
Jubilat

«Només falta que ens retallin les pensions: en viuen els nostres fills i els néts»

Mercè Olivares
Jubilada

«Aquesta crisi és una estafa perquè ens la fan pagar als que no tenim diners»

Robert González
Jubilat

«Hi ha desnonats cada dia al cinturó industrial i no és culpa d'ells»

Enric Morist
Coordinador Creu Roja Barcelona

«La pobresa infantil i l'energètica haurien de ser la prioritat per als polítics»

David Zambrana
PPC

«Pido libertad para elegir el idioma en que quieren estudiar mis hijos»

Jordi Morera
Jubilat

«Els catalans i els altres catalans hem mantingut durant molts anys a Espanya»

Eugeni Rodríguez
Portaveu FAGC

«No pot haver-hi llibertat si tot el poble, també els homosexuals, no ho són»

Carla Cornella
Pres. FAADA

«S'ha de deixar de maltractar els animals a totes les festes populars»

David José
Secret. Gral. SPC

«Volem una policia al marge dels interessos i capricis dels polítics de torn»

Laia Bonet
PSC

«Evitem un front nacionalista que busca un conflicte però no resol els problemes»

Oriol Alsina
Director Amics de la Gent Gran

«Hi ha 150.000 persones grans soles, que pateixen l'aïllament social»

Edgar Manjarín
Inflexió

«Cal un Pla de rescat ciutadà per garantir la qualitat de vida, la feina i l'habitatge»

Meritxell Borràs
CIU

«La transició nacional és en marxa de fa temps. La volem madura i tranquil·la»

Susanna Garriga
Avismón

«Hem d'escoltar la gent gran i no només demanar-los el vot»

Carles Ruiz
Alcalde de Viladecans (PSC)

«Espanya se'ns ha quedat petita. Volem una pàtria encara més petita?»

Rocio Mez-Sampere
PSC

«Canviarem l'austeritat mal entesa, que és una asfíxia econòmica»

Carles Barba
Pres. Fundació Catalana Esplai

«És immoral i miop no atendre amb prioritat la infància: ells són el futur»

Jordi Roglà
Director Càritas Diocesana Bcn

«La prioritat ha de ser que la societat disposi del benestar que li correspon»

Albert Claret
Secretari CJB

«No es garanteixen ni les possibilitats de futur ni l'emancipació dels joves»

Maria València
Mov. Centres Esplai Cristians Catalans P. Tarrés

«Necessitem projectes que s'adrecin als joves i nens»

Olga García
Arrels Fundació

«Volem que ningú es vegi abocat a dormir al ras. Que no es morin de pena i soledat»

Joan Romero
Eix Comercial Maragall

«Vull una Catalunya lliure perquè no trepitgin el nostre model de comerç»

Eulàlia Solé
Estudiant UPF

«Incomplir les promeses electorals porta a què la gent no confiï en la política, i no n'ot sen»

Antonio Moreno
Ass. Drets Civils Discapacitats i llurs Famílies

«L'excusa és que no hi ha diners per a la dependència»

Vrajes, Joan i Remei
Estudiants Educació Social

«Sovint trobem serveis socials que exclouen a la gent»

Juanjo Compañé
Homes Igualitaris

«Hay que acabar con la homofobia, la-cra horrorosa que empieza en el colegio»

Eduard Ballester
Fundació acidH

«Vull una Catalunya amb valors socials que em faci sentir orgullós»

Marta Vilalta
JERC

«Volem un país sostenible, just i democràtic. De res serveix si cometem els mateixos errors»

Ester Pascual
Avismón

«Cal valorar i respectar la gent gran i que no visqui sola amb una pensió mínima»

Montserrat Capdevila
PSC

«No podem embolicar-nos en una bandera i que ens solucioni els problemes»

Elizabet Ortega
PPC

«No queremos salir de España, sino de la crisis. No hay que tapar la mala gestión»

Antoni Tordera
Jubilat

«No vull la Catalunya d'avui. Els polítics han de marxar perquè no ho saben fer bé»

Sergi Corral
Creu Roja

«La crisi ha fet aflorar el voluntariat i, ara més que mai, cal sumar esforços i promoure'l»

Carme Freixa
Feministes de Catalunya

«Volem una Catalunya lliure de violència domèstica i de terrorisme sexista»

Joan Pallarès
Fed. espanyola de donants de sang

«Necessitem donants altruistes. Les donacions de sang han baixat un 4%»

Dolors Gordi
CIU

«Si ho vol el poble, la transició serà pacífica, democràtica i serena per ser un nou Estat de la UE»

Santiago Espot
SI

«Catalunya ha de ser l'amo del seu propi destí com qualsevol país del món»

Xavier Fontova
Creu Roja

«Catalunya ha de ser solidària i tenir en compte els col·lectius més vulnerables»

Oriol Amorós
ERC

«Només podem sortir de la crisi i garantir l'estat del benestar sortint d'Espanya»

Eliana Guererro
Cazacarteristas

«Los carte-ristas hacen un flaco favor al turismo, un motor económico»

Lila Fiorini
As. Talentia

«Hay que participar en estas elecciones independientemente de a qué partido se vote»

José Manuel López
PPC

«Hay que crear empleo para no perder a la generación mejor formada»

Marc, Gerard i Oliver
Esplai Espurnes d'Esplugues

«Què va abans, la independència o la salvació del país?»

Jordi Jover
Fundació Comtal

«Calen polítiques actives per no perdre una generació i no cronificar la pobresa»

Felisa Pérez Antón
ABD

«Hay que implicar a la comunidad en la lucha contra las drogodependencias»

Javier Barreña
PPC

«Soy de Nou Barris en Barcelona, catalán en España y español en el extranjero»

Carlos García Palacios
Moviment Cívic d'Espanya i Catalans

«España es una sola y Catalunya, también»

Guillermo Gorostiza
Homes Igualitaris

«No hay que obligar a las mujeres con poder a hacer de hombres prepotentes»

Miquel Vallmitjana
Som lo que sembrem

«Volem un model agrícola en què els pagesos no es morin de gana»

Pedro Guerra
Esplai Pubilla Cases Can Vidalet

«Més rica o més pobre, però vull una Catalunya on tot-hom es pugui expressar»

Marc Díaz
Esplai Pubilla Cases Can Vidalet

«No vull que es retalli l'estat del benestar, però sí els sous dels polítics»

Mercè Jou
CIU

«Volem una agència tributària amable amb qui compleixi, però que lluiti contra el frau»

Alberto Lumbreras
ICV-EUIA

«És una crisi capitalista com altres i ens la volen fer pagar als de baix»

Miriam i Anna Maria
Esplai S. Família

«Volem una Catalunya amb més opcions de lleure educatiu»

Arrels demana als candidats mesures contra la pobresa

El Periódico (13/11/2012)

Elisenda Pons

La **Fundació Arrels**, que ahir va complir 25 anys de lluita en defensa de les persones sense llar, va convocar els ciutadans a un acte a la plaça de Vázquez Montalbán de Barcelona en què es van encendre espelmes per demanar als candidats mesures perquè ningú més es vegi abocat a viure al carrer. En un manifest, **Arrels** va reclamar, entre altres mesures, una renda mínima de suficiència i l'eliminació de la necessitat d'acreditar uns ingressos mínims per accedir a una vivenda oficial.

Pas decisiu contra els desnonaments

El gest de la banca i la premura del Govern espanyol a aprovar aquesta setmana els acords que negocia amb el PSOE reflecteixen la necessitat d'intervenir i d'anar més enllà d'un codi de bones pràctiques per frenar els desnonaments a Espanya, la pitjor cara de l'esclat de la bombolla immobiliària. La resposta política als desallotjaments no havia estat a l'altura de les necessitats ni de la visió d'organitzacions de la societat com la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH), que van fer sonar l'alarma ja fa tres anys. Els dos partits espanyols majoritaris, PSOE i PP; que s'han alternat al poder des de l'inici dels desnonaments (2009), just ahir van començar a escriure un nou capítol —que es coneixerà íntegrament aquests dies— de les relacions entre els creditors i els deutors immobiliaris. Una relació que la majoria dels espanyols consideren desequilibrada i injusta tenint en compte que es regeix per una decimonònica llei hipotecària, que provoca la rebel·lió de jutges i policies, encarregats directes de la seva execució.

Un cop la banca i les caixes van anunciar ahir la moratòria, durant dos anys, dels desnonaments en els casos d'«extrema necessitat», subscrits als domicilis habituals, queden pendents de reforma actuacions que

concerneixen les entitats financeres. La pressió ciutadana i el seu interès per la resolució del problema de centenars de milers de famílies espanyoles, com ho mostra el suport de 75.000 firmes a la iniciativa d'el periódico per canviar la llei, no es podran satisfer només amb mesures d'urgència. Les circumstàncies extremes, segons totes les previsions, arribaran ben aviat a altres capes socials que no s'emmarquen en les tradicionalment anomenades menys afavorides. Aquest fet demostra que la legislació hipotecària no serveix els interessos de la majoria dels ciutadans ni dels mateixos bancs, que necessiten recuperar el seu prestigi davant d'ells. La iniciativa del PP i el PSOE paga, doncs, un deute polític amb els espanyols i la decisió del Govern de tramitar d'urgència els acords bilaterals mostra un camí d'esmena ineludible.

L'establiment d'unes noves regles del joc en les quals els consumidors se sentin protegits facilitarà la recuperació del castigat mercat immobiliari i l'activitat econòmica urgent per a la banca i per a Espanya.

Celebració 25 anys d'**Arrels**

Personas sin hogar decoran una tienda con material recogido de la calle

ABC (26/11/2012)

Efe

Taburetes y bancos hechos con madera recogida de la calle o lámparas y cortinas tejidas con cordones de zapatos descatalogados son algunos de los elementos que cinco personas sin hogar han utilizado para decorar la tienda de zapatos Camper de Barcelona.

Los cinco “sin techo”, vinculados a la **Fundación Arrels** de Barcelona, han construido la nueva decoración de la tienda que Camper tiene en la calle Pelai de Barcelona, ideada por el diseñador Curro Claret, en una experiencia participativa de carácter social que quiere tener continuidad.

“Si tuviera que destacar algo con mayúscula sería la autoestima, que valemos para mucho, no solamente para estar en la calle”, ha afirmado José, una de las cinco personas que han vivido años en la calle y que en los últimos meses han participado en el proyecto de decoración de la tienda.

Según ha informado la **Fundación Arrels**, que se dedica a atender a personas que viven en la calle, hace dos años el diseñador Curro Claret contactó con el taller de Arrels con una propuesta: aprovechar una sencilla pieza metálica diseñada por él para construir mobiliario.

Desde entonces, varias personas vinculadas a Arrels han participado en la fabricación de bancos, taburetes, lámparas y otro tipo de mobiliario, que se ha consumado con el proyecto de la tienda Camper.

El vicepresidente de Camper, Miquel Fluxà, ha explicado que está acostumbrado a colaborar con diseñadores “pero en este caso hay una historia detrás con cierta connotación social, donde lo más importante

no es la cuestión económica sino dar una oportunidad a la gente. El resultado final es bonito porque se trabaja para recuperar muebles y vidas”.

Según la **Fundación Arrels**, este tipo de colaboraciones “es una manera de mostrar que las personas que sufren situaciones difíciles tienen cosas para aportar”.

La fundación ha puesto a la venta taburetes y mobiliario elaborado por las personas sin recursos en su taller “La Troballa” de **Arrels** con los materiales reciclados en la calle, para lo cual han creado la dirección electrónica latroballa@arrelsfundacio.org.

Enllaç: <http://www.abc.es/agencias/noticia.asp?noticia=1302380>

El milagro de 1 kg de arroz

Las cuatro delegaciones en Catalunya del Banc dels Aliments se han propuesto el objetivo de conseguir 1.400 toneladas de comida en dos días (30 de noviembre y 1 de diciembre). Se trata de la cuarta edición del Gran Recapte. Este es el trayecto que recorren los alimentos desde el donante hasta el beneficiario, un periplo solidario que recorreremos de la mano de un paquete de arroz.

El Periódico (30/11/2012)

Olga Merino

A eso de las once de la mañana, la cebolla del sofrito ya comienza a dorarse en los fogones de Puri, una mujer vitalista y llena de energía, acostumbrada a la brega en las cantinas de grandes fábricas. Purificación Wasaldua trabaja como cocinera en la Llar Pere Barnés, una entidad dependiente de la **Fundació Arrels** que da cobijo y alimento a personas sin techo. «A los pobrecillos -dice Puri- les gustan las cosas de mucho mojar, como las salsas y el pisto». La pobreza ama el pan, es cierto; por alguna razón, el chusco parece grabado a cincel en la memoria atávica del hambre.

Pero este mediodía no habrá moje. Hoy es jueves y, como manda el canon, toca paella en el menú. Mejor dicho, arroz con pollo, un arroz que procede del Banc dels Aliments y que nos acompañará a lo largo de este periplo circular.

«Un kilo de arroz da de comer a unas siete u ocho personas más o menos», explica Purificación mientras remueve con la cuchara el contenido del perol. Ocho estómagos se sacian gracias a la versátil gramínea. Ocho pequeños prodigios cotidianos. Un dato que conviene recordar en un momento en que un millón y medio de personas viven en Catalunya en situación de pobreza; es decir, el 22,4% de la población.

Comidas en dos turnos

La Llar Pere Barnés, situada en el Paral·lel, detrás de las chimeneas de la Fecsa, recibe 1.200 kilos de comida al mes procedentes del Banc dels Aliments, explica Charo Silleros, responsable del hogar que echó a rodar hace cinco años. Entre otros servicios, la entidad ofrece almuerzo y cena, en dos turnos, a 75 comensales: los 34 residentes en el centro y otras 41

personas externas que viven en condiciones muy precarias; algunas se alojan como realquiladas en pensiones o en habitaciones sin derecho a cocina.

Charo Silleros esboza así el retrato del usuario prototipo del hogar: «Un varón de nacionalidad española, soltero, de alrededor de 59 años, que lleva más de un lustro viviendo en la calle y que percibe una pensión no contributiva de unos 475 euros». Se trata, pues, de personas en una situación crónica de exclusión social. Mendicidad, trastornos neurológicos, alcoholismo, otras dependencias... Integrantes de esas bolsas de pobreza endémica que, por desgracia, perviven en cualquier sociedad del primer mundo. Representan el último peldaño.

La maldita crisis, la persistente asfixia económica de los últimos años, ha obligado, además, a que el arroz, ese humilde paquete de arroz que sale del Banc dels Aliments, enfile otros senderos para paliar otras necesidades. Sigámoslo.

El trajín de camiones y furgonetas, de cargamentos que entran o salen, comienza poco antes de las ocho de la mañana en las instalaciones del Banc dels Ali-

ments, situadas en la calle de Motors de la Zona Franca. Unos 2.500 metros cuadrados de almacén donde se alinean palets e inmensas estanterías hasta el techo repletas de garbanzos, lentejas, bricks de leche, conservas y, por supuesto, arroz, uno de los productos estrella. Solo en la delegación de Barcelona, la primera que se fundó en España, hace 25 años, se mueven al día entre 12.000 y 25.000 kilos de alimentos.

El trasiego se ha incrementado en los últimos días por la organización del Gran Recapte, un ejercicio de voluntarismo que aspira a recaudar en Catalunya 1.400 toneladas de comida en dos días: el 30 de noviembre y el 1 de diciembre. Es la cuarta edición.

Contradicción capitalista

Podría decirse que los bancos de alimentos -la federación española que los aglutina ha sido galardonada este año con el Premio Príncipe de Asturias de la Concordia- se nutren de las contradicciones del sistema capitalista. El proyecto partió de Estados Unidos, cuando al activista John van Hengel se le ocurrió en 1966 que los excedentes de la industria alimentaria bien podrían paliar el hambre de los pobres de su ciudad. El padre de aquella idea, tan simple como genial, falleció, por cierto, en un hospicio de Phoenix (Arizona).

Todos los martes por la mañana llegan a la nave de la Zona Franca 25 palets cargados de fruta y hortalizas, vegetales despojados de esa tersura de porexpán a la que los años de bonanza nos han acostumbrado. Manzanas con alguna mácula, tomates un poco blanditos, coliflores y lechugas que ya empiezan a amarillear pero aún son comestibles.

Para evitar que la cadena solidaria se quiebre por algún eslabón, la velocidad es el factor clave, la rapidez en la distribución de los alimentos antes de que expiren. Por ello resulta imprescindible en el manejo del tinglado un cerebro orquesta, alguien que mantenga los platillos chinos en continuo movimiento sin que se estrellen contra el suelo.

En el Banc dels Aliments de Barcelona, ese alguien se llama Oriol Dolader, jefe de logística. «Los miércoles me llega un tráiler cargado de yogures. Me los traen el miércoles y el sábado ya caducan, con lo que tenemos que darnos mucha prisa en repartirlos. Además, las entidades receptoras tampoco tienen una gran capacidad de almacenaje».

500 grandes empresas

Gallina Blanca, Nutrexpa, Pastas Gallo, Danone, Kellogg's, Nestlé y así hasta 500 grandes consorcios entregan la sobreproducción que no pueden comercializar a los cuatro bancos de alimentos catalanes. A veces llegan productos cuya etiqueta ha vencido («consumo preferente antes de...»), pero que igualmente se reparten con un certificado de la empresa en cuestión conforme son aptos para comer. Tal vez son galletas que han perdido la mordedura crujiente del primer día o bollos que se han puesto duros pero que mojados en leche aún se dejan saborear.

Rápido, rápido, rápido... Tanto en el reparto, como en la toma de decisiones. «Hace poco -explica el responsable de logística-, una empresa de Valladolid me ofrecía 25.000 kilos de mermelada, nada menos que 33 palets. Me los regalaban, pero tenía que espabilar me con el transporte». Se los trajo gracias a un camionero solidario que solo cobró 500 euros por los portes. ¿Salió a cuenta la operación? Dolader hace números con la calculadora. En efecto, valió la pena: dos céntimos de euro por kilo de confitura.

Una 'plantilla' discontinua

Así funciona el Banc dels Aliments, a base de imponderables, comida a punto de caducar y algo tan etéreo como la solidaridad humana. El invento se colapsaría sin las personas que colaboran como voluntarios en el depósito de la Zona Franca.

«Si no viene nadie, ¿qué hago? -razona Dolader-. Si no hubiera un mínimo de gente, esto no tiraría». Una plantilla discontinua de 187 personas se encarga de las múltiples tareas que se solapan en el almacén de Barcelona: descargar camiones, ordenar los alimentos, etiquetarlos para controlar las cantidades

y recordar en qué balda se ubican, empaquetarlos... Un ajetreo continuo al que se consagran personas altruistas como Albert Expósito, un jubilado de 64 años que regala cuatro horas de su tiempo tres días a la semana.

El perfil del voluntariado, sin embargo, está transformándose; ya no se acercan solo pensionistas generosos, sino también personas todavía en edad laboral. Como Ferran, un parado más del sector inmobiliario. «Cuando digo que he cumplido los 55 años, ya no hace falta ni que enseñe el currículum. Se me caía la casa encima -explica-, hasta que vi un vídeo en el que Serrat pedía colaboradores para la entidad».

Ferran hace cada día ocho horas conduciendo el toro entre las ringleras de estanterías. Una jornada laboral completa para mantenerse ocupado, para no pensar, para no comerse la cabeza... Sentirse útil es pura vitamina para el hombre arrinconado por el mercado laboral.

La estación barcelonesa de Sants se llena de personas sin hogar

Los indigentes buscan refugio con la llegada del frío. Aumentan su número debido a la crisis, son más jóvenes y cada vez hay más mujeres.

20 Minutos (03/12/2012)

Marta París

Con la llegada del frío, las personas sin hogar buscan abrigo donde pueden: albergues sociales, cajeros automáticos... y estaciones de tren y autobús. Aunque la mayoría cierran por la noche, permanecen abiertas hasta bien tarde y abren de madrugada. Es lo que pasa en la estación de Sants, donde decenas de personas se refugian cada noche en sus cercanías.

Hace apenas un año, la Red de Atención a Personas Sin Hogar (XAPSL) contabilizó 2.791 personas sin techo en la ciudad, lo que supone un incremento del 32,1% respecto a 2008. De ellas, 1.258 dormían en alojamientos de la Red (un 5,7% más), 695 vivían en asentamientos (casi tres veces más) y 838 pasaban la noche en la calle (un 27,4% más).

Un objetivo lejano

2010 fue el año europeo de lucha contra la pobreza y la exclusión social y, bajo el lema Imagina un 2015 sin nadie a la calle, la red de atención a personas sin techo de Barcelona presentó varias propuestas para conseguir que ninguna persona se viera obligada a dormir en la calle.

Este objetivo parece cada vez más difícil de lograr porque la crisis económica se ha agravado y cada vez hay más personas en riesgo de exclusión social. Hace falta recordar que cuando empezó la crisis, en 2008, había 2.113 personas sin hogar. “Hemos tenido 11 años de bonanza, pero teníamos un 18% de población viviendo en el umbral de la pobreza”, se lamenta Olga García, de la **Fundación Arrels**, para quien “la gente que vive en la calle es un indicador del bienestar social”.

“Aunque no pasa de un día para otro, es muy fácil caer en esta situación”, subraya. Primero se pierde el

trabajo, al cabo de unos meses se agotan el subsidio de paro y otras ayudas, los ahorros se acaban... La ayuda que se les ofrece es atemporal. “En algunos casos, necesitan ayuda un año, en otros, cinco. Depende de cada caso, pero, cuanto más tiempo pasa, más difícil es salir”, señala Tere Bermúdez, técnica del programa de inclusión social de Cáritas.

Diversos indigentes se preparan para pasar la noche en el exterior de la estación de Sants. (HugoFernández)

No sólo no tienen donde vivir, sino que, además, pueden sufrir diferentes enfermedades, trastornos mentales y adicciones como el alcoholismo. La esperanza de vida de los indigentes es de 58 años, lejos de los 79 que, por término medio, viven los barceloneses y los 85, de las barcelonesas.

En estos tres años, no sólo ha aumentado el número de personas sin hogar, sino que también ha cambiado su perfil. “Antes eran sobre todo hombres solos con trastornos mentales y ahora son más jóvenes y están más formados”, explica García. “También se ha feminizado y hay más mujeres”, añaden desde la Fundación Mambré, que busca alojamiento para indigentes.

Ningún niño en la calle

La XAPSL, formada por varias entidades y el Ayuntamiento de Barcelona, cuenta con dispositivos es-

pecíficos para evitar que ningún niño duerma en la calle, pero cada vez deben atender a más familias que pierden su vivienda al no poder pagar el alquiler o la hipoteca. Algunas optan por vivir en asentamientos y otras ocupan o realquilan una habitación. “Siempre hemos tenido familias en riesgo, pero no tantas. De las 55.000 personas que atendimos en 2011, un 20% eran familias sin ingresos y otro 20% percibían menos de 600 euros al mes”, alerta Bermúdez.

Esto ha obligado a Cáritas a doblar en un solo año el número de pisos para realquilar a familias desahuciadas o que malviven de realquiler, y ya cuenta con más de 210. “Hace falta cortar el ciclo hereditario de la pobreza”, advierte Bermúdez, consciente de que la situación no ayuda, porque, como asegura García y “sin querer ser catastrofistas, podemos perder toda una generación”.

Nadie durmiendo en la calle

La Navidad es una gran oportunidad para las entidades tanto respecto a las donaciones como a la sensibilización de la población. Dada la situación actual, la campaña de Arrels, que empieza el lunes bajo el lema Nadie durmiendo en la calle, “será más reivindicativa y servirá para recordar que las personas sin hogar son personas con sentimientos”, explica García. Para acabar con esta problemática, “hace falta voluntad política de quien gobierna, pero la política la hacemos todos”, recuerda. La campaña tendrá una especial incidencia en Internet y el acto central será el día 17, cuando la plaza de Sant Jaume se llenará de corazones.

L'operació Fred s'amplia i s'activarà a 5° i no a 0°

Un nou alberg per a emergències entrarà en servei a Ciutat Vella quan arribi la pròxima onada de fred

La Vanguardia (14/12/2012)

Lluís Sierra

L'operació Fred, que normalment s'activava quan es preveien zero graus de temperatura a Barcelona, s'ampliarà, de manera que aquest servei d'alberg nocturn d'urgència es posarà en marxa quan la previsió sigui de fred però no tant. N'hi haurà prou amb la previsió de cinc graus centígrads per oferir llit als que dormen al carrer.

La norma dels zero graus, de fet, ja es va flexibilitzar el febrer d'aquest any, quan l'operació Fred es va activar durant 13 dies consecutius. Va començar amb temperatures sota zero, però quan va remetre el fred i ja es registraven temperatures positives, es va decidir mantenir el dispositiu uns dies. Ahir la regidora de Qualitat de Vida, Maite Fandos, va informar del nou protocol que s'aplicarà així que arribi la pròxima onada de fred.

D'aquesta manera, el que era una excepció es convertirà en regla. De totes maneres, el dispositiu de l'operació no serà el mateix quan la temperatura estigui per sobre dels zero graus. En aquests casos, quan la previsió sigui de cinc graus o menys, s'obrirà el centre d'acolliment d'emergències de Sant Andreu. Allà hi ha 70 places disponibles, a més d'un servei de roba i dutxes. Els acollits reben un sopar i es compta també amb un servei d'atenció psicosocial.

En aquest primer nivell de l'operació Fred amplificada no s'augmentarà el personal municipal sobre el terreny. Seran els educadors i empleats de serveis socials que habitualment són al carrer, així com la Guàrdia Urbana, els que oferiran allotjament als que dormen a la via pública i jardins i parcs de la ciutat.

El segon nivell de l'operació Fred serà similar al que s'aplica des de fa anys davant la previsió de temperatures per sota dels zero graus o de nevada. En

Habitualment dormen als carrers barcelonins unes 800 persones

aquests casos es posa en marxa un operatiu més gran, amb l'epicentre coordinador al centre d'Urgències i Emergències Socials (CUESB) del carrer Comerç. Els equips d'emergències, junt amb personal de la Creu Roja, recorren els llocs de tota la ciutat on saben que dormen indigents per oferir-los l'allotjament i acompanyar-los personalment fins a l'alberg. En la pròxima operació Fred entrarà en servei a més, un nou equipament a Ciutat Vella, a prop de la Rambla, amb 60 llits disponibles. Com a Sant Andreu, el nombre de llits és ampliable. Sota zero, s'activa també un conveni amb hotels per disposar de més llits si cal, i es reforça el servei de teleassistència per fer un seguiment més detallat de persones grans que puguin ser més vulnerables per una onada de fred.

L'última operació Fred, el febrer del 2012, va donar empara a 423 persones, que van sumar 1.838 pernотacions durant 13 jornades consecutives. Bona part dels indigents a qui se'ls va oferir allotjament el van refusar, com sol passar: moltes d'aquestes persones (algunes sense documentació en regla) desconfien d'acudir a qualsevol instància oficial. En aquells 13 dies, i gràcies a la difusió que es va fer de l'operació, el CUESB va rebre moltes trucades de veïns que avisaven d'on hi havia gent dormint al carrer, per tal que els serveis d'emergències els anessin a buscar..

Les 423 persones acollides al febrer signifiquen una mica més de la meitat de les aproximadament 800 persones (xifra variable, que sol créixer en època estival) que dormen al carrer a Barcelona. Els que no tenen casa són molts més, unes 2.800 persones, segons dades d'abril del 2012. S'hi compten unes 800 persones que en grups familiars estan en assentaments (antigues fàbriques, barraques...) i més de 1.200 en pisos d'inclusió, albergs, o pensions a càrrec de l'administració pública o d'entitats socials.

Campanya d'Arrels

Gent sense sostre i voluntaris de la **Fundació Arrels** recorreran la setmana que ve llocs on acostuma a dormir gent (estacions de tren, caixers i algunes places) de Barcelona repartint cors de cartró amb el lema "Ningú dormint al carrer"

Ningú Dormint al Carrer

Per combatre aquesta realitat, **Arrels Fundació** ha impulsat per Nadal la campanya Ningú Dormint al Carrer

Monapart (21/12/2012)

Paola Borrás

Amb l'objectiu de sensibilitzar a la ciutadania i a la classe política, de la necessitat de seguir lluitant per a que tothom pugui tenir un lloc digne on viure.

Per conèixer la problemàtica, Monapart ha comptat amb el testimoni del Josep Reverter, un barceloní nascut al barri de la Barceloneta que, per culpa d'un desnonament, va caure al carrer durant dos anys i mig. La història del Josep i la seva vinculació amb **Arrels** il·lustra una realitat malauradament massa propera i que cal combatre sigui com sigui.

Per això, Monapart Barcelona i Monapart Living s'adhereixen a la campanya d'**Arrels** donant l'1% dels beneficis obtinguts durant el mes de desembre.

Josep Reverter

El pessebre i **Arrels** són font d'esperança

Punt de vista. Guillermo Rubén Lezcano . Josep Maria Anguera Soler

Catalunya Cristiana (23/12/2012)

En aquestes dates celebrem el naixement de l'Infant Jesús en una establia a Betlem i, també se celebren els 25 anys d'**Arrels Fundació**, nascuda del desig d'un grup de persones de lluitar contra la pobresa. Tots dos esdeveniments s'assemblen en l'aposta seriosa i ferma pels més desvalguts.

Jesús, Fill de Déu, neix en una establia. Invisibles als ulls de la societat, són rebutjats per tothom, menys per aquells que la societat jueva del moment tracta com a intocables, els pastors. Quina paradoxa, Déu fet home només és reconegut pels més petits de la societat, aquells que van ser il·luminats per la llum de l'àngel.

Ara fa 25 anys es va obrir, al mig del Raval, un petit llogaret, semblant a l'establia. Aquestes persones volien ajudar i acompanyar aquells que ningú no vol, aquells que són invisibles als nostres ulls quan passem per la ciutat, aquells que són com els pastors, aquells pels quals Jesús es va encarnar a Betlem i va morir al Calvari: els pobres, els desvalguts, les prostitutes, els drogo addictes, els malalts mentals abandonats a la seva sort al carrer, els immigrants que ningú no vol al seu costat. Sí, aquells que sempre, des del principi dels temps, han existit. Un grup de dones i d'homes, sense pensar en res més que en l'altre, van decidir abocar-se en el manament que ens va ensenyar Jesús d'estimar l'altre com a un mateix.

En mirar Jesús, Maria i Josep a l'establia, veiem reflectides aquestes famílies que estan sent desnonades; els pobres que pidolen per, per què no?, prendre un got o dos de vi; els toxicòmans que necessiten la seva droga; aquells que no poden pagar la llum i passen fred; els que viuen en pensions i habitacions de rello

guer i sospiren per una llar; la gent que ve de fora i a la qual mirem de reüll; aquells que no poden ser atesos per la sanitat i tants altres. Tots aquells pels quals va néixer un Nen a Betlem, tots aquells que Arrels intenta acompanyar. Hi ha alguna cosa al fons del seu cor, l'esperança, que, com diu Charles Peguy, va venir per Nadal. I tot i ser la més petita de les virtuts, és la que mou el món.

I ens ve al cap el somriure de Jesús Infant, que va venir a estimar tots aquells invisibles, de la mateixa forma que veiem com cada dia la família d'**Arrels** somriu i acompanya tots aquells que han estat reclosos en la soledat més fosca mai volguda.

De la mateixa forma que l'Església no ha de deixar de mirar l'establia, pensem que **Arrels** no ha de deixar de mirar aquell primer dia fa 25 anys al carrer Sadurní del barri Xino, on l'esperança es va fer un lloc entre nosaltres, abraçant i oferint escalf.

Enllaç: <http://www.monapartbarcelona.com/noticias/ningu-dormint-al-carrer.html>

DOSSIER DE PREMSA 2012

Prensa digital

Historias de la banca transparente: Atención a personas sin hogar en Barcelona

Triodos Bank (15/01/2012)

Arrels lleva 25 años “poniendo techo a Barcelona”. Esta fundación se gestó en 1986 cuando unas 30 personas de diferentes instituciones decidieron buscar una solución para atender a personas sin hogar o en una situación crítica de exclusión social. Desde entonces ha atendido a más de 6.000 personas sin hogar.

Actualmente **Arrels** gestiona un centro abierto en el barrio del Raval, 20 pisos tutelados, 33 plazas estables de alojamiento en el Hogar Pere Barnés, un taller ocupacional, un equipo de calle y otro de acompañamiento en hospitales y residencias. “Nuestra misión es acompañar a las personas excluidas de nuestra sociedad, sensibilizar a la ciudadanía sobre los problemas de la pobreza en nuestro entorno y denunciar las causas de la pobreza, aportando propuestas en busca de soluciones”, explica Salvador Busquets, director de **Arrels Fundació**. Un equipo de 50 profesionales, más de 250 voluntarios y más de 5.300 socios y donantes lo hacen posible. **Arrels Fundació** ha contado con financiación de Triodos Bank para continuar con su labor contra la pobreza en la ciudad de Barcelona.

Salvador Busquets, director de Arrels Fundació

“Nuestros valores son la voluntariedad, personalización y respeto a la persona con el objetivo de conseguir una vida digna y autónoma para la gente sin hogar”.

2012: Quines prioritats de treball marquen les ONG per aquest any?

Més enllà de la tan portada sostenibilitat, ONG de diferents tipus i àmbits d'actuació comparteixen les línies de treball en les quals s'enfocaran el 2012. Denunciar les vulneracions i les retallades en cooperació i salut i promoure la participació són alguns dels focus d'acció per aquest any.

Canal Solidari (16/01/2012)

Més enllà de la tan portada sostenibilitat, ONG de diferents tipus i àmbits d'actuació comparteixen les línies de treball en les quals s'enfocaran el 2012. Denunciar les vulneracions i les retallades en cooperació i salut i promoure la participació són alguns dels focus d'acció per aquest any.

Metges del Món:

“Cada any, més de 100 milions de persones cauen en la pobresa a causa de les despeses que han d'afrontar per a rebre atenció sanitària; centenars de milions més renuncien a la recerca de tractament mèdic per falta de diners. Els problemes d'accés a la salut també tenen lloc a l'Estat espanyol i a països del nostre entorn on hi ha col·lectius que no poden fer efectius aquest dret. Metges del Món té com prioritat per a 2012 contribuir a garantir la salut com a dret. La salut no és un article de luxe i per això l'ONG denunciarà les vulneracions i les retallades en cooperació i salut que afecten als col·lectius i països més vulnerables, mostrarà els avanços que s'obtenen quan es donen suport polítiques de millora de l'accés als sistemes de salut i les reculades i obstacles que s'aixequen a Espanya i a Europa per a l'accés a la salut dels grups de població als quals atenem”.

Greenpeace:

“Seguirem treballant i aprofundint en les nostres grans campanyes: Energia, contaminació, transgènics, boscos, canvi climàtic, oceans i conflictes. A més, hi ha una voluntat d'involucrar-se més en assumptes internacionals, en els grans reptes del medi ambient en el món, treballant en connexió amb les diferents oficines de Greenpeace en el món i aprofitant tot el potencial i els suports que té cadascuna”.

Arrels:

“Seguirem treballant, com sempre, atenent a persones sense llar en situació cronificada. Això significa que no són totes les persones sense llar, ni les quals s'estan quedant sense casa ara per la crisi, sinó persones víctimes d'altres crisis i que viuen en una situació molt fràgil i de vulnerabilitat greu. Creiem que un propòsit per a aquest 2012 és optimitzar l'ús dels recursos, sobretot en època de crisi. Un dels nostres objectius és treballar per atendre a més persones però sobretot atendre-les millor. D'altra banda, a nivell intern en 2011 hem començat a treballar de manera més estructurada el tema de la participació de les persones a les quals Arrels acompanya (participació en tots els nivells: des de participar organitzant activitats, a participar en la presa de decisions de la seva pròpia vida, o en la comunitat...). En 2012 volem seguir avançant en això, fomentant la participació”.

Intermón Oxfam:

“El 2012 Intermón Oxfam seguirà lluitant perquè hi hagi justícia alimentària, perquè 1.000 milions de persones en el món no vagin a dormir cada dia amb fam, quan hi ha suficient menjar per a tots. L'augment del

preu dels aliments, el canvi climàtic i l'acaparament de terres són alguns dels factors que mantenen un sistema d'alimentació mundial injust i insostenible, i seguirem denunciant-lo i combatent-lo. Pots trobar més informació en la web del projecte Crece.

ONGAWA:

“Tenim com a objectiu per aquest any promoure de forma més activa la participació de la nostra base social (socis i voluntariat) en els projectes i activitats de l'organització, donar un enfocament a tots els nostres programes de cooperació cap al compliment dels drets humans (dret a l'aigua, a l'alimentació, el paper de les TIC per a promoure els drets humans...) i adoptar un *enfocament basat en resultats de desenvolupament mesurables*”.

EAPN-ES:

“Exigirem als responsables públics i als agents socials i econòmics que assumeixin els valors

La segona vida dels texans

Per segon any, i en el marc de The Brandery i la Setmana de la Moda a Barcelona, la iniciativa solidària Second Chance es planteja donar una segona oportunitat als texans vells en favor de les persones sense llar que acull la **Fundació Arrels**.

Els estudiants del màster en disseny de moda d'Elisava s'encarregaran de personalitzar les peces de roba recollides a partir de la història de cadascuna.

Bcn.cat (25/01/2012)

Vídeo 'Second Chance 2.0'

Diuen que els gats gaudeixen de set vides, i aprofitant la Setmana de la Moda a la ciutat, The Brandery es planteja donar-ne una segona als texans vells que tothom té per casa amagats a l'armari.

La segona edició de Second Chance 2.0, organitzat per The Brandery i l'Ajuntament, intentarà superar els 200 texans que es van recollir l'any passat en favor de la **Fundació Arrels**, que atén diàriament persones sense llar de la ciutat.

Com moltes peces de roba, els texans vells amaguen anècdotes, històries i experiències que els alumnes del màster en disseny de moda d'Elisava volen re-crear amb bordats, estampats, pegats i il·lustracions.

Els estudiants s'encarregaran de personalitzar els pantalons a l'estand de Second Chance 2.0 a The Brandery, on estaran acompanyats per col·laboradors de la mateixa fundació.

Però la relació entre la primera i la segona vida dels texans no acaba aquí. Cada peça portarà enganxada una etiqueta amb el nom del propietari original, per tal de crear un vincle entre el donant i el nou propietari.

Els voluntaris que participin en aquesta iniciativa solidària aportant els seus pantalons gaudiran, a més, d'un 2x1 per a The Brandery i un 10% de descompte als establiments col·laboradors dels centres comercials Bulevard Rosa, L'Illa Diagonal i Pedralbes Centre.

Una Iniciativa 2.0

A més, també podran participar a la part 2.0 del projecte, compartint, a través de la xarxa, les anècdotes, experiències i històries curioses que els vinculin emocionalment amb els texans.

La iniciativa solidària Second Chance també es podrà conèixer a través de BCN Espai, on es mostren algunes de les campanyes solidàries, socials i culturals de la ciutat.

Fins al 26 de gener es poden lliurar a algun dels estands repartits pels centres comercials de Bulevard Rosa, L'Illa Diagonal i Pedralbes Centre, i també al mateix The Brandery, del 27 al 29 de gener.

La Troballa. Curro Claret + Arrels Fundació

Fad.cat (26/01/2012)

Socis ADI

Tamborets, taules, bancs, làmpades, penjadors i fins a cabanyes d'indis, són alguns dels nous productes que han dissenyat Curro Claret i membres de la **Fundació Arrels**. La segona part del premiat taller 'La Troballa', organitzat per la **Fundació Arrels**. La presentació serà aquest divendres!

En aquest set, podreu veure algunes de les peces del primer taller. El projecte s'ha pogut realitzar gràcies a l'ajuda del CoNCA (Consell Nacional de la Cultura i de les Arts).

Enllaç: <http://fad.cat/adi/blog/?p=3304>

Camper Together Triangle Barcelona: la pieza clave la ponen Curro Claret y **Fundació Arrels**.

Diario Design (27/01/2012)

Partiendo de una pieza metálica polivalente y tomando como estandarte el diseño abierto, Curro Claret y **Arrels Fundació** crearon toda una colección de mobiliario que destaca por su sencillez y que ha sido un medio de ayuda para personas sin hogar en proceso de recuperación. La pieza, denominada T300 fue creada por Claret hace un tiempo como proyecto solidario y ahora ha visto su implantación comercial en la nueva tienda de Camper en el Triangle de Barcelona.

A partir de la colección de mobiliario creada por el proyecto T300, los mismos protagonistas se han unido a Camper para crear el interiorismo de la nueva tienda de la marca en el centro de Barcelona. El local demuestra la filosofía que abanderará **Arrels Fundació**: recuperar personas es posible, del mismo modo que se pueden recuperar productos que otros han desechado.

Prácticamente todos los elementos y materiales empleados son reutilizados, desde las maderas recogidas de la calle para hacer las patas de las mesas, los antiguos carteles de Camper para forrar y repintar las paredes, los cordones de zapatos descatalogados para confeccionar la cortina o las pantallas de las lámparas, hasta los restos de pieles para forrar los asientos.

Gracias a el diseño de Camper Triangle, un grupo especial de personas sin hogar han podido experimentar, aprender y vivir un proceso único de diseño, no sólo trabajar para producir piezas de mobiliario para la tienda.

El equipo, formado por Curro Claret junto a José, Aurelio, Nicolai y Valerio, ha sido retratado por el dibujante Miguel Fuster, que ha pasado 15 años en la calle, sobre maderas recuperadas en una obra que ha quedado como testimonio en la entrada de la tienda, junto a otras obras del artista que hacen referencia a la marca, al trabajo realizado y a la ciudad de Barcelona.

La **Fundació Arrels**, premiada pel bon tractament de la informació social

Europa Press (30/01/2012)

El Consell Municipal de Benestar Social ha premiat la **Fundació Arrels**, el periodista Fidel Masreal i el programa 'Extrarradi' de Com Ràdio pel bon tractament de la informació sobre temes socials de la ciutat de Barcelona.

El jurat ha premiat a la **Fundació Arrels** pel web 'totsmereixemunaoportunitat.org', que atén persones sense sostre a Barcelona que han estat excloses socialment per no haver tingut suficients oportunitats per tirar endavant.

El periodista Fidel Masreal ha estat premiat pel reportatge 'Triomfs sobre la marginació' publicat a 'El Periódico de Catalunya', que narra la vida de sis persones que van estar excloses de la societat i relaten la seva lluita per una vida digna.

El programa 'Extrarradi' de Com Ràdio ha estat guardonat per l'emissió del reportatge 'Menjars en Companyia', un programa de l'Ajuntament de Barcelona que consisteix en oferir a persones ancianes que estiguin soles menús del dia per un preu entre 50 cèntims i 3,50 euros.

En aquesta XIX edició s'han presentat 36 tasques emeses per 22 mitjans i en la modalitat de premsa s'han presentat 6 tasques, 15 ràdios, 5 televisions i 10 d'Internet.

La **Fundació Arrels**, TV3, Fidel Masreal i el programa ‘Extraradi’, de Com Ràdio, premis del Consell Municipal de Benestar Social

L'Ajuntament ha lliurat els premis del Consell Municipal de Benestar als Mitjans de Comunicació, dels quals enguany se celebra la dinovena edició, a la **Fundació Arrels**, TV3, el periodista Fidel Masreal i el programa Extraradi, de Com Ràdio. Aquest guardó vol reconèixer el bon tractament dels temes socials de la ciutat als mitjans de comunicació.

Bcn.cat (30/01/2012)

Redacció bcn.cat

L'Ajuntament ha lliurat, aquest dilluns, els premis del Consell Municipal de Benestar Social, uns guardons que des del 1993 volen reconèixer el bon tractament dels temes socials de la ciutat als mitjans de comunicació.

Enguany, els premis han estat per al web de la **Fundació Arrels**, per al periodista Fidel Masreal i el seu reportatge “Triomfs sobre la marginació”, publicat a El Periódico de Catalunya, i per a l'emissió del documental “Escanyats per la hipoteca” al programa 30 minuts de TV3 i “Àpats en companyia”, del programa Extraradi, de Com Ràdio.

Mitjans sensibles

El jurat ha valorat l'impacte i la sensibilització del web “Tots mereixem una oportunitat”, de la **Fundació Arrels**, envers la situació de les persones sense llar i, especialment, el Twitter “La història d'en Plàcido”, un compte amb el qual es poden comunicar algunes de les persones que atenen.

El premi a Fidel Masreal reconeix com l'autor s'ha aproximat a les diverses realitats de la marginació i el seguiment de les trajectòries personals que mostra el reportatge.

A partir de la veu dels protagonistes, el reportatge “Àpats en companyia” ha rebut el guardó pel seu im-

pacte i per la seva qualitat comunicativa, mentre que “Escanyats per la hipoteca” ha estat escollit per la seva qualitat tècnica i per l'amplitud de mirades envers una problemàtica amb ressò a la ciutat.

Enllaç: http://w3.bcn.cat/V01/Serveis/Noticies/V01NoticiesLlistatNoticiesCtl/0,2138,1653_1802_1_1692272248,00.html?bcnAccessible=true&accio=detall&home=HomeBCN

Arrels, TV3, Fidel Masreal i el programa 'Extrarradi' reben els premis del Consell Municipal de Benestar Social

324.cat (31/01/2012)

El web 'Tots mereixem una oportunitat' de la **Fundació Arrels**; el periodista Fidel Masreal pel reportatge 'Triomfs sobre la marginació' publicat a 'El Periódico'; el documental 'Escanyats per la hipoteca' del programa '30 minuts' de TV3, i 'Àpats en Companyia' del programa 'Extrarradi' de Com Ràdio han guanyat els Premis del Consell Municipal de Benestar Social als Mitjans de Comunicació.

La tinent d'alcalde de l'Àrea de Qualitat de Vida, Igualtat i Esports de l'Ajuntament de Barcelona, Maite Fandos, ha lliurat aquest dilluns els guardons de la 19a edició dels premis, que van néixer l'any 1993 amb l'objectiu de reconèixer el bon tractament que fan de la informació sobre temes socials a Barcelona.

Enllaç: <http://www.324.cat/noticia/1574054/altpenedes/Arrels-TV3-Fidel-Masreal-i-el-programa-Extrarradi-reben-els-premis-del-Consell-Municipal-de-Benestar-Social>

Arrels i altres entitats socials cristianes, en els Premis del Consell Municipal de Benestar Social

Catalunyareligió.cat (31/01/2012)

(CR) La web de la **Fundació Arrels** és una de les entitats reconegudes en els Premis del Consell Municipal de Benestar Social de l'Ajuntament de Barcelona als Mitjans de Comunicació en la seva dinovena edició. El jurat ha valorat l'impacte i la sensibilització del web "Tots mereixem una oportunitat" de la **Fundació Arrels** envers la situació de les persones sense llar i, especialment, el twitter La història d'en Plàcido, un compte amb el qual es poden comunicar algunes de les persones que atenen.

També ha estat distingit el reportatge 'Triomfs sobre la marginació', publicat a El Periódico, en què sis persones que han patit situacions d'exclusió relaten la seva lluita per recuperar una vida digna amb el suport de diferents entitats d'acció social. Per l'elaboració del reportatge diverses entitats impulsades per comunitats cristianes com **Arrels**, Obra Social Santa Lluïsa de Marillac, o Servei Solidari, van aportar el testimoni d'usuaris dels seus serveis socials.

L'autor del reportatge, el periodista Fidel Masreal, ha cedit a l'Associació Entitats Catalanes d'Acció Social els 6.000 euros amb què està dotat el premi per la col·laboració prestada a través de l'Agència de Comunicació Social en l'elaboració del reportatge.

Entre les mencions especials de les diverses categories dels premis també es troba el Centre d'Acollida Assís per www.assiscentreacollida.org, el Programa "PUNT ORG" conduït per Joan Ortiz a Ràdio Estel, i la revista Estris, editada per la Fundació Pere Tarrés, pel número "Pobresa infantil. El lleure com a espai d'inclusió social".

Els premis són un reconeixement de l'Ajuntament de Barcelona als mitjans de comunicació pel tractament comunicatiu respectuós i crític que contribueixen a sensibilitzar sobre la realitat social de la nostra ciutat.

El Premis del CMBS han reconegut també les contribucions "a sensibilitzar sobre la realitat social de la nostra ciutat" del documental 'Escanyats per la hipoteca' (emès pel programa 30 minuts de TV3, i el treball 'Àpats en companyia' (Extrarradi, COM Ràdio). L'acte de lliurament dels guardons s'ha celebrat aquest dilluns al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona.

Enllaç: <http://www.catalunyareligio.cat/articles/21195>

L'Ajuntament de Barcelona premia un reportatge de la revista Estris

Fundació Pere Tarrés (31/01/2012)

El monogràfic “Pobresa infantil. El lleure com a espai d’inclusió social” es va emportar la menció especial en la modalitat de premsa en la XIX edició dels Premis del Consell Municipal de Benestar Social als Mitjans de Comunicació que atorga l'Ajuntament de Barcelona. Aquest monogràfic es va publicar al número 175 de la revista Estris, que correspon als mesos de setembre-octubre de 2010.

L'acte de lliurament es va celebrar el dilluns 30 de gener al Saló de Cent i va estar presidit per la quarta tinenta d'alcalde de Qualitat de Vida, Igualtat i Esports de l'Ajuntament de Barcelona, Maite Fandos. Els premis són un reconeixement de l'Ajuntament de Barcelona als mitjans de comunicació pel tractament comunicatiu respectuós i crític que contribueixen a sensibilitzar sobre la realitat social de la nostra ciutat.

Els guardonats van ser:

- **En la modalitat d'Internet:**

Premi per **Arrels Fundació** per la iniciativa @Placido_Mo.

Menció especial pel Centre d'Acollida Assís per www.assiscentreacollida.org

- **En la modalitat de ràdio:**

Premi per “Àpats en companyia” del Programa Extrarradi de COM Ràdio.

Menció especial pel Programa “PUNT ORG” conduït per Joan Ortiz a Ràdio Estel.

- **En la modalitat de televisió:**

Premi per “Escanyats per la hipoteca” de Roser Oliver del Programa 30 minuts de Televisió de Catalunya.

Menció especial pel programa Respira sobre “L'autisme”. Goroka TV. Informació i Comunicació de Barcelona BTV.

- **En la modalitat de premsa:**

Premi pel periodista Fidel Masreal pel reportatge “Triomfs sobre la marginació” publicat a El Periódico de Catalunya.

Menció especial per la revista Estris, editada per la Fundació Pere Tarrés, pel número “Pobresa infantil. El lleure com a espai d’inclusió social”. Van recollir el premi la presidenta del Moviment de Centres d'Esplai Cristians de la Fundació Pere Tarrés, Maria Valencia, i el director de la revista, Quim Moreno.

Plácido Moreno o el fin de la invisibilidad

RepúblicaTwitt (01/02/2012)

Lluís Mauri

El pasado lunes a eso de las siete de la tarde, Plácido Moreno sonreía al ver como el Ayuntamiento de Barcelona, concedía un premio a su TimeLine.

Plácido Moreno nos dejó en octubre de 2010 pero su voz, la de todos los Plácidos que deambulan por las calles de las ciudades del mundo, se presentaba a la comunidad tuitera del siguiente modo:

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/9938363234648064"]

Quizás haya pocos hashtags, pocos retweets, poco lenguaje twitter en sus aportaciones, pero hay muestras de interés, interacción y, sobretodo, aquella sinceridad que da confianza en el emisor: ¿Lo escuchamos?

¿Cómo llegaste a la calle?

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/9991841516621824"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/10017957627301889"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/10049522239545344"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/10259508391579648"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/10375495292030976"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/10394227527655424"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/10454633847726080"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/10620726298021888"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/10675468025991169"]

Yo soy Plácido

Y ¿cómo es la vida en la calle?

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/11002575423799296"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/11095994208886784"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/11391297550024704"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/11406467949142016"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/11711856141930497"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/11771528177786881"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/11827530088587264"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/12162132246265856"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/12457050386735104"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/12516694350110720"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/12886978307555329"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/13204955628310528"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/13320740736606208"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/13595337600012288"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/13922379361165312"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/14247527557632000"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/14408512037724160"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/14411580208848896"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/14705906734338048"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/37559982341898241"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/37577494592880640"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/15098312491270144"]

y ¿cuál es la filosofía de la calle?

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/16174268433825793"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/24867039252316160"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/24881204209655808"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/24887540708282368"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/16827543285927936"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/20524242881740801"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/30684759424241664"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/32045047645999104"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/163939943096393728"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/20499114349301760"]

incluso hay buenas recomendaciones literarias:

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/160347700817166336"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/160347806844977153"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/160348106196664320"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/160348423030181888"]

¿Hay espacios (albergues, centros, ...) y personas que te ayuden?

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/15022314890465281"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/23350013765623808"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/17190675657261056"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/21919512450301952"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/21919629811122176"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/42189388620378112"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/21924517697814528"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/42189783841116160"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/40724614262824960"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/41096018632118272"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/42203495125884929"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/45167067804090369"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/45874476155539457"]

¿Quién pone voz a Plácido Moreno?

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/15102999705690112"]
 [blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/15101932204982272"]

Además de Josep, Toni, José y Jaume que también han sido Plácido durante éste largo año de vida en

Twitter.

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/15103598752960512"]

[blackbirdpie url="https://twitter.com/#!/Placido_Mo/status/16839301409017858"]

Y todo, según me comentaban en la entrega del Premio del Ayuntamiento a estos periodistas, fue idea del bueno de Plácido Moreno quién, un buen día, tuvo una idea y, aunque no pudo plasmarla en vida, dejó éste legado para:

“Que más personas cojan el testigo de Plácido en twitter, que más personas se sensibilicen, que haya más recursos para ser más fuertes, y que nadie tenga que dormir en la calle.”

Y es que proyectos como éste ayudan a vislumbrar unos hechos que, quizás nuestros miedos, quizás nuestro exceso de trabajo – y no quiero pensar que sea nuestro egoísmo – dejan invisibles para no afrontar sus soluciones.

¿Nos ponemos a escuchar la voz de Plácido Moreno?

Enllaç: <http://www.republicatwitt.com/2012/02/placido-moreno-o-el-fin-de-la-invisibilidad/>

Premis del C. Municipal de Benestar Social a: **Fundació Arrels**, TV3, Fidel Masreal i Com Ràdio

Laindependent.cat (01/02/2012)

Redacció La Independent

L'any 1993 es va crear el Premi del Consell Municipal de Benestar Social als Mitjans de Comunicació, amb l'objectiu de fomentar un tractament comunicatiu respectuós i crític de les temàtiques socials i premiar la tasca informativa i divulgativa dels i les professionals del món de la comunicació, que amb els seus treballs contribueixen a sensibilitzar sobre la realitat social de la nostra ciutat. Es tracta doncs de promoure una major presència de la informació social als diferents mitjans de comunicació, i reconèixer i promocionar aquesta tasca amb una dotació econòmica.

En aquesta ocasió han estat premiades i premiats: la **Fundació Arrels**, el periodista Fidel Masreal i el seu reportatge "Triomfs sobre la marginació", publicat a El Periódico de Catalunya, i el documental "Escanyats per la hipoteca" del programa 30 minuts de TV3 i "Àpats en companyia", del programa Extraradi, de Com Ràdio.

El jurat ha valorat l'impacte i la sensibilització del web "Tots mereixem una oportunitat", de la **Fundació Arrels**, envers la situació de les persones sense llar i, especialment, el Twitter "La història d'en Plàcido" que posa en contacte algunes de les persones ateses. A Fidel Masreal se li reconeix la seva aproximació en el reportatge a les diverses realitats de la marginació i el seguiment de les trajectòries personals. El reportatge "Àpats en companyia" ha rebut el premi pel seu impacte i per la seva qualitat comunicativa i "Escanyats per la hipoteca" per la seva qualitat tècnica i per l'amplitud de mirades en aquesta problemàtica tan important a la ciutat de Barcelona.

Entre les mencions especials de les diverses categories dels premis també es troba el Centre d'Acollida Assís per www.assiscentreacollida.org, el Programa "PUNT ORG" conduït per Joan Ortiz a Ràdio Estel, i la revista Estris, editada per la Fundació Pere Tarrés, pel número "Pobresa infantil. El lleure com a espai d'inclusió social".

Enllaç: http://www.laindependent.cat/index.php?option=com_content&view=article&id=1942%3Apremis-del-c-municipal-de-benestar-social-a-fundacio-arrels-tv3-fidel-masreal-i-com-radio&catid=103%3Amitjans-de-comunicacio-tics&Itemid=169&lang=ca

@Placido_Mo, una realidad social 2.0

15 Migas de pan (07/02/2012)

Anna Elizalde

A finales del 2010, la fundación Arrels de Barcelona impulsó la campaña “Todos merecemos una oportunidad”, destinada a contar historias reales de personas sin hogar, con la creación del Twitter @Placido_Mo. Y el pasado 2 de febrero el Consejo Municipal de Bienestar Sociales a los Medios de Comunicación del Ayuntamiento de Barcelona galardonó a **Arrels** por su labor en difundir situaciones de desigualdad social. Con este premio se engrandece el poder de la difusión 2.0 con el uso de las redes sociales, en las que la información circula más y mejor y hacia un público mucho más diverso.

@Placido_Mo reúne las voces de cinco personas que vivieron tiempo en la calle y que han encontrado en esta plataforma virtual un modo de compartir sus testimonios y sensaciones. Con ello, es una oportunidad para conocer cómo vive una persona sin hogar y, sobre todo, para dar voz a aquellos que de otra manera no explicarían su historia.

“Me he escondido en un cajero (...) Me daba vergüenza cuando alguien entraba a sacar dinero (...) He ido a las papeleras y he desayunado alguna cosa”. Estas son algunas de las situaciones que cuenta @Placido_Mo, quién tras algunos problemas de dinero, salud y relaciones sentimentales se vio de golpe en la calle, dónde tuvo que aprender a sobrevivir.

@Placido_Mo existió. Tenía 52 años y durante más de una década estuvo viviendo en la calle. Murió el 21 de octubre de 2010.

Concert Solidari amb **Fundació Arrels** i Concert Coral de Pausa

Casal Font d'en Fargues (13/02/2012)

Us mostrem unes fotos de les activitats del cap de setmana de l'11 i 12 de febrer on es va poder gaudir del Concert Solidari amb la **Fundació Arrels** organitzat per l'Ass. Cultural d'Amics de l'Escola de Música Pausa i del Concert Coral de Pausa.

Coral de Pausa

“Los ‘sin techo’ cada vez son personas mejor formadas”

Es presidente de la **Fundació Arrels**, entidad que cumple 25 años al servicio de las personas ‘sin hogar’

La Vanguardia (05/03/2012)

Raquel Quelart

Desde 1987 acompañan a aquellos que, por una razón u otra, han quedado en el lado más marginado de la sociedad, es decir, en la indigencia. La **Fundació Arrels** ha atendido durante estos años a más de 6.000 personas en situación de exclusión social severa, y gracias a su ayuda muchas de ellas han podido empezar una nueva vida. Actualmente, cuenta con un centro abierto en el barrio del Raval, 20 pisos tutelados y 33 plazas estables de alojamiento, una veintena de ellas concertadas con el Ayuntamiento de Barcelona. El apoyo de la entidad a los más necesitados va más allá de facilitarles un techo donde dormir. Para la fundación lo importante es que recuperen la ilusión por vivir que la calle les ha robado. Salvador Busquets ha dedicado sus últimos 16 años a la entidad.

¿Ha cambiado el perfil de los usuarios que atiende la entidad en estas dos últimas décadas?

Al principio la pobreza se notaba físicamente mucho, la gente tenía sarna, estaba muy tocada; ahora es diferente, aunque la bolsa de exclusión severa ha ido aumentando de manera lenta. Nos está llegando gente más joven, con más formación, con trayectorias de vida cada vez más similares a las nuestras. Hace un mes empezó en la fundación un voluntario nuevo que era administrador de la propiedad inmobiliaria, que nos ayuda para mantener al día los papeles de los pisos que tenemos, y se encontró en la puerta con uno de nuestros usuarios que había sido colega de profesión y que en otra época había vivido en una casa con piscina. Los “sin techo” cada vez son personas mejor formadas, que tienen consciencia de sus obligaciones y sus derechos, y quieren que se les dé una respuesta.

Salvador Busquets

¿Hasta qué punto está incidiendo la crisis en este incremento de personas “sin techo”?

Cuando hay una época de bonanza y luego una crisis, la creación de excluidos no es instantánea, pasa un tiempo, y es durante este periodo que hay que trabajar para evitar que la gente acabe en situación de exclusión consolidada. Si lo sabemos hacer bien y se apuesta por la prevención, el coste de la intervención siempre será muy inferior.

Aún así, ¿ha aumentado el número de usuarios que ha atendido la fundación en estos últimos años?

El incremento siempre es paulatino. En relación al número de personas que están bajo el lindar de la pobreza, los “sin techo” son un porcentaje muy pequeño, lo que pasa es que está aumentando. Un estudio del año 2006 del Instituto Nacional de Estadística decía que el 13% de los “sin hogar” son personas con estudios universitarios. O sea, cada vez hay más causas que ayudan a que la gente acabe viviendo en la calle, como la gran variabilidad en el trabajo o un mercado de alquiler deficiente. En esta crisis lo está pasando mucho mejor quien vive de alquiler que el que compró un piso y se ha quedado sin trabajo.

¿Los usuarios tienen alguna responsabilidad de haberse quedado en la calle?

Todas las personas que atendemos tienen un cierto grado de responsabilidad de su situación, pero es muy pequeño. Es cierto que con el tiempo han adquirido comportamientos y hábitos que dificultan que puedan salir adelante por sí mismas. Un estudio de Sebastià Sarasa concluye que mucha de la gente que acaba durmiendo en la calle encuentra una falsa solución a su problema, el alcoholismo. Pero en el inicio no existía este factor.

O sea, esto rompe el estereotipo de que los “sin techo” acaban en la calle por ser alcohólicos.

Sí que es verdad que pasa en muchos casos, y eso lo ve el ciudadano. La capacidad marginadora de este tipo de conductas y situaciones tiene mucho que ver con el contexto en que se produce. No es lo mismo una persona que reinicie su vida en un país donde hay un sistema amplio de vivienda pública, que en otro que por 1.000 demandas solo hay 10 ofertas. En este segundo caso no es sencillo volver a empezar.

¿Cuál es la situación en que nos encontramos en relación a la ayuda que la sociedad proporciona a los “sin techo”?

Los recursos que hay son insuficientes porque dependen mucho de un marco estructural que se escapa allí donde podemos incidir las entidades e, incluso, las administraciones locales. O sea, el tema de la vivienda es clave. Por eso la principal característica física de los “sin techo” es que no tienen un sitio donde vivir. Al principio nuestra idea era dar apoyo económico para que estos usuarios pudieran tener un piso de alquiler a su nombre, donde ayudarles a gestionarse y recuperar las habilidades perdidas de socialización, pero nunca conseguimos que un administrador o propietario accediera a hacerlo, ni siquiera dándonos nosotros garantías.

Cada vez son más las personas que no pueden hacer frente al pago de sus hipotecas y son desahuciadas. ¿Considera que esto ha sensibilizado a la sociedad respecto al problema de la indigencia?

Confío y creo que sí. No sé si toda la gente que está en parte sensibilizada se da cuenta del alcance del problema. No es solo que la persona acabe en la calle, porque aunque esto no suceda, si tiene que devolver la deuda contraída, además de quedarse sin vivienda, se está hipotecando también la generación futura de esta persona, es decir, a sus hijos. ¿Como sale adelante una familia que todo lo que gana, menos una parte muy pequeña –el salario mínimo inembargable–, tiene que destinarlo a pagar una deuda durante muchos años. En algún momento se tiene que hacer una quita, que es la dación en pago.

¿Han atendido desahuciados por la hipoteca que han quedado en la indigencia?

Nosotros tenemos gente que ha salido de la vivienda por roturas familiares, pero por impago de hipoteca ahora por ahora no nos llegan, pero creemos que podría darse el caso. Pedimos a la administración que haga lo que sea para evitar que estas personas acaben sin techo.

¿La fundación ha hecho alguna previsión de cuántos usuarios tendrá que atender como efecto de la crisis?

Estamos haciendo el plan estratégico y una de las preguntas claves es cuánta gente vendrá y cómo será esta gente. No sabemos cómo nos encontraremos de aquí a cuatro años y creemos que no estamos preparados para dar respuesta. Además, el contexto con el que nos movemos está cambiando a peor.

¿En qué sentido?

Creemos que la situación actual de destrucción de sitios de trabajo y de pérdida de la vivienda es un caldo de cultivo para generar personas que acaben en la calle y en fase consolidada de exclusión. Y creo que la administración no se acaba de dar cuenta del problema, de la importancia de evitar que una persona llegue a ser un excluido consolidado.

¿En qué se nota que la administración no es consciente del problema?

Por ejemplo, la Renta Mínima de Inserción (RMI) es un instrumento que evitaba que mucha gente se

quedara en la calle, porque alguna con la ayuda de la familia y esta ayuda podía costearse una habitación de alquiler. En la actualidad se está dificultando el acceso a la RMI, ya que no se consideran causas sociales para percibirla la pérdida del trabajo, del subsidio por desempleo, y se limita su permanencia en el programa a un máximo de cinco años.

¿Hasta qué punto es grave el hecho de que miles de persona hayan dejado de cobrar esta prestación no contributiva?

El problema es que la RMI, con sus aciertos y fracasos, daba respuesta a una situación concreta, pero el contexto se ha deteriorado mucho y no se ha repuesto la RMI ni ningún modelo alternativo. Lo que ha ocurrido con la RMI es una vergüenza. Los mensajes que se han enviado parece que digan que los pobres son unos delincuentes y unos vagos, ¡no es verdad!

¿Cuál es el perfil de los usuarios de la fundación?

El 90% son hombres, de una media de 48 años de edad, que de promedio han estado siete años en la indigencia. Esto nos configura como una entidad que atiende a personas en fase consolidada de exclusión. Dormir en la calle dos o tres años cambia mucho a una persona, su proyecto vital se trunca y aparece la desesperanza. Llegan a creer que su situación ya no puede cambiar, a partir de aquí se abandonan, pierden los hábitos de relación y de gestión de sí mismos. La diferencia entre la exclusión social y la pobreza está en la pérdida del sentido vital, recuperarlo es algo muy complicado.

¿Y cómo se puede romper este círculo vicioso?

La ayuda no servirá de mucho si no se garantiza alojamiento y se trabaja el sentido vital, que pasa por sentirse reconocido como persona en algún ámbito. Durante mi experiencia con las personas “sin hogar” he visto cosas que me han hecho pensar en épocas de posguerra: dirigirte a alguien que está en la calle y que no te entienda, en cambio, transmitirle el mismo mensaje cuando lleva tres meses alimentado y durmiendo en una pensión o en un piso, y entenderlo a la primera.

¿Y por qué los “sin techo” pierden habilidades comunicativas?

Haz una prueba contigo misma: durante un mes duermes ocho horas rotas, verás cómo cambia tu manera de reaccionar a las cosas que te suceden y tu estado de humor. Es lo que les ocurre a ellos cuando pernoctan en la calle o dentro de un cajero, donde cada dos por tres sufren interrupciones, además del miedo que sienten, y esto hace que no tengan un sueño continuado.

¿El problema de la indigencia va más allá de no tener un hogar?

El “sin techo” es una persona aislada que, por ejemplo, cuando queda ingresada en un hospital nadie la va a ver porque no hay entorno familiar. Por eso hemos iniciado un programa para evitar esta situación, también para poder facilitar al usuario el tratamiento médico y, por otro lado, damos un apoyo personal, tal como hace una familia cuando uno de sus miembros está ingresado en un centro sanitario. Este mismo servicio también lo hacemos extensible a residencias de gente mayor. Nos dimos cuenta de que era necesario cuando un voluntario nos explicó que había ido a ver a un usuario de la fundación que estaba en una residencia y este le dijo: “Hombre, José, en todo el año que estoy aquí eres la primera persona que me viene a ver”. Y entonces decidimos poner en marcha el programa de Residencias.

¿Cuál es el método que utiliza el equipo de calle de la fundación?

Consiste en ponernos al lado de la persona indigente y si quiere hablar, conversamos con él y, si no, le decimos adiós de manera muy educada y nos vamos. Queremos que los que viven en la calle depositen su confianza en el voluntario y trabajador de la fundación, porque una cosa que hemos aprendido es que los argumentos de tipo conceptual no llegan a los que están en fase de exclusión más consolidada. Todas estas personas son inabordables durante mucho tiempo hasta el momento en que se encuentran mal – que siempre pasa- y entonces piden ayuda a los que piensan que merecen su confianza, y ahí es donde queremos estar nosotros. El objetivo del equipo de

calle es sentar las bases para una vinculación de la persona con la entidad.

¿Y en qué consisten los talleres ocupacionales para los “sin techo”?

Las claves son que de cosas sencillas salgan cosas bonitas. Delante de esta exigencia hay un compromiso de entidad: que todo lo que hagan nuestros usuarios nos lo quedaremos, lo distribuiremos, y no se guardará en un almacén. No hay nada más desmotivador para una persona que estar sentado haciendo un macramé y que acabe guardado en un armario. Se ha creado una red de gente y entidades que nos encargan, por ejemplo, felicitaciones y recuerdos de bodas y bautizos.

Un granito de arena puede ser mucho para el más necesitado.

Hay gente muy buena en este mundo. Siempre hablamos de los problemas, que los hay, pero la gente ayuda, lo que pasa es que nos hemos dotado de una organización política y social que nos hace insolidarios.

Fundació Arrels, recuperant la dignitat de les persones

Dits3s (07/03/2012)

Cada cop son més el catalans i catalanes que traspassen el llindar de la pobresa. Parlem ja de 8.000 persones que han passat a trobar-se sense un sostre damunt dels seus caps, fruit dels desnonaments i de moltes altres situacions que els aboquen a la més absoluta precarietat.

Realitats que ens recorden a diari que la línia que ens separa de l'exclusió social és més fina i propera del que molts de nosaltres podríem suposar. Olga García, sòcia i treballadora de la Fundació Arrels coneix molt bé aquesta realitat i ens en va parlar de forma colpidora en el programa Àgora de TV3, on va ser entrevistada recentment.

Des de fa 25 anys aquesta entitat, dedicada a dignificar la vida de les persones sense sostre, ha atès prop de 7.000 casos i, només l'any 2010, en van ser un miler. Com ens explica Olga, sovint veiem aquesta problemàtica des de la vessant econòmica, però no hem d'oblidar que l'aïllament social a que es troben sotmesos aquests "ciutadans invisibles" i la manca absoluta de perspectives de futur són factors encara més demolidors que els poden conduir, en una espiral descendent, fins a la pobresa crònica.

Per totes aquestes raons, actuar amb rapidesa esdevé crític quan es produeixen situacions que causen indefensió i potencialment poden degradar el seu modus de vida. Com bé coneixen aquestes entitats per pròpia experiència, prevenir a temps és la millor estratègia per evitar que, d'aquí a dos o tres anys, aquestes persones hagin de ser ateses en circumstàncies molt més difícils que les actuals.

Enllaç: <http://dit3s.upcnet.es/2012/03/fundacio-arrels-recuperant-la-dignitat.html>

Colección 300: Curro Claret y **Fundació Arrels** dan con la pieza clave del diseño solidario.

Diariodesign.com (21/03/2012)

A partir de un taller realizado en **Arrels Fundació** durante los años 2010 y 2011, Curro Claret creó el proyecto 'Taburete 300, una colección de asientos realizados por personas sin hogar.

El objetivo de este proyecto era, además de cumplir con la función propia de crear piezas de mobiliario para sentarse, intentar ser un medio de ayuda para estas personas en su proceso de recuperación: se buscó incrementar la auto confianza de los sin hogar mediante la experiencia artística y la participación en el "diseño" de los pisos que iban a convertirse en su vivienda. El proyecto recibió el primer premio de la convocatoria Diseño contra la pobreza y exclusión social del Ministerio de Cultura el año 2010.

Los taburetes se construyeron a partir de una pieza metálica, realizada de plancha metálica cortada con una máquina láser y doblada posteriormente, que funcionaba como nudo de conexión. En esta pieza se fijaban tres patas y un asiento hechos a partir de materiales recogidos en la calle.

Ahora, en la segunda fase, se han investigado nuevas aplicaciones a esa primera pieza metálica (desarrollando algo más su diseño), de manera que se puedan construir, además de taburetes, bancos, mesas, lámparas, colgadores, cabañas de indios... siempre a

partir de esa pieza principal y ocasionalmente con la ayuda de alguna otra que la complemente: por ejemplo ahora se puede añadir un respaldo al taburete.

La pieza se plantea como un punto de partida abierto, como un reto para explorar y descubrir diversos nuevos usos según las necesidades y deseos de los participantes.

La intención última es que este tipo de muebles y objetos puedan ser también realizados por todos aquellos colectivos más o menos marginados, excluidos socialmente o no, que vean en la propuesta una vía que les pueda ayudar en su situación.

Enfoteu-vos-en: Humor indignat

El Listocomics.com (21/03/2012)

Ladies and gentlemen, Dibujantes Sin Fronteras, Angle Editorial, **Fundació Arrels** y 45 dibujantes indignados unen sus superpoderes para presentar Enfoteu-vos-en! Humor indignat, el libro definitivo de cachondeo gráfico a costa de la crisis, el 15M, los recortes, la corrupción, la banca y las desigualdades sociales.

El listado de autores es así de impresionante:

Xavier Àgueda, Pau Anglada, Ant, L'Avi, Azagra, Toni Batllori, Leonard Beard, Andreu Buenafuente, Busquet & Jordi March, Jordi Canyissà, Elchicotriste, Ermengol, Escoda, Faro, Farruqo, Fer, Ferreres, Manel Fontdevila, Franchu, Gras, Jardí & Ariño, Javirroyo, Joma, Kap, Alfons López, Malagón, Ferran Martín, Albert Monteys, Napi, Néstor, Pallarés, Ricardo Peregrina, Pierino, Sr. Plástiko, Lluís Puigbert, Puyal, Alez S. Roca, Romeu, Aleix Saló, Ricard Soler, Martín Tognola, Tres, Ventura & Coromina, Salvador Vinyes.

Ninguno de ellos ha visto un duro con este proyecto, todos los beneficios de los derechos de autor los hemos cedido a la **Fundació Arrels** para su lucha contra la pobreza y la exclusión social.

Hete aquí el dossier de prensa por si queréis ayudarnos a correr la voz, hete aquí un pequeño video promocional y hete aquí la página Facebook del libro.

144 pàgines. 20 x 13 cm. Rústica. PVP: 12,80 €.
ISBN: 978-84-15002-93-2

Els principals dibuixants del país ens ofereixen la seva visió de la crisi

Fa més d'un any que esmorzem amb males notícies: crisi econòmica, desigualtats socials, atur, prima de risc... Què passa si, en aquest context, ajuntem 45 ninotaires de tots els mitjans de comunicació en català? El resultat és **Enfoteu-vos-en!**, una crònica i denúncia de les desigualtats socials del nostre món i del nostre entorn més proper utilitzant tots els recursos humorístics de la vinyeta. Els beneficis que obtingui el llibre es destinaran a **Arrels Fundació**, que lluita contra la pobresa i l'exclusió social.

Flama.info (26/03/2012)

Un llibre il·lustrat i divertit amb la participació de ninotaires com Azagra, Toni Batllori, Andreu Buenafuente, Fer, Miquel Ferreres, Manel Fontdevila, Kap, Albert Monteys, Pallarés, Ventura & Coromina, etc. Els beneficis que obtingui el llibre es destinaran a **Arrels Fundació**, que lluita contra la pobresa i l'exclusió social.

El proper divendres 30 de març a les 11.30h tindrà lloc la roda de premsa de presentació del llibre a La Central del Raval (carrer Elisabets, 6, de Barcelona). Comptarà amb la presència d'alguns dels seus dibuixants: Fer, Kap, Elchicotriste, Farruquo, entre d'altres, i de la **Fundació Arrels** que explicarà els projectes que desenvolupen i als quals es destinaran els beneficis del llibre.

Què és Dibuixants sense fronteres?

El dibuix és un instrument de coneixement, una eina que serveix per analitzar al detall una realitat complexa, i és utilitzat per científics, arquitectes i creadors de tots els àmbits. Armat tan sols amb el seu llapis i la seva imaginació, la feina de dibuixant acostuma a ésser una feina solitària. Davant el full en blanc i les ajustades dates d'entrega, el dibuixant es troba sol. Però també és una feina generosa, no tan sols perquè mitjançant els dibuixos es comparteixen idees i sensacions, sinó perquè el dibuixant acostuma a comprometre's amb el que pensa i a compartir-ho amb les seves creacions.

Dibuixants Sense Fronteres (Dibujantes sin fronteras/Dessinateurs sans frontières) és una entitat jove que vol canalitzar aquesta solidaritat dels creadors

gràfics. Els seus membres no són «només» dibuixants, sinó veritables activistes del llapis, gent que creu que amb la seva feina poden ajudar a fer un món millor.

Entre els objectius de Dibuixants sense fronteres hi ha la voluntat de defensar i difondre la cultura democràtica i solidària a través de la imatge i l'humor, apostar per la importància de la imatge en la difusió d'idees, i donar suport a tota mena de manifestacions artístiques que promoguin valors positius, però també a la crítica política i social. Així, DSF es dedica a organitzar i donar suport a tota mena d'activitats i projectes relacionats amb el periodisme solidari, la difusió de valors solidaris, la cooperació internacional, la cultura de la pau, la cooperació al desenvolupament i els valors artistes que ho necessitin, ja sigui per problemes amb la censura, econòmics, laborals o de salut, o pel fet de patir represàlies, càstigs o tortures per la seva professió, fet que, encara que us pugui semblar exagerat, avui en dia encara passa, i no pas gaire lluny d'aquí. Per aconseguir aquestes finalitats, DSF ha establert una àmplia xarxa social de professionals de la imatge dibuixada d'arreu del món,

oberta també a tota mena de gent (no necessàriament dibuixants, però sí persones interessades en la creació gràfica en qualsevol dels seus aspectes). democràtics, i canalitza l'obtenció de recursos econòmics per dur a terme totes aquestes activitats. Un aspecte important dels seus objectius se centra en la dignificació de la nostra professió, i per això també volen oferir ajuda i suport als artistes que ho necessitin, ja sigui per problemes amb la censura, econòmics, laborals o de salut, o pel fet de patir

Arrels Fundació

Arrels és una fundació privada dedicada a l'atenció de persones sense llar de Barcelona. Des de 1987 ha atès més de 7.000 homes i dones que per diferents circumstàncies s'han trobat vivint al carrer, en una situació d'extrema pobresa i exclusió.

La missió d'Arrels Fundació és:

- Acompanyar les persones excloses de la nostra societat a reintegrar-s'hi amb tots els seus drets.
- Sensibilitzar els ciutadans respecte als problemes de la pobresa al nostre entorn.
- Denunciar les causes d'aquesta pobresa i aportar propostes de solució a les administracions i a la societat civil.

En aquest món encara hi ha massa fronteres. I no pas fronteres físiques entre països, sinó fronteres socials, fronteres econòmiques, fronteres mentals... fronteres que cal esborrar per assolir un món una mica més just, una mica més càlid, una mica millor.

“Enfoteu-vos-en: Humor indignat”

Perrelectrico.blogspot.com.es (27/03/2012)

Con la participación de 45 dibujantes de toda Catalunya entre los que se encuentran Quel, Tognola, Monteys, Kap, L'Avi, Soler, Sr Plástiko, Buenafuente, Javirroyo, Napi, Faro, Malagón, Tres o un servidor.

Todos los derechos de autor cedidos por Dibujantes sin fronteras a la fundación “Arrels”, que trabaja el tema de la exclusión social, privación de vivienda y otras lacras.

La presentación a la prensa tendrá lugar el 30 de Marzo, la presentación pública en Barcelona en la Casa del libro el 12 de abril, (antigua librería Bertrand), rambla de Barcelona a las 19'30h, y la presentación en Tarragona el día 20 de abril a las 20'30h en la librería “La Capona” (carrer gasòmetre 41-43), con introducción de Pitu Tarrasa y la presencia de Faro, Napi y “moi”, que somos 3 de los dibujantes locales participantes en el proyecto, firmando ejemplares. Me pareció indispensable la presentación en Tarragona, en parte por la mayor divulgación de este nuevo proyecto sin ánimo de lucro, y “for sentimental reasons”, ya que la O.N.G. de alguna manera nace y tiene sede institucional en Tarraco (la sentimental la comparte con Berga ;)

Adjunto la invitación al evento y un pequeño video promocional que he realizado para mayor gloria y regocijo de estas 144 páginas, de denuncia al mamoneo que hay que lidiar en estos días funestos que nos ha tocado sobrevivir.

Con esta flamante portada del company Jaume Capdevila KAP, “Dibujantes sin fronteras/Dessinateurs sans frontières”/Vignettisti senza frontiere”/Cartoonists without borders” presenta, en colaboración con “Angle Editorial”, el libro de humor gráfico

Dibuixants indignats i solidaris

Nuvol.com (23/04/2012)

El passat 13 d'abril es va fer la presentació, coincidint en dia i hora amb la del Núvol, a La Casa del Llibre de la Rambla de Catalunya, el llibre "Enfoteu-vos-en, Humor Indignat" on es recullen acudits de 45 nintaires del nostre país.

Editat per Angle Editorial, està signat per Dibuixants sense Fronteres i els beneficis que pugui generar, que s'espera que siguin molts, es destinaran a la **Fundació Arrels**. El llibre fa un repàs a l'humor gràfic que des de diaris, revistes i pàgines web s'ha fet ressò de l'anomenada crisi econòmica i és un exponent que el col·lectiu de dibuixants també està generosament indignat i de que, a pesar de les penúries que els nintaires estan passant, com es van dedicar a explicar durant l'acte molts dibuixants, són solidaris amb els que encara tenen menys. A molts d'aquests dibuixants que han deixat la seva obra per fer el llibre els podeu seguir diàriament a El Web Negre (Kap, Néstor, Puyal, Soler, Elchicotistres, Tres...).

Aleix Saló

A Catalunya hi ha 8.000 persones sense llar

TV3 El blog de la Marató per la pobresa (04/05/2012)

Marató per la pobresa

Arrels fundació fa 25 anys que treballa lluitant contra la pobresa al límit, la pobresa severa i crònica. I, sobretot, fent-nos veure que aquells “individus” que trobem dormint en un caixer són persones com la resta.

Olga García Guixé, sòcia voluntària i cap de comunicació d'Arrels fundació, parla amb Xavier Bosch, al programa Àgora, d'una manera clara, entenedora i crua sobre la realitat de moltes persones. Sens dubte, una entrevista que no us deixarà indiferents.

Enllaç: <http://blogs.tv3.cat/marato-pobresa.php?blogid=643&archive=2012-5-4>

Conferència al Circulo Ecuestre de Barcelona

Banc dels Aliments (09/05/2012)

El President de la Fundació Banc dels Aliments de Barcelona, Sr. Antoni Sansalvadó, ha impartit una conferència amb el tema “Cobertura de les necessitats bàsiques” al prestigiós Circulo Ecuestre de Barcelona.

L'acte estava emmarcat en el cicle de conferències, organitzat per l'esmentat club social, que sota el lema “L'actual realitat social” pretén reflexionar sobre com ha afectat la crisi a l'Estat del Benestar. A més del Sr. Sansalvadó, en la sessió d'avui han presentat ponències representants de Càritas i d'**Arrels Fundació**.

Pobreza en el Equestre

Los responsables de Cáritas, el Banc dels Aliments y **Arrels Fundació** explican la realidad social a la alta sociedad barcelonesa. La iniciativa parte de los jóvenes de este club

elPeriódico.com (10/05/2012)

Rosa Mari Sanz

La crisis está abocando cada vez a más ciudadanos a depender de la ayuda de entidades, muchos de ellos personas de clase media y con hipoteca a las que la pérdida de trabajo de uno o de todos los miembros de su familia les ha convertido en pobres. Una situación que cada vez se cobra más víctimas y que también preocupa a aquellos que más tienen, quizá porque también ven, salvando las distancias, que les puede tocar. «Somos conscientes de la situación porque ahora la mujer de nuestro amigo notario se ha puesto a trabajar porque no les llega, o nuestro amigo que tenía un chalet con piscina y un barco ya no puede pagar la educación de sus hijos. Cada vez lo tenemos más cerca». Fueron los ejemplos que uno de los socios del Círculo Equestre, un club social de la alta sociedad barcelonesa, puso para reconocer su inquietud por la que está cayendo.

Una intranquilidad que comparten los miembros más jóvenes de esta selecta entidad, cuyos principales representantes, Antonio Delgado (también presidente de la comisión de Acción Social del club) y Sergio Martínez, han organizado una serie de tres foros de debate sobre Crisis y estado del bienestar. Comenzó ayer con la participación de quienes mejor conocen el terreno, las entidades, cuya presencia es poco habitual en este tipo de encuentros selectos que parecen haber suavizado las normas, ya que se vio algún cuello masculino sin corbata. Acudieron Jordi Roglà, director de Cáritas, Salvador Busquets, presidente de **Arrels Fundació**, y Antoni Sansalvadó, presidente de la Fundació Banc dels Aliments de Barcelona. Les seguirán debates en los que se abordarán las vertientes académica y política de la crisis, más en consonancia con el escenario.

Ponentes y organizador. De izquierda a derecha, Sansalvadó, Roglà, Delgado y Busquets, ayer. Ricard Cugat

Abrió el foro, ante una cincuentena de socios del Círculo Equestre, Roglà, quien volvió a no dejar perder ocasión para exigir un gran pacto político que permita un plan de ocupación y un consenso para mejorar la educación, así como para recordar las crecientes cifras de pobreza en la ciudad. «Todas las fuerzas políticas, económicas y sociales hemos de sentarnos, olvidar nuestras diferencias y empezar a construir un gran pacto. La fractura social ya ha empezado», afirmó ante un público que no le escatimó aplausos, principalmente, cuando arremetió contra los dirigentes políticos -«Tanto los de la ‘España va bien’ como los de ‘hemos alcanzado a Italia y ya vamos con Francia’», en referencia a Aznar y Zapatero- quienes, dijo, dejaron perder en el pasado los años de bonanza económica para definir nuevas actividades económicas de alto valor añadido. Unas críticas que fueron secundadas tanto por el socio del amigo notario como por otro integrante del club, que reprochó a la clase política que no genere trabajo «para una juventud tan preparada como la que tenemos».

Llamada a la implicación Llegado su turno, y después de que el público conociera la forma de trabajar del Banc dels Aliments de Barcelona de la mano de Sansalvadó, quien les explicó que el tercer mundo está aquí y que más de 125.000 barceloneses comen gracias a las entidades a las que suministran --unas cifras ante las cuales el joven Delgado reconoció estar sorprendido-, habló Busquets. El presidente de **Arrels Fundació**, entidad de referencia por su labor en favor de los sintecho de la ciudad, loó el interés del Círculo Ecuestre por querer conocer de primera mano la crisis social y pidió a los presentes que se impliquen en mejorar la situación. También les pidió que expliquen a todos los responsables de administraciones y de empresas que conozcan que algunas cosas que se hacen «son legales pero absolutamente amorales». Como ejemplo, dijo, el rescate de Bankia y los desahucios por deudas hipotecarias titulizadas.

25 anys després: **Arrels**, Barcelona i les persones sense llar

1987: a Barcelona gairebé no hi ha recursos consolidats per a persones sense llar. En aquest context un grup de voluntaris va posar en marxa un centre obert per acollir persones que vivien al carrer. Així va néixer **Arrels**. En aquests 25 anys el context ha acompanyat. La crisi actual planteja reptes.

Canalsolidari.org (16/05/2012)

Ramon / **Arrels Fundació**

“Recordo el dia que va obrir el centre obert. Volíem un local de 1.000m² que obrís 24 hores i es va quedar en un de 60m² que obria dues hores, amb aigua de dipòsit, cuina i un petit menjador. A Barcelona no hi havia un centre així”.

Qui parla és Ramon Noró, coordinador de l'àrea d'Incidència d'**Arrels** i una de les persones que va engregar el Centre Obert **Arrels** per a Transeünts fa gairebé 25 anys. A Barcelona existien l'alberg de Sant Joan de Déu, el Centre de Convalescència Santa Lluïsa de Marillac i poca cosa més; es desconeixia quanta gent dormia al carrer, no existia el Programa Municipal d'Atenció a Persones sense Sostre i tampoc s'havia creat la Conselleria de Benestar Social de la Generalitat ni la Renda Mínima d'Inserció.

Quatre mesos després d'obrir el centre obert, una dotzena de persones que vivien al carrer hi passaven cada dia i els voluntaris treien conclusions: “Hem après que el tracte personal, l'escoltar, dignifica la persona i per això tornen i creen lligams. Hem intentat buscar solucions: pagar alguna pensió, tramitar documentació, derivar a altres centres... Hem conegut les nostres limitacions”.

En pocs anys el projecte va començar a prendre forma: el centre obert es va ampliar, es va contractar la primera persona i es van crear equips de carrer i el Refugi, un espai d'acollida temporal i baixa exigència. Una de les persones que va conèixer l'**Arrels** inicial i que segueix vinculada és Juan Olarte: “Recuerdo el primer centro abierto, con una ducha; y que estuve en uno de los primeros pisos, con pocos muebles”.

Pilar Malla, que després ha estat Síndica de Greuges de Barcelona, treballava a Càritas: “A l'autobús veia voluntaris d'**Arrels** que acompanyaven persones a l'hospital. Era una tranquil·litat saber que algú s'ocupava seriosament dels sense sostre”.

Barcelona i les persones sense llar

Als 90 van sorgir més recursos per a les persones sense llar. Carles Cabré dirigeix els Serveis d'Atenció Social de Prograss, organització que presta serveis socials a l'Ajuntament de Barcelona, i en aquells anys ja coneixia la realitat de les persones sense llar: “L'Ajuntament tenia un servei de primera acollida amb assistents socials reactius i no hi havia una política municipal amb cara i ulls per afrontar la problemàtica de les persones sense llar”. Així van néixer els Serveis d'Inserció Social (SIS), amb una missió: saber quanta gent hi havia al carrer a Barcelona.

Avançar no va ser fàcil. Segons Núria Carrera, actual degana del Col·legi de Treballadors Socials de Catalunya i que al 1992 treballava a Creu Roja, “els recursos estaven molt per sota del que havia de ser”. “A mesura que posàvem en marxa serveis s'evidenciava que hi havia persones que soles no podien superar la situació”, afegeix Ramon Noró.

Diàleg i més diàleg

A principis dels 90, el primer intent d'Arrels de crear un pis estable per a persones sense llar no havia funcionat, el centre obert s'havia traslladat al carrer Riera i la idea de crear la Llar Pere Barnès ja estava present.

Al 1995, Núria Carrera era regidora de Benestar Social de l'Ajuntament: "Recordo aquella època amb molt esforç d'explicar el paper que podien tenir les polítiques socials". També al 1995 l'Ajuntament va inaugurar el Centre de Dia Meridiana, i li van seguir iniciatives com el programa d'acolliment hivernal, Can Planas i el Pla de Pobresa de l'Ajuntament; i de manera paral·lela, entitats com el Centre Obert Heura. "És a finals dels 90 que Arrels comença a transformar-se i créixer", afegeix Ramon Noró.

Recursos i lleis que acompanyen

En els darrers deu anys, l'abordatge del sensellarisme a Barcelona ha canviat. Un exemple és l'evolució de l'allotjament que ofereix Arrels. Del Refugi es va passar a finançar allotjament a pensions. Al 1999, dormir en una pensió costava 240 euros al mes; per això al 2001 es va engegar el Programa d'Accés a l'Habitatge, per oferir allotjaments més dignes i econòmics. Al 2007 es va inaugurar la Llar Pere Barnès i en els darrers anys, amb la crisi, s'ha afegit l'opció de les habitacions de relloguer.

A nivell públic també s'ha fet un esforç: l'operació fred va passar a durar tot l'any i es van obrir nous albergs. Aquesta evolució va venir acompanyada de normatives que han afavorit les persones vulnerables, com la Llei de la Dependència, la nova llei de Serveis Socials i el Pla Municipal d'Inclusió Social.

Els reptes que planteja la crisi

Al novembre Arrels farà 25 anys, una celebració que vol posar l'accent en la importància de ser útils.

Des que es va crear l'entitat, i amb el suport de 1.300 voluntaris i professionals, s'han atès més de 7.500 persones sense llar. El 25è aniversari arriba en un

moment de crisi econòmica i planteja reptes. Segons Pilar Malla, en política social "ens estem dedicant a apagar focs i no es prevenen focs futurs". De la mateixa manera pensa Núria Carrera, que aposta per una "discriminació positiva" vers els més vulnerables.

En el cas de les persones sense llar el perfil està canviant i, si no es té cura del sistema de protecció social, més gent caurà en exclusió severa. Preocupa la situació de les persones immigrants sense regularitzar i sense llar, i les persones al carrer amb malaltia mental. Des de la seva experiència al carrer, Juan Olarte ho corrobora: "Hay más gente en la calle, sobre todo de fuera de España. Los servicios sociales están llenos y en los comedores hay lista de espera. En el futuro Arrels y otras entidades no llegarán a todo".

Cabré destaca els reptes pendants: equipaments "crítics, amb estatus de privilegi" basat en criteris socials; més recursos als municipis fora de Barcelona; millorar la coordinació del sistema de protecció social; i "que lo públic deixi de ser reactiu". "Calen recursos més individuals i vinculats a pisos protegits", continua Carrera.

Arrels afegeix més reptes: continuar el treball en xarxa, garantir una política d'ingressos suficients als més vulnerables i tenir en compte que no totes les persones sense llar seran autònomes ni productives laboralment però que poden aportar a la societat en altres nivells. Juan Olarte ho té clar: "¿El futuro? Soy feliz a mi manera pero siempre se puede mejorar".

Arrela't, la nova publicació d'Arrels

Arrels Fundació presenta l'Arrela't, una publicació que, a partir d'ara, vol arribar a tothom per donar a conèixer la tasca d'Arrels i, sobretot, la realitat de les persones sense llar. Aquesta nova revista es publica en paper però algunes de les seves informacions també es compartiran online. Per començar, podeu llegir l'editorial d'aquest primer número, signada pel director d'Arrels Salvador Busquets i amb un missatge clar: volem ser útils.

Xarxanet.org (17/05/2012)

Arrels Fundació

Aquest novembre farà 25 anys que Arrels es va posar en marxa gràcies a un grup de gent que volia ser útil i acompanyar les persones sense llar a Barcelona. L'aventura va començar amb un centre de dia de 60 metres quadrats i amb un Full Informatiu del Centre Obert Arrels per a Transeünts, que volia mantenir informades totes les persones implicades en el projecte.

Amb els anys han anat sorgint iniciatives adreçades a les persones com El Refugi, el taller prelaboral, l'equip de residències o la Llar Pere Barnés. Però també experiències de comunicació, com l'Arrels Informa, Riereta 24, Papers d'Arrels i l'InfoArrels. Potser us preguntareu: per què aquesta voluntat de comunicar? Doncs per fer equip, per farnos sentir part d'un projecte i per portar a terme part de la missió d'Arrels sensibilitzant, denunciant i transformant.

Aquesta nova publicació que teniu a les mans la rebreu de manera periòdica i substituirà els coneguts Papers i InfoArrels.

En total, vuit pàgines per parlar de la feina que fem a Arrels però sobretot per sortir fora de les parets de l'entitat, parlar del fenomen sense sostre en general, de la tasca d'altres companys i companyes, i dels reptes i opcions que com a ciutadans, entitats, empreses i administracions ens esperen per lluitar contra la pobresa i posar sostre a la ciutat. Des que Arrels es va crear al 1987, hem atès més de 7.500 persones sense llar en situació consolidada i, en els propers anys, el nombre de persones en aquesta situació podria augmentar si la crisi econòmica avança i no es compta amb un sistema de protecció social consolidat.

Ara més que mai cal ser útil. Tots podem ser-ho. Comunicar i sensibilitzar és el primer pas.

Portada d'Arrela't

Enllaç: <http://www.xarxanet.org/social/noticies/arrelat-la-nova-publicacio-darrels>

Més “Voluntaris”

TV3 (24/05/2012)

El blog de Sense ficció

Rosi Alonso. És multi voluntària. Fa de monitora de menjador a un hospital de Reus de la “Fundació Esclerosi Múltiple” i també acompanya a disminuïts físics profunds del “Centre Marina-da” de la mateixa localitat en les seves excursions.

Isabel Huber i Mireia Aran. Són voluntàries “d’Arrels Fundació” una entitat que ajuda a les persones sense llar. Cada nit surten a passejar pels carrers de Barcelona per donar una mica d’escalfor i oferir el seu ajut a les persones que no tenen un sostre on dormir.

Carme Poveda. La Carme fa de voluntària a “El lloc de la dona”, una entitat del barri del Raval que es dedica a integrar i donar noves oportunitats a les prostitutes. Tant els fa classes de llengua com els ensenya a cuinar.

“Voluntaris, les reflexions”. Per què les persones es fan voluntàries? Quins valors tenen? Quina és la història del voluntariat? Eudald Carbonell (arqueòleg), Arcadi Oliveres (economista), Victòria Camps (catedràtica d’ètica), Norbert Bilbeny (filòsof), Francesc Torralba (filòsof i teòleg) i Lluís Romeu (Obra Social “la Caixa”) ens donen respostes sobre el fenomen del voluntariat.

Lidia Sancho. Aquesta jove psicòloga és voluntària de “Projecte Home”, una entitat que ajuda a les persones que volen deixar les addiccions. La Lúcia els ajuda a escriure les seves històries de vida i també tutela un pis on viuen usuaris que estan en procés de reinserció.

Fabià Alarcón i Margarida Clascà. Són voluntaris de Càritas a Salt, una població marcada pels conflictes amb la immigració. Però hi ha una altra cara de la moneda, els qui ajuden els nous nadius. Ho fan repartint aliments per a tothom qui els necessita.

Enllaç: <http://blogs.tv3.cat/senseficcio.php?itemid=46305>

Contra la crisis de modelo, innovación y músculo comunitario

”El futuro está lleno de oportunidades si somos capaces de innovar”, asegura un emprendedor social. La **fundación Arrels**, un emprendeduría social y el Ayuntamiento de Barcelona participan en un debate para la Maratón contra la pobreza en el Casal Loiola

Tonibardia.wordpress.com (28/05/2012)

En el marco de La Marató de TV-3 contra la pobreza, el pasado lunes 21 de mayo debatieron sobre “cómo salir del fuera de juego” Ángel Miret -representante de la administración-, Jean Claude Rodríguez-Ferrera -de la sociedad civil- y Salvador Busquets, de una entidad comprometida con los sin techo. Ante un centenar de personas que llenaban la sala de actos del Casal Loiola, los tres ponentes trataron de encontrar respuestas al porqué de esta realidad, qué causas tiene y qué podemos hacer para salir de ella como sociedad.

La línea que separa la vida digna de la pura supervivencia se ha vuelto imperceptible. Basta con un divorcio, la aparición de una enfermedad o la pérdida del trabajo para quedarse “fuera de juego”. Por desgracia, no se trata de hechos aislados, sino que la aparición de uno de estos elementos suele venir acompañado del resto.

Este es el caso de una mujer separada con dos hijos y una hipoteca por pagar. Un día pierde su trabajo y pasa a depender de su familia y, en última instancia, de la Cruz Roja. Escuchamos su testimonio a través de un vídeo para humanizar el tema de debate. Es uno de tantos rostros que podemos poner a la nueva pobreza de una clase media donde confluyen la fragilidad laboral, sentimental y una debilitada red de apoyo social.

Ángel Miret, gerente de Calidad, Igualdad y Deporte del Ayuntamiento de Barcelona, añade otra causa a las fragilidades del mundo de hoy. Cree que todo el mundo ha vivido por encima de sus posibilidades o de la cultura de querer “dejar un patrimonio” a los hijos apostando por la compra de vivienda en lugar del alquiler.

Rompe una lanza a favor de una administración que “hemos dejado que lo abarque todo” mientras que la sociedad civil se ha inhibido. Espera que la crisis sirva para que los ciudadanos recuperen la iniciativa, se organicen en comunidades y “exijan a los políticos una buena gestión de los recursos”. En este sentido, invita a tener “una actitud de colaboración con el servicio público porque la administración no nos lo puede dar todo hecho”.

Salvador Busquets, de **Arrels**, discrepa de Miret en que la administración no puede delegar ciertas cosas a la gente. Por ejemplo, legislar. Tampoco sintoniza con el formato de La Marató porque “se le pasa el balón a la gente”. En este sentido El País aportaba un dato revelador: Apple deja de tributar 500 millones de euros. Exactamente 100 veces más que lo que se espera recaudar con La Marató.

Crecen las desigualdades, se amplía el umbral de la pobreza

Para entender de qué realidad estamos hablando, Busquets aporta algunos datos. Lo resume todo el que uno de cada cinco catalanes está por debajo del umbral de la pobreza. En primer lugar, hay que tener en cuenta que ya han pasado cinco años desde que

la caída de Lehman Brothers -el 15 de septiembre de 2008- abrió el telón de la crisis económica en Europa. En 2012 se han acabado las prestaciones para muchos de los parados de larga duración y, según el director de Arrels, “cada contratiempo macroeconómico tiene un efecto inmediato sobre la persona”. La bolsa de pobreza en nuestro país cada vez se hincha más. También se incrementan las desigualdades. El índice que mide la diferencia entre el 20% de los más ricos y la misma proporción de los más pobres ha pasado del 5,3% de 2007 al 6,9% del 2010. Por último, aporta un dato demoledor: 250.000 familias catalanas no tienen ningún tipo de ingreso, 1.788 hogares tienen a todos sus miembros parados.

La frialdad de los datos genera impotencia pero Miret asegura que parte de la responsabilidad es también individual. Recuerda el volumen de la economía sumergida (23% del PIB), la práctica extendida del fraude fiscal a partir de la evasión de capitales y el dinero negro. Busquets apunta que los 88.000 millones de euros que no tributan equivalen al conjunto de prestaciones del paro.

Las soluciones pasan por un cambio de modelo económico

Se trata de una “crisis estructural”, explica Busquets. Ya no nos sirve “un modelo económico basado en la vivienda y la cultura del ladrillo”. Lo refuerza recordando que “la sobrevaloración de la vivienda es del 40% en relación a la renta familiar”, según la OCDE. ¿Por qué no se pinchó antes la burbuja inmobiliaria? Responde que no se hizo porque los beneficios eran astronómicos tanto para banqueros como por las promotoras. El resultado, constata, es que España tiene seis millones de viviendas vacías. Para el director de Arrels, más allá de articular unos subsidios mínimos a través del PIRMI y la pensión contributiva, es necesario que la ciudadanía se conciencie, coopere -con modelos como el del 15-M- y sea emprendedora.

Jean Claude Rodríguez-Ferrera, fundador de ACAF -comunidades autofinanciadas con microcréditos- aporta una visión de futuro y algunas soluciones. Cree que la crisis que vivimos “es un problema estructural”. “Se ha acabado el modelo que teníamos”, afirma sin nostalgia porque según él, “el futuro está lleno de oportunidades si somos capaces de innovar”. Considera que se ha mitificado la emprendeduría, “sólo hace falta que copiemos aquello que funciona bien”.

Pone ejemplos concretos de cosas que no funcionan. Sus tesis recuerdan el antiguo lema de “los pequeños cambios son poderosos”. Si la Generalitat pagara 1.000 euros para cada uno de los 7.500 niños catalanes que no tienen familia -que cuestan 3.000 euros al mes y se aceleraran los trámites para adopciones, se resolverían dos problemas: el número de niños tutelados así como la gran demanda de adopciones. Lo mismo ocurre con las cárceles -que son “máquinas de destrozar personas” según Rodríguez-Ferrera- donde el 50% de internos reinciden y cada uno cuesta 2.500 euros al mes.

Ángel Miret -ante la pregunta de si estamos ante una crisis coyuntural o estructural discrepa con el resto de la mesa. Cree que “saldremos de esta” pero plantea la duda de si hemos aprendido algo. “Tenemos que repensar la relación entre ciudadanos, administración y entidades sociales. Se han de trabajar los valores y cambiar algunas actitudes”. Pone como ejemplo reclamar derechos pero “teniendo siempre presente nuestros deberes”. “Sólo así”, asegura, “habremos aprendido la lección”.

Poso sostre a Barcelona_Fundació Arrels

Teaming.net (06/06/2012)

A Barcelona hi ha prop de 2.800 persones que viuen literalment al carrer o depenen directament dels recursos assistencials per subsistir. El procés d'exclusió social és complex i dinàmic, però algunes de les seves causes principals són la pèrdua de feina i l'addicció a drogodependències com l'alcohol, les drogues i les ludopaties. Aquest grup de teaming vol ajudar a la Fundació Arrels, a la que he tingut l'oportunitat de conèixer. A la tasca dels seus professionals i voluntaris.

El Banc dels Aliments guardonat amb menció especial dels premis ASTER 2012

Banc dels Aliments (13/06/2012)

El dimarts 26 de juny a les 19:30, va tenir lloc a l'Auditori, Sala Oriol Martorell, l'acte de graduació dels alumnes de la promoció 2010- 2011 de ESIC, així com el lliurament dels Premis Aster, que atorga aquesta escola de negocis, que compleixen 30 anys des de la seva creació i es lliuren en la seva cinquena edició a Barcelona. L'acte ho va presidir Artur Mas, President de la Generalitat de Catalunya.

ESIC convoca des de fa trenta anys, els Premis Aster, que es concedeixen anualment com a reconeixement als mèrits de persones i entitats en la seva activitat professional. Amb això, es pretén potenciar la integració entre la formació acadèmica i la vida empresarial. El jurat d'aquests premis, considerats com un dels guardons de major prestigi en l'entorn empresarial espanyol, està format per personalitats rellevants del món empresarial i acadèmic.

Aquest any el Premi Aster de Trajectòria Empresarial s'ha concedit a Fluidra, per haver innovat contínuament en el sector industrial, per la seva internacionalització i la seva projecció empresarial. Recollirà el premi Joan Planes, president de Fluidra.

En la categoria Trajectòria Empresarial, es van atorgar dos Esments Especials a la Fundació Banc dels Aliments Barcelona i a **Arrels Fundació**, per haver gestionat amb èxit les fundacions i per la seva reconeguda tasca social en una situació econòmica tan complicada. Recolliran el premi Salvador Busquets, president **d'Arrels Fundació** i Antoni Sansalvadó, president del Banc dels Aliments Barcelona.

En la categoria de Comunicació, es va concedir el Premi Aster Comunicació Empresarial a Grup Damm -campanya de comunicació "Mediterrània-ment"-, per haver innovat en el sector, per la seva originalitat i per mantenir un fil conductor de qualitat que aposta pels elements de la cultura mediterrània. Recollirà el premi Demetrio Carceller, president del grup Damm. En aquesta mateixa categoria es va atorgar el Premi Aster Comunicació Professional a la il·lustradora Pilarin Bayés, que ha sabut transmetre la història, els valors i la cultura catalana mitjançant la seva obra, i ella mateixa recollirà el premi.

“Veus sense sostre”, a l’Antic Teatre

Carles Vidal, Gus Bas i la **Fundació Arrels** ens porten aquesta obra de teatre social

Bcn.cat (14/06/2012)

Barcelona Cultura

“Veus sense sostre” pretén lluitar contra l’exclusió social tot permetent que algunes persones sense llar puguin fer d’actors i explicar les seves experiències a través d’aquesta obra. És una manera de donar veu a un col·lectiu que sabem que existeix, però que té poques oportunitats d’expressar-se.

Precisament els actors són usuaris de la **Fundació Arrels**, entitat que treballa per a la millora de les condicions de vida d’aquestes persones, i l’obra que han proposat ells mateixos gira al voltant dels seus records d’infantesa, l’amor i la soledat a través de les experiències que han viscut durant tota la seva vida.

S’han encarregat de posar-ho en marxa i dirigir els actors el psicòleg, pedagog i actor Gus Bas i el periodista, director de teatre i també actor Carles Vidal, tots dos amb formació en teatre social.

El projecte ve de l’anomenat Teatre de l’Oprimat, que és un mètode teatral inventat pel dramaturg Augusto Boal als anys 60 del segle XX i que consisteix en fomentar l’actuació de les persones en risc d’exclusió com a eina per a la seva integració social i la seva lluita contra la injustícia que pateixen.

Podrem assistir a les representacions de “Veus sense sostre” a l’Antic Teatre, al número 12 del carrer Verdaguer i Callís de Barcelona, que ja va oferir el seu espai a l’entitat per a la mateixa obra l’any 2011. Aquest cop serà del 14 al 17 de juny, a les 9 del vespre a les sessions de dijous a dissabte i a les 8 a la de diumenge, després de la qual el públic assistent podrà parlar amb els artistes. La recaptació que obtinguin les quatre funcions de l’obra anirà dedicada íntegrament a projectes de la **Fundació Arrels**.

L'Antic Teatre estrena Veus Sense Sostre: teatre social per donar veu a aquells que no en tenen

Veus Sense Sostre és un projecte de Carles Vidal i Gus Bas, en col.laboració amb la **Fundació Arrels**, entitat que treballa per a millorar la qualitat de vida de les persones sense sostre.

Aportada (15/06/2012)

L'obra, que es podrà veure a l'Antic Teatre de dijous a diumenge, lluita contra l'exclusió social donant l'oportunitat a persones sense llar de convertir-se en actors per a poder explicar i compartir les seves experiències.

A Veus Sense Sostre són els propis participants, membres de la **Fundació Arrels**, els que participen del procés creatiu i proposen els temes que després portaran a escena. Enguany, l'obra gira al voltant de la memòria sensorial de la infància, l'amor i la soledat a partir de les experiències que han viscut i compartit. El preu de l'entrada es destinarà íntegrament al projecte.

A Veus Sense Sostre, Carles Vidal i Gus Bas, han compartit amb els participants la seva experiència en l'àmbit de l'entrenament actoral, el clown, el moviment espontani, o l'escriptura creativa, tot i que la base del projecte i la seva metodologia neix del Teatre de l'Oprimat.

El Teatre de l'Oprimat és un mètode estètic i polític que combat el desequilibri de poder i la injustícia social. Aquest actua com a eina d'integració, prevenció i lluita contra el risc d'exclusió i pretén estimular un teatre participatiu com a eina alternativa d'aprenentatge i reflexió social. En definitiva, un espai d'expressió lliure i creativitat on poder treballar de forma cooperativa, potenciant l'autoestima, l'escolta, el respecte i la responsabilitat.

Gus Bas, psicòleg, pedagog i actor, i Carles Vidal, periodista, actor i director de teatre. Tots dos s'han format amb els millors especialistes en Teatre Social arreu del món. -especialment amb el brasiler Augusto Boal, fundador del Teatre de l'Oprimat-.

“Estáis más cerca de nosotros que de tener un yate”

Aquesta frase la va dir fa temps una persona atesa a **Arrels** però il·lustra la situació de crisi actual. En els darrers quatre anys, la població sense llar a Barcelona ha augmentat un 32%. La memòria anual d'**Arrels** alerta que cal protegir els Serveis d'Atenció Primària i garantir allotjament estable.

Canalsolidari.org (19/06/2012)

Ramon / **Arrels Fundació**

“Lo que no sabéis es que estáis más cerca de nosotros que de tener un yate.” Aquesta frase ens la va dir ja fa temps una de les persones sense llar ateses a **Arrels**, però il·lustra perfectament la situació de crisi actual.

Cada mes, unes trenta persones s'adrecen a l'entitat sense que les puguem donar un cop de mà. Es tracta de gent més jove, molts immigrants en situació irregular i d'altres comunitaris i autòctons, que per diversos motius viuen al carrer des de fa poc i que, quan arriben a **Arrels** demanant suport, ho fan perquè als recursos d'atenció bàsica no els han pogut atendre.

Aquest fet de no poder atendre tothom és un indicador important de les conseqüències de la crisi a mig termini. De les 1.126 persones sense llar que **Arrels** va atendre al 2011, 414 estaven al carrer. En total, es calcula que a Barcelona hi ha 2.791 persones sense llar, un 32,1% més que fa quatre anys. I la situació podria empitjorar si es tenen en compte altres indicadors que poden ser desencadenants d'exclusió greu:

- Una de cada cinc persones a Catalunya viu sota el llindar de la pobresa;
- Al primer trimestre del 2012* l'atur ha superat el 22%*;
- El nombre de llars amb tots els actius desocupats ha augmentat;
- Entre 2007 i 2010 la xifra d'execucions hipotecàries ha augmentat en un 500%.

“Segurament s'han fet coses legals però que no són morals. Hem de començar a pensar a salvar les persones abans que les institucions; si els Serveis Socials d'Atenció Primària fallen, moltes persones que ara pertanyen a la classe mitja acabaran al carrer”, afirma Ramon Noró, portaveu d'**Arrels**

Fundació. I afegeix: “Quantes vegades s'ha de repetir que per evitar que més gent arribi al carrer calen polítiques de suport a l'habitatge i social? Pensem-hi: coincidirà la foto actual de l'atur amb els sense sostre d'aquí uns anys?”

Aposta per l'allotjament estable

El 2011 ha estat un any “dramàtic per a moltes persones”, afirma el director d'**Arrels**, Salvador Busquets. “L'índex actual tan elevat d'atur fa preveure molt patiment d'aquí a uns anys i és probable que aquest patiment també generi conflictes personals i familiars i altres problemes associats. El carrer es convertirà en la casa de moltes persones d'aquí a uns anys”, afegeix.

Arrels va atendre 1.126 persones sense llar durant el 2011, 414 de les quals estaven al carrer. El 70% d'aquestes persones són catalanes i de la resta de l'Estat. D'entre totes les xifres registrades, destaca la de 200 persones allotjades als pisos i a la llar gestionats per **Arrels**, a habitacions de lloguer, pensions i altres recursos. I els 372 dies de mitjana d'allotjament, el que denota l'aposta per a l'atenció estable i continuada. Segons les dades recollides a la memòria anual d'**Arrels**, al 2011 el 48% de les despeses es van invertir en allotjament.

Reptes pendents: habitatge, renda bàsica i prevenció

Apostar per l'allotjament estable és precisament un dels reptes pendents de l'administració, que en l'actualitat no dona resposta a aquesta necessitat per manca de recursos específics. Altres reptes són:

Prevenció.

Un desnonament genera més despesa al sistema de protecció social que si s'hagués intervingut abans: quan una família pateix un desnonament i es queda al carrer, recompon-

dre la situació és més difícil i car. En aquest context, Arrels recolza la Iniciativa Legislativa Popular per a la Dació en Pagament ja que és, fins ara, l'única proposta per evitar que més famílies quedin desnonades. D'altra banda, les conseqüències de les retallades ja s'estan sentint a entitats com **Arrels**: podem seguir atenent les mateixes persones però cada vegada és més difícil atendre noves persones perquè les gestions per accedir a les ajudes s'han alenit.

Promoure una renda bàsica de subsistència.

Cal assegurar pensions i prestacions socials que no estiguin sota el llindar de la pobresa. En els casos de persones que pateixen pobresa crònica i on la Renda Mínima d'Inserció no és un instrument d'inclusió, cal establir una renda bàsica de subsistència que permeti a la persona viure amb dignitat i senzillesa.

Ratificar la Carta Social Europea.

Document que parla dels drets socials, legals i econòmics de tots els ciutadans de la UE, i incorpora el dret a un habitatge digne i el deure de l'Estat a retre comptes. L'Estat espanyol encara no l'ha ratificat.

Memoria 2011 **Arrels**

Des de l'abisme

Tskv.cat (20/06/2012)

Santi Torres SJ

Aviso des d'un bon principi: el que escriuré tot seguit està escrit sota la impressió que m'ha provocat la lectura de la tercera part del còmic de Miguel Fuster ("Miguel, 15 años en la calle"), titulat "Barcelona sin mí". Miguel va arribar a ser als anys 80 un important i reconegut il·lustrador. Després, però, tal com s'explica en el llibre "els excessos, l'alcohol i la mala fortuna (se li va cremar la casa) van fer que acabés vivint al carrer". Hi va ser quinze anys, fins que gràcies a la seva pròpia voluntat i a l'ajuda d'Arrels Fundació va poder sortir-se'n poc a poc, i el que és encara més extraordinari, va poder-ho explicar mitjançant el seu art.

No faré aquí cap valoració del dibuix, la deixo als experts o aficionats que en puguin tenir coneixement, sinó que em centraré només en una cosa: allò que el dibuix i el text transmeten al lector. Trobarem cada dia desenes d'articles que parlen de la pobresa i l'exclusió social, desenes d'estudis, també de testimonis.... Tots aquests articles, segurament tan necessaris, es mouen però en un nivell de discurs que escau a una certa asèpsia científica (fins i tot els testimonis). Parlem d'estadístiques, parlem de causes, parlem de drets socials, etc Podem intuir el dolor, però aquest queda mitigat per una racionalitat que controla. No menystinc tot això, és més en molts sentits en participo.

I és que quan un ha viscut 15 anys al carrer i pot explicar-ho, i pot dibuixar-ho, escapa de tot aquest discurs, perquè es mou en un altre nivell ben diferent, que m'atreviria a definir com el nivell de la veritat. Sí, reconec que l'expressió és confusa, però és el que sentia mentre m'endinsava enmig d'aquells traços plens de negritud. La veritat de l'ànima que només és possible percebre-la quan has tocat fons, i no tens res

ni ningú on recolzarte. Des d'allà un mirall, ens dóna la imatge de la societat que vivim, però no només de la societat sinó dels individus concrets que la conformem. Miguel, ens posa el mirall i el que hi veiem pot ser que no ens agradi massa: solidaritat fingida, gestos humiliants, crueltat i insensibilitat, indiferència... Però també hi copsem cors bons, empatia, autèntic apropament... Abocar-se a aquesta veritat és un exercici necessari, si bé reconec no apte per a tothom ni tampoc per a tothora. En broma recomanaria als editors que posessin en algun lloc de la contraportada del llibre allò que es posa en alguns medicaments. Però és necessari. Necessari perquè tot discurs sobre la pobresa es recolzi sobre una autèntica conversió del cor, sobre una autèntica humanització de la persona que mai vindrà de cap ideologia ni tant sols d'un genèric compromís social.

Recordem sinó Mt 25, 31ss. Ens la juguem no en l'abstracte o la teoria de les bones paraules, sinó en l'amor. Miguel ens dóna la visió des del qui ha patit la més fosca i llarga de les nits, Miguel és l'altre... Però només l'altre?

Quan només et queda el carrer

El 2011 a la ciutat de Barcelona hi havia gairebé 2.800 persones sense llar. Tanmateix, desenes d'entitats i associacions treballen perquè una part d'aquestes persones tinguin la possibilitat de dormir en un llit.

Xarxanet.org (25/06/2012)

Fundació Autònoma Solidària

Són les quatre de la tarda d'un dimecres i al número 24 del carrer Riereta de Barcelona no para d'entrar-hi gent. La porta està tancada i cal tocar el timbre tot i que hi ha un home que s'encarrega de fer-ho, fen-te així l'arribada una mica més còmode. Els senzills bancs de fusta del rebedor estan plens, la majoria són homes que aparenten més de 40 o fins i tot 50 anys. La majoria parlen alegrement entre ells, és com si es coneguessin de fa temps. Tots esperen que els voluntaris d'Arrels Fundació comencin l'activitat que els tenen preparada per la tarda. El Centre Obert d'Arrels és un espai on pot accedir tothom qui vulgui, tot i que està pensat especialment per persones en situació de sense sostre. D'aquesta manera, al Centre s'hi ofereixen una sèrie de serveis que fan millor el dia a dia dels qui hi acudeixen: dutxes, rober, consigna, dispensació farmacològica. A més, s'hi organitzen activitats que permeten fomentar les relacions i fer que el Centre resulti un lloc d'acollida agradable i dinàmic: tallers de premsa, sessions de musicoteràpia, projeccions de pel·lícules...

Enguany Arrels Fundació ha fet 25 anys. Tota una vida dedicada a atendre persones que viuen al carrer. Aquell primer grup de voluntaris que va tirar endavant el projecte no va tardar a adonar-se que el tracte personal era bàsic per crear lligams entre ells i les persones que vivien al carrer i havien començat a freqüentar el centre. Al 2012 Arrels segueix mantenint aquest principi com quelcom fonamental, però la Fundació ha anat molt més enllà. Actualment disposa de múltiples equipaments com la Llar Pere Barnés, on s'ofereix atenció personalitzada i integral per tal que "les persones acostumades a viure al carrer tornin a adquirir alguns hàbits d'higiene i alimentació", comenta Maria Pomés, membre del departament de comunicació d'Arrels Fundació i responsable del programa escoles. Allà, les persones hi fan vida: dormen,

mengen i realitzen activitats diverses. Tanmateix, cada cop més gent es veu obligada a dormir al carrer: "Hi ha persones que baixen del tren voluntàriament i altres que després d'haver anat durant un temps a l'últim vagó, cauen. Nosaltres intentem que hi puguin tornar a pujar però no sempre s'aconsegueix", explica Pomés.

Una teranyina
s'aguanta per nombrosos fils.

El 8 de novembre del 2011, 696 voluntaris i voluntàries van participar en un recompte de les persones sense llar a la ciutat de Barcelona organitzat per la Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar (XAPSLL). Distribuïts per zones, van comptabilitzar totes les persones que aquella nit de tardor estaven dormint al carrer: 838 segons l'informe Diagnosi 2011, publicat després del recompte. La diferència respecte a les dades presentades pel recompte que la XAPSLL va fer el 2008 és considerable: 204 persones més pernocten actualment al carrer.

Una de les múltiples cares d'aquesta crisi que va començar el 2008 són els problemes que molts ciutadans han viscut en relació amb l'habitatge: lloguers i hipoteques que no es poden pagar i que acaben conduint a desnonaments i, en el pitjor dels casos, amb l'obligatorietat de seguir pagant l'hipoteca tot i haver perdut el pis. "Hi ha persones que ens diuen que han arribat al punt d'haver de triar entre pagar el lloguer del pis o comprar menjar. I quasi sempre s'acaben

decidint pel menjar”, afirma vehement Maria Pomés. L'exclusió residencial té moltes cares, però la més punyent i extrema és la de les persones en situació de sense sostre.

Aquella mateixa nit de novembre, segons el recompte, 1.222 persones van dormir en equipaments de la XAPSLLL com residències o pisos subvencionats de Barcelona i 695 en assentaments formats per caravanes, estructures provisionals o naus abandonades, entre d'altres. Les xifres fan posar la pell de gallina. L'any passat, hi havia gairebé 2.800 persones sense llar només comptant Barcelona. Tanmateix, les dades que el 2009 va publicar la secretaria d'habitatge superen, i de molt, les dades de la Diagnosi 2011. Segons el Pla Territorial Sectorial d'habitatge, fa tres anys, només comptant Barcelona ciutat es van detectar 1.613 casos de persones en situació de sense sostre i 833 casos de persones que dormen en equipaments de la XAPSLLL i similars.

La manca d'habitatge és un fenomen social sovint incompès i són moltes les entitats que treballen per conscienciar a la població i eliminar alguns tòpics. “Òbviament que hi ha persones sense llar que són alcohòliques i que no fan massa res per millorar la seva situació, però n'hi ha d'altres que sense esperar-s'ho i quasi d'un dia per l'altre s'han trobat dormint al carrer”, comenta Pomés. Pedro Copado ho sap bé. Té 74 anys i amb els 17 anys que porta com a voluntari del Centre Obert d'Arrels afirma haver vist de tot. Explica que, una tarda, estant al Centre, va veure entrar un antic conegut que, després de quedar-se sense feina s'havia separat de la seva parella i s'havia acabat quedant sense pis. Fa un temps, Miquel Julià, responsable de l'Equip de Carrer d'Arrels publicava un article al diari 20 minuts on il·lustrava de manera clara la situació de la qual parla Copado: “Cadascú de nosaltres som com una teranyina formada per fils de la salut, la formació, els amics, la feina, la família... Si un fil es trenca la resta ens sosté. Però si després se'n trenca un altre, i un altre, la teranyina cau i la persona arriba al carrer. Teixir de nou la teranyina és un procés llarg i lent”.

Miguel Virto narra a la pàgina web d'Arrels com va ser el seu primer dia al carrer: “Dues línies: frustració, molta tristesa, incertesa, desemparament, indeterminació, molt mal i tots els dubtes”. “El primer dia al carrer, dolorós, és l'ingrés a la Universitat de la Vida”, afirma. Tot i així, destaca que per més que tot quedi completament invertit, a ell els dies al carrer li han “deparat un món de sentiments extraordinaris, amistats lleials i solidaritats insospitades”. Antonio Escoriza és usuari del Centre Obert i en el seu cas, només té paraules d'agraïment pels voluntaris d'Arrels Fundació: “Fa cinc anys que l'atzar («les males companyies») va fer possible la meua trobada amb Arrels. He de confessar que allò inesperat es va produir. Em refereixo a l'amor que vaig sentir des del primer dia per la institució, en especial per aquesta mena de «follets» anomenats voluntaris”. Escoriza relaciona el que ell considera “l'esperit de sacrifici noble i desinteressat” dels voluntaris amb el fet que encara avui “queden persones que es preocupen dels més necessitats”.

Campanya de conscienciació d'Arrels Fundació a Barcelona

Lliurament del Premis Aster

El cap de l'Executiu ha presidit l'acte de graduació dels alumnes de grau i postgrau de la promoció 2010-2011 de l'escola de negocis ESIC - En el decurs de l'acte s'han lliurat els Premis Aster, que enguany han distingit les empreses Fluidra i Grup DAMM, la il·lustradora Pilarín Bayés i les fundacions Arrels i Banc dels Aliments

President.cat (26/06/2012)

El president de la Generalitat, Artur Mas, ha assegurat aquest vespre, en relació amb la darrera sentència del Tribunal Suprem sobre la immersió lingüística, que “ara és un moment que alguns ens ho discuteixen (el català), fins i tot alguns tribunals”, però ha manifestat que “tothom ha de saber que, com que és el nostre idioma des de fa més de 800 anys, el seguirem parlant i el seguirem ensenyant passi el que passi, i hi hagi les barreres que hi hagi”.

El cap de l'Executiu ha pronunciat aquestes paraules durant l'acte de graduació dels alumnes de grau i postgrau de la promoció 2010-2011 de l'escola de negocis ESIC. Els més de 500 assistents a l'acte han ovacionat la defensa de la llengua que ha fet el president, que també ha dit que “un idioma, qualsevol idioma, forma part de la identitat de la persona i dels pobles i tots són igual de respectables”.

Artur Mas també ha encoratjat els presents a aprendre com més idiomes millor. “Com més petit és un país -i el nostre ho és- més necessita poder-se equiparar als altres i un instrument clau són els idiomes”, ha dit el president, que ha demanat als graduats que pensin que “si un títol és important, tant o més ho és parlar un idioma estranger”.

Durant l'acte, que ha tingut lloc a l'Auditori de Barcelona, també s'ha fet el lliurament dels Premis Aster, que atorga anualment ESIC, i que enguany han distingit les empreses Fluidra i Grup DAMM, en les categories de Trajectòria Empresarial i Comunicació Empresarial, respectivament, i la il·lustradora Pilarín Bayés, en la modalitat de Comunicació Professional. A més, s'han atorgat dues mencions especials del

Premi de Trajectòria Empresarial a les fundacions Arrels i Banc dels Aliments Barcelona.

El president Mas ha felicitat tant els graduats com els premiats i ha animat els assistents a “ajudar-nos tots plegats perquè Catalunya sàpiga embolicar, comunicar i vendre millor el talent que tenim a casa nostra”. Així mateix, ha destacat la necessitat de la formació i de les actituds, “que són tan importants com el coneixement”. “La més difícil de les conquestes és la d'un mateix i quan l'aconsegueixes, encara que vinguin crisis o dificultats, tens capacitat de superar-les”, ha reblat.

Menció Especial a Arrels i Banc dels Aliments

Intervención socioeducativa con personas sin hogar

Edusotv.blogspot.com.es (05/07/2012)

Hoy empiezo este post con una vivencia propia. Tengo un nítido recuerdo paseando de la mano con mi madre por el Passeig de Gràcia. Era la mañana de un día festivo de primavera, yo debía de ser muy pequeña, cuatro años, pero lo suficiente mayor como para poder comprender y recordar lo que ocurrió. Caminábamos tranquilamente bajo el sol cuando vi a una persona sin hogar sentada en el suelo, pidiendo limosna. Lo primero que hice al verla fue soltar una carcajada, sí, reírme de él, porque quien pedía era un hombre. A continuación recibí una lección de mi madre, que más que algo sabe mucho, la cual me dijo: “Jamás te vuelvas a reír así de una persona que pide en la calle, todo el mundo puede acabar un día así.” Y luego, con mucha pedagogía y cariño me explicó que no tenía derecho a juzgar a esa persona porque nada sabía de su vida y que aquello me podría pasar a mí y a cualquiera.

Creo que Roser, mi madre, tenía razón (mama, es verdad, como en casi todo) porque la realidad que conforma el sin-hogarismo es compleja. Según el contexto relacional o institucional las personas con dificultades económicas pueden acceder o mantenerse en una vivienda digna, es decir, tienen posibilidades o dificultades de mantener unas condiciones de vida mínimas que le permitan tener una privacidad, un techo, un espacio para sí mismo y sus cosas.

Si miramos el contexto estructural del fenómeno vemos, como bien me comentaba Paco Gea off-vídeo, que los factores estructurales macro-sociales como la distribución de la riqueza entre los ciudadanos, las limitaciones del acceso al mercado de trabajo y la calidad generan una importante franja de vulnerabilidad y exclusión social y conducen a la falta de un lugar donde vivir o a hacerlo en condiciones indignas. Por

tanto, es aquí donde la responsabilidad del Estado entra en juego y donde podemos empezar a hablar de personas afectadas por el sin-hogarismo. ¿Por qué afectadas? Porque la Constitución Española en uno de sus artículos garantiza el derecho a una vivienda digna y, porque a pesar de que la administración pública tiene la obligación de impedir la especulación urbanística, esos derechos y obligaciones no se están articulando.

Bien y ¿frente a este panorama que podemos hacer los profesionales de la educación social? Pues trabajar desde la prevención para evitar futuras situaciones de exclusión. ¿Cómo? Apoyando de manera integral (vivienda, salud, trabajo, etc.) a las personas vulnerables de padecer esta situación y defender el derecho a la vivienda.

Enllaç: <http://edusotv.blogspot.com.es/2012/07/intervencion-socioeducativa-con.html>

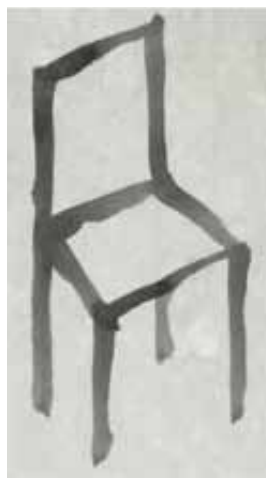
La Marató per la pobresa fa pública la llista de projectes que finançarà

Entitats Catalanes d'Acció Social (06/07/2012)

Federació Catalana de Voluntariat Social

La Fundació La Marató de TV3 ha fet pública la llista de projectes seleccionats que podran dur-se a terme gràcies als fons recollits per la Marató per la pobresa, celebrada el passat 27 de maig. Entre els 40 projectes que es finançaran amb els 4,5 milions d'euros recaptats s'hi inclou ALOJove, l'Aliança Litoral per l'ocupació Jove impulsada per ECAS amb la participació de set organitzacions: Plataforma Educativa (que engloba una desena d'entitats), Col·lectiu de Cultura Popular, Joves per la Igualtat i la Solidaritat, Fundació Èxit, Femarec, Escola Pia Calassanci i Parròquia Sant Bernat de Claravall. També han estat seleccionats els projectes de moltes altres entitats d'ECAS –si bé no tots–, com ara Associació Alba, FIAS, **Arrels**, “in via”, Càritas, Casal dels Infants, Casal l'Amic, Comtal, IReS, Impulsem i La Vinya. La resta de membres d'ECAS que rebran finançament per a les propostes presentades ho faran a través de l'Associació Plataforma d'Entitats per a la Inclusió dels Joves – PEI JOVE, formada per les fundacions Adsis, Comtal, El Llindar, Joan XXIII, Marianao i SER.GI; la cooperativa Insercoop; el Casal dels Infants i Salesians Sant Jordi.

Donem l'enhorabona als projectes seleccionats i, un cop més, les gràcies a tothom que hi ha contribuït, incloent les persones que han mostrat el seu compromís social –amb donacions o per altres vies–, TV3 i Catalunya Ràdio, els professionals que han aportat el seu coneixement i les seves experiències, les persones que han prestat el seu testimoni, i les entitats que han col·laborat en la campanya i han presentat projectes. Esperem que tot l'esforç invertit es pugui canalitzar per atendre la creixent demanda d'ajuts i serveis per als col·lectius més vulnerables.

Projectes dedicats a l'habitatge

Els 8 projectes centrats en l'habitatge que impulsarà la Marató per la pobresa permetran resoldre situacions de manca o risc de pèrdua de vivenda: impagaments puntuals de despeses de lloguers i hipoteques, entre altres.

TV3 (10/07/2012)

Arrels Fundació

"Allotjament per a persones sense llar"
Barcelona **108.095 €**

El projecte pretén incrementar la mitjana de persones que diàriament s'allotja en algun dels recursos d'allotjament que des d'Arrels es facilita. L'objectiu és poder oferir més places d'allotjament i incrementar el nombre de beneficiaris de manera que es redueixin les persones que es troben en situació de vulnerabilitat com a conseqüència de trobar-se vivint al carrer de manera consolidada. També es vol garantir l'acompanyament de la persona atesa durant tot el procés per part dels professionals i dels voluntaris.

Asociación Comisión Católica Española de Migración

"No baixis l'esglaó - Acció comunitària per prevenir situacions de desnonaments al Pont Major de Girona"
Girona **131.733 €**

El projecte proposa accions de prevenció de situacions de desnonament. L'aportació econòmica a les víctimes només posposa el fatal desenllaç. Per això, es plantegen 3 línies innovadores d'accions complementàries per a l'adquisició de les eines necessàries per a l'autonomia: el diagnòstic de l'empleabilitat i mesures d'acompanyament en un itinerari d'inserció sociolaboral, sessions d'apoderament gràcies a l'acompanyament d'un coach com a mesura de recuperació de l'autoestima i de la confiança perdudes i, finalment, un treball d'implicació i de mobilització de tots els actors socials sense els quals tot el treball de recuperació social seria en va.

Associació "in via"

"Projecte de suport a l'accés a l'habitatge "in via"
Barcelona **150.000 €**

El projecte té un doble objectiu. D'una banda vol donar resposta a un nombre més elevat de demandes d'acollida temporal a la residència Casa de la Jove, per a dones i joves, soles, embarassades i/o amb fills al seu càrrec, sense suport econòmic i social ni habitatge. D'altra banda, i un cop coberta aquesta demanda d'acolliment temporal, el projecte vol donar suport a la sortida de la dona/jove de la residència, donant-li un suport econòmic que li permeti unes mínimes garanties amb què poder iniciar una vida autònoma i independent.

Càritas Diocesana de Barcelona

"Servei de Mediació de l'Habitatge per prevenir l'exclusió social residencial que pot provocar la pèrdua de l'habitatge a famílies compradores o llogateres sobreendeutades"
Barcelona **122.596 €**

El Servei de Mediació de l'Habitatge (SMH) té l'objectiu de prevenir l'exclusió social de famílies en risc de perdre el seu habitatge habitual per dificultats de pagament de les quotes hipotecàries, o del lloguer, o dels subministraments. Per això actua com a mediador entre famílies i entitats financeres, o propietaris. També aborda en primera instància la reconducció del deute, amb canvis que permetin fixar quotes o lloguers assequibles i preveu la possibilitat de cobrir deutes acumulats per recuperar la situació de solvència de les famílies afectades. En cas d'impossibilitat de reconducció del deute, negocia amb l'entitat financera la dació en pagament de l'habitatge, la condonació del deute pendent i el manteniment de la família en

el mateix habitatge, amb un lloguer assequible. Quan és impossible el manteniment en l'habitatge inicial, aquest servei de mediació ajuda a cercar o ofereix un habitatge de substitució.

Federació d'Associacions de Veïnes i Veïns de Barcelona

Observatori de Drets Humans DESC "Servei d'assessorament, acompanyament i empoderament a persones afectades per execucions hipotecàries i desnonaments a Catalunya"

Barcelona **134.245 €**

Amb aquest projecte, l'Observatori de Drets Humans i la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona pretenen, a partir de l'apoderament col·lectiu i l'assessorament jurídic i social, un triple objectiu: evitar la pèrdua de l'habitatge o bé aconseguir un reallotjament adequat; cancel·lar els deutes hipotecaris amb el lliurament de la propietat de l'habitatge, i ajudar les famílies afectades a refer les vides.

Federació d'entitats amb projectes i pisos assistits

"Joves extutelats: garantint itineraris que els allunyin de la pobresa"

Barcelona **129.576 €**

Aquest projecte pretén garantir la cobertura de necessitats bàsiques i/o l'accés a l'habitatge de joves extutelats que estan finalitzant un itinerari d'emancipació en tot el territori català. Es treballarà per garantir uns ingressos mínims durant un breu període de temps per a aquells joves que estan desenvolupant un itinerari formatiu o d'inserció, i s'oferirà als joves que ho requereixin suport econòmic per accedir a un habitatge digne.

Fundació Privada Mambré

"Pensió social Mambré: pensió social per a persones sense llar"

Barcelona **150.000 €**

Aquest projecte consisteix a crear 22 noves places d'allotjament en format de pensió social que passaran a ampliar les 130 places que actualment s'estan gestionant. Amb la creació d'aquestes noves places es pretén donar resposta a la gran necessitat de recursos residencials de qualitat que hi ha entre les entitats que treballen amb persones sense llar i que dificulta enormement el procés de reinserció social de les persones ateses. Els beneficiaris d'aquest projecte són persones en alt risc d'exclusió social i específicament persones sense llar i sense xarxa social que estan fent un pla de treball orientat a la seva reinserció social: persones sense sostre, joves extutelats, o persones excarcerades, entre altres.

Fundació Servei Gironí de Pedagogia Social

"HABITEM TOTS! Accions pel manteniment de l'habitatge"

Girona **130.075 €**

El projecte pretén evitar situacions d'exclusió social generades per la pèrdua de l'habitatge. Això s'intentarà aconseguir a través d'accions de mediació entre els propietaris i les entitats financeres, per una banda, i les persones afectades, per l'altra. En cas que no s'aconsegueixi evitar aquest desnonament o execució hipotecària, es preveu disposar d'un parc d'habitatges en règim de masoveria urbana per donar resposta a la falta d'habitatge de la família o persona.

La importància (i la necessitat) de tenir un espai propi

Adaptar-se al nou espai i aprendre a gaudir de la intimitat i llibertat de disposar d'un habitatge propi és un procés lent que permet caminar cap a l'autonomia. Cinc persones d'**Arrels** han rebut cinc pisos de lloguer del Patronat de l'Habitatge i ja veuen més a prop el moment de tenir la seva llar.

Canalsolidari.org (19/07/2012)

El 68% de les persones allotjades amb el suport d'**Arrels** cobren pensions de 440 euros mensuals de mitjana, una xifra insuficient per accedir pel seu compte a un habitatge. Des d'**Arrels**, es vol donar resposta a aquesta necessitat a través de diferents modalitats d'allotjament, apostant per una atenció estable i continuada que permeti a les persones normalitzar la seva vida i tornar a crear les seves pròpies rutines. Ara, cinc persones d'**Arrels** tenen l'oportunitat de tenir el seu propi espai, en cinc pisos atorgats pel Patronat Municipal de l'Habitatge, que els permetran gaudir de més independència i intimitat.

La primera d'aquestes cinc persones en rebre les claus de casa seva ha estat el Josep Vicente. Té 64 anys i durant un temps va viure als carrers de Barcelona. Ara, després de compartir pis durant gairebé cinc anys amb dos companys més d'**Arrels**, viu des de l'abril en el seu nou habitatge de la Ciutat de la Justícia, on encara li queden algunes coses per col·locar però que ja sent com casa seva.

A les 10 del matí d'un dimarts es respira un ambient tranquil a casa del Josep Vicente. Fa estona que s'ha despertat i ho té tot a punt per a rebre una visita. El pis està ben equipat. **Arrels** li va proporcionar un kit d'entrada amb el mobiliari més bàsic. Ell mateix és qui ha muntat tots els mobles i n'està molt satisfet. Després de les pors i els dubtes inicials sorgits de la incertesa d'aquest canvi, ara el Josep està molt content de tenir el seu propi espai, ampli i lluminós, i orgullós d'haver-lo pogut decorar al seu gust.

Per a fer aquest pas, el Josep ha comptat amb el suport professional de treballadors i voluntaris d'**Arrels**

que l'han acompanyat en tot moment. "El procés de sol·licitud dels pisos ha estat costós i complex", assegura Ester Sánchez, responsable de Treball Social d'**Arrels**. "De les 40 sol·licituds de pisos que es van enviar ara fa un any, el Patronat Municipal de l'Habitatge ens n'ha atorgat cinc", continua.

En el seu nou pis, el Josep parla amb la Mariona. Foto: Juan Lemus / **Arrels Fundació**

Es tracta de cinc persones ateses a **Arrels**, majors de 55 anys, que han rebut un pis del Programa d'habitatge i allotjament per a persones socialment vulnerables, amb un contracte de lloguer per a cinc anys renovables. El pis que paga el Josep té un preu de lloguer més baix que en el mercat normalitzat, equivalent al 20% de la seva prestació econòmica. No és la primera vegada que el Patronat atorga pisos a persones ateses a **Arrels**; actualment una vintena de persones viuen en aquests habitatges.

Per a afrontar els canvis que suposa aquesta nova situació, el Josep també ha comptat amb el suport de la Mariona Mir, voluntària que acompanya els residents de pisos d'**Arrels**: "Em motiva veure l'evolució i el

creixement d'aquestes persones quan entren en un recurs de vivenda estable. Durant aquest any he vist com es reafirma la seva autoestima i com es produeix un canvi en el seu interior", explica. Durant el 2011, voluntaris com la Mariona han realitzat 666 visites a pisos durant les quals, a més de portar-los estris per la llar i d'ajudar en el que calgui, acompanyen aquestes persones en el seu camí cap a l'autonomia.

Noves formes d'allotjament cap a l'autonomia
L'habitatge és un element clau per a l'arrelament d'una persona a la societat. Durant el 2011, des d'Arrels s'ha garantit un sostre digne i estable a 200 persones a través de diferents modalitats d'allotjament. Però per a l'entitat, més important que el nombre de persones allotjades és el temps que aquestes persones porten allotjades, 372 dies de mitjana, el que denota la voluntat per a l'atenció estable i continuada.

"Volem dignificar l'habitatge", afirma Ester Sánchez. "Tot i que Arrels cobreix les necessitats més bàsiques de totes les persones que atenem, ens plantegem allotjar més i amb més qualitat", afegeix. La demanda és creixent. Només en els primers quatre mesos de 2012, s'ha ofert allotjament a 190 persones: "Ara hem de pensar noves formes d'allotjament cap a l'autonomia com, per exemple, potenciar el lloguer de pisos de forma autònoma per dotar de més independència les persones que atenem".

Porta la teva idea perquè ningú dormi al carrer!

Per a la Mercè, **Arrels** surt al carrer per recollir propostes sobre com evitar que més persones es quedin sense llar. Veniu al nostre estand a la Mostra d'Associacions i porteu-nos les vostres idees! A canvi us regalarem una samarreta amb un missatge clar: Jo no vull ser important, vull ser útil.

Canalsolidari.org (20/09/2012)

Ramon / **Arrels Fundació**

Del 22 al 24 de setembre, **Arrels** participarà a la 17a Mostra d'Associacions de Barcelona, en el marc de les festes de la Mercè. L'objectiu és aprofitar que molts ciutadans s'acostaran a la plaça Catalunya per conèixer la feina de les 200 entitats participants, per convidar-los a aportar les seves idees perquè ningú acabi dormint al carrer.

Totes les propostes que porteu les recollirem per incorporar-les a la nostra reflexió (com a entitat que acompanya a persones sense llar) i les difondrem perquè més persones les vegin, se sensibilitzin i puguin dir la seva. Com a agraïment, us regalarem la samarreta que aquest any hem fet per celebrar el 25è aniversari d'**Arrels** i que recull un lema ple d'intencions: Jo no vull ser important, vull ser útil.

Perquè ja comenceu a pensar idees sobre com evitar que més persones es quedin sense llar, aquí us donem una: tenir cura dels fils que formen la vostra teranyina. A tots nosaltres ens aguanten diferents fils (els amics, la família, la feina, la salut, l'habitatge, etc); si un es trenca, la resta de fils ens sostenen. Però si es trenquen més fils la teranyina cau i nosaltres podem caure en la pobresa i al carrer. Per això és tant important tenir cura dels nostres fils.

Un granet de sorra per plantar cara a la pobresa

Des de l'esclat de la crisi el 2008, entitats sense ànim de lucre i persones voluntàries estan realitzant una important tasca per frenar el dràstic augment de persones que corren el risc de caure en l'exclusió social.

Xarxanet.org (16/10/2012)

Fundació Autònoma Solidària

A les conseqüències de la crisi financera global que va esclatar el 2008, al nostre país se li afegeixen les debilitats derivades d'una economia que durant molt de temps va dependre en excés del sector immobiliari i de la construcció i que ha deixat sense feina a milers de persones. El 2009 el PIB català va caure un 4% i la recuperació està sent extremadament lenta: el 2010 va créixer un 0,4% respecte a les dades de l'any anterior i el 2011 un 0,7%. El 2010, 1 de cada 5 catalans vivia per sota del llindar de pobresa segons dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya (Idescat) i segons l'Enquesta de Condicions de Vida de l'Instituto Nacional de Estadística (INE), el 2010 el 58,2% de les llars afirmaven tenir alguna o moltes dificultats per arribar a final de mes.

Un dels principals problemes rau en l'augment constant de la taxa d'atur: el 22,16% de la població activa catalana no disposava de feina durant el primer trimestre del 2012 segons l'última actualització de l'Enquesta de Població Activa de l'INE. La creixent desocupació i la dificultat de tornar a trobar feina fan que la recuperació es plantegi difícil. Tot plegat ha agreujat la situació de vulnerabilitat dels col·lectius considerats ja de per si més fràgils i ha dotat a la pobresa de nous rostres.

La creixent desocupació i la dificultat de tornar a trobar feina fan que la recuperació es plantegi difícil.

El degoteig de persones i famílies que cauen en situacions de precarietat ha estat constant des del 2008. Immersos en un context de pressupostos públics obligatòriament austers, la classe mitja està afrontant una conjetura que li ve de nou. "La realitat és que la situació és quasi d'emergència", comenta José Adelantado, doctor en sociologia per la Universitat

Autònoma de Barcelona (UAB) i expert en polítiques socials i Estat del Benestar. "S'han anat retallant multitud de mecanismes de protecció social i a això cal sumar-hi les retallades que s'han aplicat al sistema educatiu, sanitari i també a determinats serveis socials com poden ser les beques de menjador", enumera Adelantado, qui segueix assenyalant la gravetat de la situació actual: "Aquesta onada de retallades és l'última però no la primera. Al llarg del procés de reestructuració dels estats del benestar [va començar a principis dels 90] a la Unió Europea s'han produït diversos períodes de retallades, tot i que probablement aquest és el més fort". Adelantado es mostra obertament crític amb la gestió a nivell social que s'està duent a terme des dels governs i no dubta en senyalar el que ell considera un "Estat del Benestar molt feble".

José Adelantado: "Aquesta onada de retallades és l'última però no la primera".

Valors i solidaritat en expansió

El Tercer Sector Social és una font de valors i aprenentatge amb una aplicació clarament pràctica en la societat actual. Enrique Richard és voluntari de l'equip de carrer d'Arrels Fundació i reconeix que fer voluntariat l'ha ajudat a veure el món d'una altra manera: "Crec que el voluntariat m'ha fet ser més persona i m'ha fet sentir estimat i acceptat. He après a no jutjar (o a intentar jutjar una mica menys), a no quedar-me en les aparences, a no culpabilitzar i a acceptar altres maneres de viure i de fer, encara que no les entengui". Les dades estimades referents al Tercer Sector Social, conformat per al voltant de 7.500 entitats, gairebé parlen per si soles: 100.000 treballadors, 250.000 voluntaris i 1,7 milions de persones ateses, segons l'Anuari 2009 del Tercer Sector Social de Catalunya.

El passat 21 de juny es va dur a terme la Jornada sobre Economia Social i Tercer Sector on tots els ponents van demostrar estar d'acord en que el Tercer Sector és un dels pocs que s'ha mantingut pel que fa a empreses i contractacions i fins i tot ha pogut augmentar el nombre de treballadors durant els darrers temps. “Hi ha una correspondència entre la progressiva retirada de l'Estat del Benestar i l'expansió d'aquest Tercer Sector Social”, relaciona Adelantado, qui prossegueix analitzant aquest fet: “Això vol dir que l'Estat està externalitzant obligacions respecte a la prestació de serveis als ciutadans a través d'aquest Tercer Sector”.

Adelantado: “Hi ha una correspondència entre la progressiva retirada de l'Estat del Benestar i l'expansió d'aquest Tercer Sector Social”.

La diversitat i complexitat de les situacions d'exclusió social derivades d'una crisi que ja fa quatre anys que dura han creat necessitats que el Tercer Sector Social intenta cobrir sense parar. Segons indica l'Anuari 2011 del Tercer Sector Social de Catalunya, els àmbits d'actuació que més han notat aquest canvi han estat quatre: inserció social i laboral, quart món i pobresa, joventut i infància i immigració. Tot i que l'arribada d'aquestes noves prioritats i necessitats sobre les quals cal treballar no ha anat acompanyada d'un augment dels recursos financers, la majoria d'entitats coincideixen assenyalar que durant els últims temps han detectat un increment de les persones que s'ofereixen per fer voluntariat, sobretot en aquells “àmbits on la població percep que hi ha hagut un major augment de les necessitats com en temes d'exclusió social”, puntualitza l'Anuari 2011. La situació actual sembla estar fent despertar la solidaritat entre la ciutadania. “Hem detectat un augment de la solidaritat. A part de més voluntaris estables, ha augmentat la solidaritat en general de les empreses i de les persones. Si les empreses no tenen prou excedents i els demanem més producte ens en donen del que no forma part dels excedents”, comenta Laia Guinjoan, responsable de comunicació de la Fundació Banc dels Aliments.

La diversitat i complexitat de les situacions d'exclusió social han creat noves necessitats que el Tercer Sector Social intenta cobrir sense parar.

Segons anunciava la Plataforma del Voluntariado de España, en el que portem d'any han detectat un augment d'aproximadament el 20% de persones interessades en col·laborar en alguna organització social, moltes de les quals són jubilades o persones en atur. “El voluntariat expressa valors molt importants i és una manera d'entendre la solidaritat directa en societats relativament fragmentades i individualitzades”, comenta José Adelantado. Segons afirma Guinjoan, al Banc dels Aliments de Barcelona hi ha 185 voluntaris i entre aquests s'ha detectat un cert canvi de perfil: “Ara tenim moltes persones que estan a l'atur. És com continuar actiu i així, el que t'ha de contractar veu que no t'has quedat a casa”. La Plataforma del Voluntariado de España també remarca aquesta situació relativament nova.

Voluntaris i entitats treballen dia rere dia per evitar que les persones caiguin en l'exclusió social. Diuen els experts que tothom està integrat a la societat per diversos fils molt forts i invisibles. És el que en antropologia i sociologia es coneix com la teranyina. Aquests fils permeten sentir-se integrat i viure en societat. De fils i lligams n'hi ha molts però un dels més importants és la família i els amics: el fet de comptar amb algú que et doni suport i t'escolti. És en aquest punt on totes les entitats coincideixen; es dediquin al que es dediquin, totes afirmen que treballar de tu a tu amb les persones forma part de la seva raó de ser i establir relacions de confiança i proximitat és una de les eines fonamentals.

“Antes de despilfarrar el dinero, ayuda a alguien”

José Infante vivió durante 13 años en la calle, ahora da charlas a escuelas para sensibilizar sobre el problema de la mendicidad

La Vanguardia.com (22/10/2012)

Raquel Quelart

Una lección de vida. Es lo que José Infante intenta dar a los alumnos de primaria y secundaria que a menudo visitan la **Fundació Arrels**, entidad dedicada a atender a las personas sin hogar de Barcelona. Este sevillano, nacido en 1953 en Montellano (Sevilla), emigró en los setenta, como muchos andaluces, a Catalunya. Pese a trabajar durante más de dos décadas en diferentes sectores, un día se encontró sin un techo donde vivir, en la calle, donde ha dormido durante trece años. Además de dar su testimonio a niños y jóvenes, José Infante es una de las voces que a través del perfil de Twitter @Placido_Mo intentan sensibilizar a la sociedad sobre esta problemática.

¿Cómo pasó los primeros años de su vida?

Estuve estudiando en los Salesianos, la SAFA, luego estudié el bachiller superior, iba a entrar en la universidad, pero lo dejé, perdí una oportunidad como tantas otras.

¿Guarda buen recuerdo de su infancia?

Jugaba muy bien a fútbol. Con 14 años estuvieron a punto de ficharme en el Sevilla. Me tiraba noches enteras con mi hermano entrenando. También practicaba atletismo y jugaba al balonmano.

¿Era un buen estudiante?

Sí.

¿Qué carrera quería hacer?

- Filosofía y letras. Es lo que me gusta.

¿Y luego?

A los 17 años hice la mili, fui a la aviación. Pensé quedarme en el ejército, pero partí hacia Barcelona.

¿Y qué hizo cuando llegó?

Busqué trabajo. Estuve en muchas empresas: vendí en Vilafranca, fabriqué cartón, trabajé en estampación textil, de mozo de almacén. Era polivalente.

¿Se casó?

Novias he tenido, pero nunca me casé.

Estudiantes de bachillerato de los Maristas de Rubí asistieron a una charla que la **Fundació Arrels** organiza donde personas que vivieron en la calle, como José Infante, ofrecen su testimonio.

¿Qué le llevó a verse en la calle?

Nunca me pagaron indemnización en las empresas en las que estuve porque cerraron y cada vez era más difícil encontrar trabajo. Llega un momento en que te ves sin domicilio fijo y sin poder pagar una habitación.

¿Cuál es la reacción más común de la gente al ver a un mendigo?

En general, hay indiferencia, la gente piensa: “Está ahí porque no quiere trabajar y no sirve para nada”, aunque siempre hay una mano buena, aunque pocas.

¿Y qué pensaba cuando le dirigían una mirada indiferente?

“Yo también podría hacer tu trabajo, pero he tenido mala suerte”.

¿Qué es lo que más le sorprendía?

Detalles. Me encontré en varias ocasiones un hueso de jamón debajo de la sábana, otras veces me dejaban una barra de pan tan duro que con un golpe se partía o me ofrecían fruta podrida. Humillante.

¿A qué conclusión llegó?

No tenemos solidaridad con los más débiles; los más fuertes son los que viven y los demás somos unos desgraciados, cuando en esta sociedad debería haber para todos.

¿Algún remedio?

Antes que despilfarres el dinero, ayuda a alguien y no sucederá esto. Los centros de acogida y los albergues no deberían existir. Pero creo que ese día no llegará nunca y todo va a ir a peor.

¿En qué se fundamenta?

Si te fijas, el rico cada vez es más rico; el que medio vivía bien, ahora es el pobre y el pobre duerme en la calle...

¿Qué consejos le daría a la gente que es desahuciada?

Que grite delante de las instituciones, que conciencie a estos políticos y banqueros que siendo los culpables de la crisis responsabilizan a los pobres, que dicen que reciben demasiadas ayudas pero, sin embargo, ellos callan los sueldos que ganan.

¿Cuál fue el día más negro que vivió en la calle?

Cuando me pilló el río en una central eléctrica donde dormía con otro mendigo. Llovía mucho y me asomé a la puerta a mirar, el río pasó por delante de mí, pero no encontró salida y retrocedió. Fuera era una laguna, no sabía nadar y no tenía escapatoria.

¿Y qué hizo?

Me agarré a un hierro y me quedé flotando dentro de la torre, con la cabeza contra el techo, esperando que de un momento a otro volviera a subir el agua. Le dije a mi compañero: ¡Resisto hasta las 12 y me dejo ahogar!

Pero resistió más tiempo.

Tenía un pie con un hierro clavado y el otro en el barro. Fue una noche terrible. Por la mañana me las ingenié para pedir socorro a través de una ventanita pequeña que había quedado bloqueada por el agua. Los bomberos nos rescataron.

Traumático.

Pasaron varios años y cada vez que llovía sentía miedo.

¿Cuándo vio la luz?

El día que vine a la **Fundació Arrels**. Yo no quería, pero tenía una gripe enorme y no comía. Me dije: "Si no voy, me muero". Nunca más volveré a la calle. Si me tengo que ver durmiendo fuera otra vez, me tiro a las golondrinas. No se lo deseo a nadie.

¿En la calle también fue víctima de agresiones?

Me apedrearon varias veces, incluso, en una ocasión me dieron con un palo en la boca mientras dormía en un banco. Sentí el golpe y pensé que se me había caído una maceta. Perdí los dientes.

¿Pudo ver a los agresores?

Eran chicos que iban a una discoteca cercana. Echaron a correr riendo. Me entró una rabia tremenda, quería esperarles para devolverles el golpe, pero estaba sangrando y me fui al hospital.

¿Por qué piensa que hay gente que se comporta así?

Lo hacen por diversión. Otros que me agredieron eran niños de papá, los conocía, eran tres chicos y una chica de 17 años. La tomaron con un compañero que venía en mi búsqueda para que lo defendiera. Le pegaban con bates de béisbol.

¿Qué horror!

También conocí a un árabe que paseaba todas las noches con la bicicleta para robar a los mendigos o violarlos. A mí me quitó el reloj.

¿Cómo fueron los inicios en la fundación que lo acogió?

Cuando llegué, no tenía dientes y me faltaba mucha autoestima. La encargada del taller empezó a creer en mí.

¿Algún motivo más?

Trabajé de conserje y encargado de almacén. Pero sufrí una trombosis y me empezaron a dar síncope por el tabaco y tuve que dejar de trabajar. Ahora estoy mejor, ando cada día tres horas y sólo fumo tres cigarrillos al día.

Pero muchas personas sin techo rechazan la ayuda que se les ofrece, ¿por qué?

Si te van a dar una ayuda para que duermas en un albergue tres días, no te resuelven nada. Cuando vuelves a tu rincón para dormir, ya te han quitado todo lo que tenías para subsistir.

¿Y además?

Las personas que están en la calle tienen su orgullo, no les gusta que se les tenga lástima. Es mejor dejarles un bocadillo al lado sin que lo vean que dárselo en la mano.

III Cicle de Cinema sobre pobresa i exclusió social: «De la crisi... al bé comú»

Demà dimarts 23 d'octubre als cinemes Maldà de Barcelona tindrà lloc la primera sessió del III Cicle de cinema sobre pobresa i exclusió social, amb la projecció del documental «Capital humà» i un diàleg sobre l'economia del bé comú amb Joan Melé, subdirector general de Triodos Bank.

Canalsolidari.org (22/10/2012)

El proper dimarts 23 d'octubre als cinemes Maldà de Barcelona tindrà lloc la primera sessió del III Cicle de cinema sobre pobresa i exclusió social, amb la projecció del documental «Capital humà» i un diàleg sobre l'economia del bé comú amb Joan Melé, subdirector general de Triodos Bank.

El cicle, organitzat conjuntament per Càritas de Barcelona, **Arrels Fundació** i Cristianisme i Justícia, arriba a la seva tercera edició. Aquesta vegada presentarà alternatives reals i possibles per a un model de societat que busqui el bé de totes les persones. «Cansats de discursos pessimistes, de no albirar horitzó i amb una clara voluntat de recuperar l'esperança, dediquem el cicle a repensar el bé comú», diuen els organitzadors. Per això, els documentals seleccionats abordaran la perspectiva del bé comú des de tres àmbits: economia, educació i societat.

Els tres documentals que es visionaran són «Capital humà», que mostra projectes finançats per la Banca Ètica (dimarts 23 d'octubre a les 20:00h); «La educación prohibida», que documenta experiències educatives no convencionals (dimarts 30 d'octubre) i «El después de la crisis», on pensadors internacionals opinen sobre quin món tindrem després de la crisi (dimarts 6 de novembre). Totes les sessions es faran als cinemes Maldà (C/ Pi, 5 de Barcelona) a les 20.00 h, i comptaran amb la presència de persones expertes en cada àmbit, amb els quals mantindrem un diàleg després de la projecció.

El Cicle de Cinema sobre pobresa i exclusió social és una iniciativa de reflexió i debat de la realitat de pobresa i exclusió social a través del cinema i l'audiovisual. Les tres entitats organitzadores també volen, d'aquesta manera, valorar i mostrar la importància del compromís social dels creadors.

Imatge: Cij

Conscienciar sobre la pobresa utilitzant Twitter

El perfil de twitter **@Placido_Mo** encara realitza piulades sobre les experiències viscudes per gent que ha viscut al carrer. Aquest compte està gestionat per set persones usuàries de la **Fundació Arrels** que s'han trobat en aquesta delicada situació.

Xarxanet.org (23/10/2012)

Xavi Aranda

Conèixer les experiències de una persona que ha viscut al carrer no és fàcil. Si no sou voluntaris d'alguna entitat o esteu treballant com a treballadors socials, és possible que no sapigueu realment la dimensió real d'aquest problema. Però les noves tecnologies, tan criticades per distanciar les persones, poden aproximar aquesta cruel realitat.

Gairebé dos anys d'haver-se estrenat a Twitter, el compte **@Placido_Mo** encara segueix piulant. La **Fundació Arrels**, impulsora del projecte, continua ajudant a utilitzar Twitter perquè les persones usuàries del projecte expliquin totes les seves vivències i els seus pensaments. Cada dijous els set usuaris s'autentifiquen sota el nom fictici de **@Placido_Mo** i piulen sobre experiències, pensaments o preocupacions sobre l'actualitat. De moment tenen una audiència de 800 seguidors i també s'interessen per el que diuen 834 usuaris de Twitter. Tuïts de **@Placido_Mo**

Sens dubte aquest projecte ajuda a conscienciar a la gent sobre aquest tema però també ajuda a què els usuaris de **@Placido_Mo** sàpiguen utilitzar una xarxa social com Twitter.

Yo soy Plácido.

Fotografia de **Fundació Arrels**.

Arrels: Quan els tovallons són art i esdevenen solidaris!

Artnobel promou un projecte solidari on diversos artistes plasmaran la seva creativitat en tovallons que seran subhastats i els beneficis s'entregaran a **Arrels Fundació**. Per commemorar els 25 anys d' **Arrels Fundació**, Artnobel promou una iniciativa solidària en la qual reconeguts artistes i creadors de diverses disciplines expressin, amb total llibertat, llur visió de la societat actual.

Xarxanet.org (31/10/2012)

FCVS

Els tovallons de tela, de 50X50 cm. es mostraran al públic els dies 17 i 18 de novembre a l'Hotel Barceló Raval de Barcelona. Un cop clausurada l'exposició, els tovallons seran subhastats el 21 de novembre i tots els ingressos es destinaran a **Arrels Fundació**. La humanitat és una gran família i l'art és part de la seva essència, aquest és el missatge que es vol difondre a través d'aquest tovallons i de l'art contemporani.

+Informació: artnobel 25 anys d'arrels fundació i nou director

Des del mes de setembre a **Arrels Fundació** hi ha un nou director. Es diu Ferran Busquets i Forés i està vinculat a l'entitat des de fa 14 anys. El Ferran agafa el relleu al Salvador Busquets i Vila, que ha dirigit **Arrels** durant els últims 17 anys. El canvi coincideix amb la celebració dels 25 anys de l'entitat i amb un procés de reflexió intern per saber com mirar cap al futur i encarar els reptes que ens planteja el difícil context socioeconòmic que ens envolta.

Salvador Busquets i Vila va començar a formar part d'**Arrels** al 1995, quan el Josep Mª Pañella, una de les persones que va impulsar la creació d'**Arrels** ara fa 25 anys, el va convidar a participar. "La fragilitat i indefensió de les persones que malviven als carrers de Barcelona", com explica el propi Salvador, el van commocionar i va acceptar la proposta de dirigir **Arrels**.

Tovallons de tela de 50x50 cm

Los entierros de beneficencia se doblan en tres años en Barcelona

La capital catalana cuenta con unos dos mil nichos-fosa en los séptimos pisos de los bloques . La última fosa común, en Collserola, fue clausurada en 2006

La Vanguardia.com (31/10/2012)

Meritxell M. Pauné

Dicen que todos nacemos y morimos solos, pero hay algunos que mueren más solos que los demás. Al llegar Todos los Santos, cuando se dispara la afluencia a los diez cementerios de la ciudad, apenas tendrán quien les visite o traiga flores a su discreto nicho. En realidad casi nadie se dará cuenta de su existencia, porque carecen de una lápida que les identifique y suelen ocupar los últimos pisos de los bloques.

Familias muy pobres, indigentes, inmigrantes sin red social... En lo que va de año han fallecido 290 personas en Barcelona que no han podido afrontar el pago de su propia sepultura. Para ellos hay un circuito establecido, el llamado “entierro de beneficencia”. Serveis Funeraris asume el coste de su paso por el tanatorio y Cementiris de Barcelona les inhumas en alguno de los miles de nicho-fosa que dispone para este fin, tal como dictan las ordenanzas barcelonesas. Aunque reciben una despedida y un entierro dignos, ni hace falta decir que su último adiós difiere bastante del que recibe la mayoría.

Este 2012 el total de entierros de beneficencia superará de largo los tres centenares, una cifra que ha ido en aumento desde que empezó la crisis. En 2009 se registraron 184 sepelios de este tipo en toda Barcelona. En 2010 subieron un poco, hasta los 197. En 2011 alcanzaron ya los 233. Desde 2009 se habrá doblado aproximadamente el número de fallecidos acogidos a esta modalidad, de mantenerse el actual ritmo al cerrar el año.

Sin pompa fúnebre

El entierro de beneficencia cubre los gastos y procedimientos mínimos que exigen las normativas, pero muchas de las liturgias habituales no quedan inclui-

das. Por ejemplo el paso por el tanatorio se hace íntegramente en el depósito, sin velatorio. “La gran mayoría son personas que no tienen ningún familiar ni conocido, gente que está muy sola en el mundo, que vive una situación de extrema marginalidad y no tiene red social alguna”, lamenta Joan Berenguer, director de Serveis Funeraris de Barcelona – Grupo Mémora para Barcelona y Área Metropolitana.

Vista general del Cementerio de Montjuïc, en Barcelona

Un trabajador social corrobora la identidad y situación económica de los fallecidos y tramita los “contratos” de beneficencia. Si se desconoce su identidad, custodian el cuerpo hasta que llega la autorización judicial. En el depósito les acondicionan y esperan a que Cementiris de Barcelona asigne día y hora de sepultura. Cuando llega la fecha, el coche fúnebre recoge el ataúd y lo transporta a Montjuïc, normalmente sin ningún acompañante.

Una minoría de casos son familias con pocos recursos, que simplemente no pueden afrontar el coste de un servicio funerario estándar, que en Barcelona ronda los 3.000 euros de media (3.500 tras la subida del IVA). Para ellas hay diferentes grados de subvención, en función del nivel de renta. En el circuito subvencionado, es común que la familia tenga algún nicho de propiedad o cedido por familiares y amigos, o que

pueda afrontar al menos el alquiler anual de un nicho (unos 60 euros). Aunque no es frecuente, Berenguer asegura que si solicitaran un velatorio o alguna ceremonia “se buscaría la manera de hacerlo”. “Hay que batallar al máximo para que ninguna familia quede excluida en un momento tan delicado”, remarca.

Las cifras de entierros de beneficencia son superiores en Serveis Funeraris que en Cementiris, porque incluyen los casos subvencionados, los de familias con nicho propio y los que prefieren cementerios fuera de la capital. “En 2012 llegaremos a 500 y pico, sobre un 16% más que el año pasado”, calcula Berenguer. Hasta septiembre han realizado 370 servicios gratuitos y 17 subvencionados. En 2011 fueron 466 (425+41) y en 2010, 424 (356+68). “La crisis es una de las principales causas del aumento, no puede negarse”, valora.

Unos dos mil nichos-fosa

La última fosa común de Barcelona fue cerrada en 2006 y estaba en el cementerio de Collserola. Que daba eclipsada por la de Montjuïc, donde están los restos de Lluís Companys y donde se celebra un concurrido homenaje cada mes de octubre. Fue clausurada hace ya treinta años, en 1982. “Al constituirse la actual Cementiris de Barcelona, en 2006, decidimos cambiar totalmente el sistema y cerrar la fosa de Collserola”, relata Jordi Valmanya, director general de esta empresa pública. “Empezamos a usar como fosas individuales los nichos de difícil acceso, porque es un entierro mucho más digno y porque además da una utilidad social a un amplio estoc sin demanda a corto plazo”, agrega.

Si en total hay cerca de 30.000 nichos en Barcelona, este estoc para fines sociales podría llegar a ser de “bastantes miles de unidades” y, como asegura Valmanya, “no hay riesgo que se agote”. En el remoto caso que hicieran falta más, la empresa tiene el compromiso de construir cuántos fueran necesarios. Los sextos y séptimos pisos de los bloques raramente se compran o alquilan y actualmente hay unos 2.000 que se usan como fosa.

En los entierros de beneficencia no se realiza nunca incineración ni tampoco liturgias a pie de sepultura. Si no acude nadie al sepelio, los operarios municipales se encargan solos de la inhumación. Si la persona fallecida tiene familia o amigos que quieren despedirle en el cementerio, pueden organizar o solicitar una pequeña ceremonia. Aunque por supuesto no les cobrarían nada, es una petición poco habitual, que se da como mucho un par de veces al año.

Los difuntos yacen en los nichos-fosa durante cinco años y luego sus restos se reducen y traspasan a los osarios, anónimos compartimentos que se ubican en diferentes espacios huecos de los bloques, como por ejemplo las esquinas. No se esculpen los nombres en ninguna lápida de mármol, pero sí que pueden ser localizados durante los cinco años que están en un nicho, incluso en el panel digital recién instalado a la entrada de Montjuïc. En caso que, trascurridos los cinco años, la familia haya mejorado su situación y disponga de un nicho, pueden solicitar el traspaso de los restos y evitar así el osario.

Los esfuerzos de Cáritas y Arrels

Entidades sociales como Cáritas y la **Fundación Arrels**, que atienden a los ciudadanos con menos recursos, intentan paliar este frío adiós. “Siempre que fallece una de las personas que atendemos o un familiar directo suyo, les acompañamos y les despedimos, sean los trabajadores sociales que llevaban su caso o voluntarios”, explica Cáritas Diocesana de Barcelona. “Al atender a alguien establecemos un vínculo con él o ella, a menudo mucho más importante que la ayuda material que recibe. Y en momentos así de trascendentes, todavía más”, añade. Cáritas tiene convenio

con Serveis Funeraris y Cementiris de Barcelona para agilizar los trámites y que las personas que atiende puedan acceder a descuentos o facilidades adaptados a su situación personal.

La **Fundación Arrels**, que atiende a los más de 400 indigentes que viven en las calles de Barcelona, también acompaña a todos sus usuarios cuando fallecen. Ya lo hacía espontáneamente desde su creación, pero con los años ha establecido un grupo de trabajo específico que coordina los detalles. “Nos dimos cuenta que recibían más atención las personas que conocíamos más o que vivían en nuestras residencias, así que establecimos un protocolo para que no haya diferencias entre usuarios regulares y esporádicos, para tratar a todos por igual”, explica Miquel Julià, miembro de esta comisión, que han llamado La Barca de Caronte.

Preparan un recordatorio impreso para cada uno de sus usuarios fallecidos, con una foto, el nombre completo, una frase que evoque su personalidad y otra aludiendo a que **Arrels** siempre le recordará y estará a su lado. Comunican el deceso a los familiares y amigos de los que tengan constancia, inician los trámites burocráticos y se coordinan con el tanatorio para poder acompañar el coche fúnebre hasta el cementerio, sea en taxis o en coches particulares. Allí reparten el recordatorio entre los asistentes, que suelen ser trabajadores, voluntarios y también usuarios. También guardan algunos ejemplares para el tablero de corcho de la residencia. Después que los operarios del cementerio hayan sellado el nicho-fosa, depositan un ramito de flores a pie de sepultura y pronuncian unas palabras. “A veces es un Padrenuestro, a veces recordamos anécdotas de él, en una ocasión incluso contamos chistes, porque era una persona muy jovial, muy alegre”, recuerda Julià. “Es un acto austero pero bonito, vivencial, creo que es incluso menos frío que muchos entierros convencionales”, asegura.

A finales de noviembre, como cada año, celebrarán un acto en memoria de todos los que se han marchado en los últimos 12 meses. Tendrá dos partes, para conciliar las diferentes creencias. La primera es aconfesional y consiste en recordarles con proyecciones de los nombres e imágenes suyas. La segunda es una misa. Suelen recordar a una veintena de personas cada año. En 2011, por ejemplo, fueron 22. En la lista para este noviembre figuran, por ahora, 18 nombres.

Concierto para el recuerdo

También Cementiris de Barcelona organiza un recordatorio genérico para todos los fallecidos durante el año, gratuito y de acceso libre. Desde hace tres años se llama Concert per al record y se celebra a finales de primavera. El último, que tuvo lugar el 14 de junio en el Fossar de la Pedrera —en el recinto de Montjuïc—, congregó a un millar de asistentes, entre ellos diversos representantes políticos de la ciudad y de Catalunya.

Las piezas musicales y los poemas que se recitan, aunque no se exprese con la calidez de **Arrels**, también recuerdan a los centenares de barceloneses que descansan en las anónimas fosas-nicho de los séptimos pisos.

Vivir en la calle

Unas 30.000 personas en España carecen de un hogar donde vivir, y el número de mujeres y jóvenes en esta situación es cada vez mayor

Consumer.com (06/11/2012)

Azucena García

No es fácil contabilizarlas, pero las asociaciones que trabajan con las personas sin hogar afirman que en España existen unas 30.000 en esta situación y cerca de tres millones en Europa. Las razones por las que llegaron a la calle son variadas e incluyen desde la pérdida de la pareja o el empleo, hasta las deficiencias del sistema de protección social para atender sus necesidades y la autopercepción de fracaso. Quien vive en la calle siente que el resto de la sociedad le culpa de esta situación, que molesta, y elude reivindicar sus derechos. En su mayoría (82,7%) se trata de hombres menores de 45 años, que convivían antes en una familia y carecen de un empleo. Sin embargo, las ONG advierten que cada vez hay más mujeres y jóvenes que se ven obligados a vivir en la calle. La falta de empleo estable y de calidad, unido a la carestía de la vivienda, son el caldo de cultivo de esta situación.

¿Por qué se llega a esa situación?

La Federación Europea de Asociaciones Nacionales que Trabajan con los Sin Hogar (Feantsa) califica a este grupo como “personas que no pueden acceder o conservar un alojamiento adecuado, adaptado a su situación personal, permanente y que proporcione un marco estable de convivencia, ya sea por razones económicas u otras barreras sociales, o bien porque presentan dificultades personales por tener una vida autónoma”. Una definición que se adapta a unas 30.000 personas en toda España, a las que se unen otras 273.000 que habitan en infraviviendas. En total, Feantsa distingue entre trece situaciones diferentes de exclusión residencial, agrupadas en cuatro grandes bloques: personas sin techo, personas sin vivienda, personas que residen en viviendas inseguras (sin título legal) y personas que habitan.

Respecto a los dos primeros grupos, Cáritas considera que una ‘persona sin techo’ es la que vive en un espacio público (sin domicilio) o pernocta en un albergue, forzada a pasar el resto del día en un espacio público, mientras que por ‘personas sin vivienda’ describe a las que residen en centros de servicio o refugios, como hostales que admiten diferentes modelos de estancia, en refugios para mujeres o en alojamientos temporales reservados a los inmigrantes y a los demandantes de asilo. “Cuando nos referimos a las personas sin hogar, nos referimos a las personas que viven en las calles o dependiendo de organizaciones en cuanto a la vivienda y que tienen, además, otras carencias. Aquellas para las que vivir en la calle es una consecuencia, no el único problema”, precisa Ramón Noró, desde **Arrels Fundació**, entidad que forma parte de Feantsa.

Según explica, todas las personas somos una especie de tela de araña con muchos hilos. Esos hilos son nuestras relaciones afectivas, el trabajo, la salud, la formación, etcétera, y lo que ocurre en el caso de las personas sin hogar es que estos hilos se han ido rompiendo paulatinamente y sin dar tiempo a recuperarlos. “Como consecuencia de todo esto, se ha producido el desarraigo y la desconfianza en el sistema social, todavía deficitario en procesos de mejora o inclusión social”.

Las personas sin hogar experimentan más acontecimientos negativos y más concentrados. Para el responsable del programa 'Personas sin techo' de Cáritas Española, Sergio Barciela, uno de los principales problemas de este colectivo es la dificultad para contabilizar a quienes viven en la calle y tener control sobre ellas, puesto que “muchas no quieren figurar ni en datos ni en cifras y tampoco existe un concepto uniforme, tanto por parte de la Administración pública como del resto de asociaciones de carácter social”.

El fenómeno es complejo. Las ONG advierten de la existencia de personas que no disponen de ningún tipo de techo y de otras que lo tienen, pero de manera temporal. También reconocen que una vivienda no es sólo un espacio físico en el que pernoctar, sino un espacio que “posibilita y propicia las relaciones personales humanas, mientras que su ausencia las dificulta”. “Por ello, la persona sin techo, de alguna manera siente que la sociedad la excluye, la margina y la culpa de esa situación”, subraya Barciela, quien recuerda que este colectivo no exige sus derechos como tal y está tan ‘deteriorado’ por la situación en la que se ve obligado a vivir, que muchas veces siente que molesta, que perturba y que no tiene hueco en la sociedad.

La **Fundació Arrels** demana eliminar els requisits d'ingressos mínims per a habitatges protegits

Europapress.cat (12/11/2012)

La **Fundació Arrels**, que atén persones 'sense sostre' de Barcelona, ha urgít aquest dilluns a eliminar el requisit d'acreditar uns ingressos mínims per accedir a un habitatge protegit i poder evitar així que es dispari la xifra de 800 persones que actualment dormen als carrers i caixers de la capital catalana.

En el marc del seu XXV aniversari, l'entitat ha elaborat un manifest en el qual recorda que perdre la llar "costa molt poc, però sortir del carrer és un malson", recordant que a Barcelona hi ha més de 3.000 persones que depenen de centres públics i privats per passar la nit a cobert.

El text també reclama que els immigrants en situació irregular puguin accedir als serveis públics com qualsevol ciutadà, que s'estableixi una renda bàsica de suficiència que permeti viure "amb dignitat", així com eximir les persones amb pocs recursos del copagament farmacèutic i de l'euro per recepta.

Foto: Europa Press

La **Fundació Arrels** urge eliminar los requisitos de ingresos mínimos para viviendas protegidas

La Vanguardia.com (12/11/2012)

La **Fundació Arrels**, que atiende a personas ‘sin techo’ de Barcelona, ha urgido este lunes eliminar el requisito de acreditar unos ingresos mínimos para acceder a una vivienda protegida y poder evitar así que se dispare la cifra de 800 personas que actualmente duermen en las calles y cajeros de la capital catalana.

En el marco de su XXV aniversario, la entidad ha elaborado un manifiesto en el que recuerda que perder el hogar “cuesta muy poco, pero salir de la calle es una pesadilla”, recordando que en Barcelona hay más de 3.000 personas que dependen de centros públicos y privados para pasar la noche a cubierto.

El texto también reclama que los inmigrantes en situación irregular puedan acceder a los servicios públicos como cualquier ciudadano, que se establezca una renta básica de suficiencia que permita vivir “con dignidad”, así como eximir a las personas con pocos recursos del copago farmacéutico y del euro por receta.

“Ningú dormint al carrer”, ho demana **Arrels Fundació** en el seu 25è aniversari

Aquest dilluns 12 de novembre, dia del seu 25è aniversari, **Arrels Fundació** ha demanat als polítics catalans en campanya electoral mesures perquè cap persona més es quedi al carrer.

Jesuïtes Catalunya (13/11/2012)

Als seus 25 anys d'història, **Arrels** ha atès més de 7.800 persones sense llar a Barcelona. L'entitat ha volgut commemorar el seu aniversari amb una encesa d'espelmes a la plaça Vázquez Montalbán de Barcelona, on s'ha fet la lectura d'un manifest amb un missatge clar: ningú dormint al carrer. Segons aquesta organització, a Barcelona el nombre de persones sense llar ha augmentat en un 32% en els darrers quatre anys. “La consolidació del sistema de protecció social”, denuncia **Arrels**, “ha estat insuficient per donar resposta a les persones sense llar i, en moments de crisi com l'actual, sense suficients polítiques socials i d'habitatge, més persones arribaran al carrer”.

Per tot això, en el manifest dels 25 anys, **Arrels** insta les formacions polítiques que es presenten a les eleccions al Parlament de Catalunya a adoptar compromisos en aquest sentit, com promoure polítiques d'habitatge justes, suprimir les càrregues en termes de salut que castiguen a les persones més vulnerables, establir una renda bàsica que permeti viure dignament a persones en pobresa amb edat avançada i problemes de salut, o garantir l'accés als serveis públics a les persones immigrades en situació irregular.

L'entitat també demana als polítics que en els discursos que realitzen en èpoques de campanya electoral, no oblidin que darrere de les xifres d'atur i índex de pobresa hi ha situacions personals de gran precarietat que no poden ser utilitzades per obtenir rèdit electoral.

25 anys treballant perquè ningú dormi al carrer

Fa 25 anys que **Arrels Fundació** va obrir per primera vegada, a l'antic carrer Sadurní del Raval. En aquests

anys l'entitat ha atès més de 7.800 persones i ha comptat amb el suport de 7.250 persones, entre socis i donants, entitats amigues, persones voluntàries i treballadores. Quan al 1987 va néixer **Arrels**, a Barcelona gairebé no hi havia recursos per a les persones sense llar; no existia la Conselleria de Benestar Social de la Generalitat, la Renda Mínima d'Inserció, l'atenció sanitària universal ni el Programa d'Atenció a Persones Sense Sostre a Barcelona. L'entitat ha innovat en aquests anys obrint el primer centre de dia per a persones sense llar, creant el primer equip de carrer i posant en marxa els primers pisos gestionats per a persones sense llar de la ciutat.

Sense la col·laboració entre administracions i entitats socials, aquests anys no s'hagués construït un sistema de protecció social que, ara amb la crisi, està evitant que moltes persones es quedin al carrer. Però la resposta que s'està donant no cobreix tot el problema. “Es podria haver anat més enllà però cal mirar cap al futur i ser agosarats en el plantejament de solucions”, afirma el director d'**Arrels Fundació**, Ferran Busquets.

Foto: manifest d'**Arrels Fundació**

Enllaç: <http://jesuites.net/ning%C3%BA-dormint-al-carrer-ho-demana-arrels-fundaci%C3%B3-en-el-seu-25%C3%A8-aniversari>

Unas 250 personas actúan en una ‘flashmob’ en el día de personas sin hogar

ABC.es (22/11/2012)

Unas 250 personas han participado hoy en una ‘flashmob’ coincidiendo con el Día de la Personas Sin Hogar, ha explicado a Efe la responsable del programa de Cáritas ‘Sin hogar ni vivienda’, Teresa Bermúdez.

Los participantes, vestidos de negro y cubiertos con máscaras blancas, han desenrollado ovillos de lana en la céntrica plaza de Sant Jaume para tejer una red como símbolo de la Red de Apoyo a las Personas Sin Hogar, integrada por las entidades organizadoras del acto.

También han leído un manifiesto en el que han denunciado la “invisibilidad” de las personas sin hogar y han reclamado a la administración que refuerce las prestaciones sociales y garantice los ingresos medios.

Asimismo, han instado a toda la sociedad a reclamar la protección de los derechos sociales y han pedido a los medios de comunicación que sensibilicen sobre este problemas.

La acción ha sido organizada por la Red de Apoyo a las Personas Sin Hogar, integrada por entidades como Cáritas, **Arrels Fundació** y Cruz Roja Barcelona, entre otras.

Aquest Nadal crida amb nosaltres: Ningú dormint al carrer!

L'any s'acaba i el propòsit que ningú visqui al carrer no s'ha acomplert. A **Arrels**, però, no donem cap desig per perdut i pensem que, en el context de crisi actual, encara és més important reclamar 'ningú dormint al carrer'.

Canalsolidari.org (12/12/2012)

"Mai m'hagués imaginat que viuria al carrer. Mai. Això és un malson." Aquesta és una de les frases que més sentim a **Arrels**. De petit, ningú s'imagina vivint al carrer però la realitat és que a Barcelona hi ha gairebé 3.000 persones sense llar, un 32% més que fa quatre anys. En l'últim any, **Arrels** ha atès 1.250 persones sense llar, 450 directament al carrer.

Aquest Nadal, **Arrels** engega la campanya Ningú dormint al carrer per recordar a les formacions polítiques que, després de les eleccions al Parlament, cal seguir treballant perquè tothom tingui un lloc digne on viure, i convidar la ciutadania a sumar-s'hi i cridar #ningudormintalcarrer.

En l'actualitat, el 30% de la població catalana viu en pobresa i prop del 15% de la gent que treballa està en situació d'exclusió. Segons la Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar, cada cop hi ha més famílies sense llar i persones immigrades sense regularitzar i sense sostre. "Les persones sense llar són la punta de l'iceberg d'aquesta situació de crisi que vivim i, si no fos per la xarxa familiar i els recursos existents, moltes persones quedarien al carrer", afirma el director d'**Arrels Fundació**, Ferran Busquets, que afegeix: "Ara és el moment de cridar: ningú dormint al carrer!".

Maneres de dir #ningudormintalcarrer

La campanya #ningudormintalcarrer vol estar present al carrer i a les xarxes socials i convida a participar de diferents maneres:

- Incloent a la foto de perfil de Facebook la imatge #ningudormintalcarrer.
- Dient #ningudormintalcarrer a través d'Instagram, amb una imatge que posi sostre i expliqui què significa tenir una llar

- Twittejant amb l'etiqueta #ningudormintalcarrer
- Aconseguint un dels cors de cartró amb el lema 'Ningú dormint al carrer' que repartirem entre el 17 i el 23 de desembre pels carrers de Barcelona (en breu informarem dels llocs!)
- Fent-se soci d'**Arrels** i col·laborant perquè més persones tinguin un sostre.

Més allotjament i polítiques justes

En els propers anys, **Arrels** preveu aprofundir en l'atenció a les persones sense llar, promovent que les persones puguin ser cada vegada més autònomes, i incidint en l'àmbit de l'allotjament creant noves places i aconseguint que les persones sense llar siguin titulars de casa seva. De moment, durant les properes setmanes, varies persones vinculades a l'entitat podran accedir a onze nous pisos.

La campanya #ningudormintalcarrer vol enfortir aquesta prioritat per a l'allotjament, reivindicant el dret a l'habitatge digne i recaptant fons per fer-ho possible.

En aquest context, **Arrels** recorda a les formacions polítiques catalanes la necessitat de:

- Promoure polítiques d'habitatge justes per evitar que més persones acabin al carrer, facilitant l'accés a l'habitatge de lloguer a les persones més vulnerables, amb ajudes directes a la persona i promovent l'accés a un habitatge protegit.
- Suprimir les càrregues en termes de salut que castiguen les persones més vulnerables.
- Establir una renda bàsica de suficiència perquè les persones en pobresa i amb edat avançada i problemes de salut visquin dignament, ja que mai seran econòmicament independents.
- Permetre que les persones immigrades en situació irregular, moltes de les quals viuen al carrer, puguin accedir als serveis públics, com qualsevol ciutadà.
- Aprovar des del Parlament de Catalunya el compromís europeu pel qual l'any 2015 ningú dormirà al carrer i instar el Govern espanyol a ratificar la Carta Social Europea que, en matèria d'habitatge, parla de contractes i preus no abusius, promoció de l'habitatge social, prevenció i reducció del sensellarisme.

Camper + Arrels

Tendencias.tv (13/12/2012)

La vida esta llena de segundas oportunidades. Camper le dió una segunda oportunidad a unas cuantas personas para poder realizarse construyendo el mobiliario de su nueva tienda del Triangle, en Barcelona.

A su misma vez, los materiales utilizados para los muebles también han tenido una segunda oportunidad pues son materiales reutilizados.

Ese es el espíritu, Camper y Arrels Fundació... de diez!

Enllaç: <http://tendencias.tv/living/camper-arrels.html>

Salen a la calle con corazones de cartón para exigir el derecho a la vivienda

ABC.es (17/12/2012)

Personas sin hogar, voluntarios y trabajadores de la **Fundació Arrels**, han iniciado hoy una campaña bajo el lema “Nadie durmiendo en la calle”, que recorre cada día diversas zonas de Barcelona con grandes corazones de cartón para exigir el derecho a la vivienda.

La campaña, que durará hasta el próximo día 22 e incluye el reparto de miles de corazones, se ha emprendido en los días previos a Navidad para sensibilizar a la ciudadanía e invitarla a sumarse y participar para que no haya nadie durmiendo en la calle.

Según los últimos datos de las entidades sociales, más de 2.800 personas “sin techo” pernoctan cada día en las calles, parques, bancos, cajeros, barracas o albergues de la capital catalana.

Según fuentes de la **Fundació Arrels**, dedicada a atender a personas sin hogar, la iniciativa pretende también recordar a las formaciones políticas la necesidad de trabajar para que todo el mundo tenga un lugar digno para vivir.

La marcha reivindicativa ha recorrido hoy durante tres horas la Ronda Sant Antoni, la plaza Universitat, la plaza de Catalunya, La Rambla, la Diagonal y la avenida Josep Tarradellas.

Mañana por la tarde, está previsto que, entre las 17,00 y las 20,00 horas, la marcha reivindicativa con los corazones de cartón recorra desde la Diagonal con Carles III hasta el paseo de Gràcia y la plaza de Catalunya.

Los días siguientes se han programado otros recorridos por otras zonas de Barcelona para finalizar el viernes en la Sagrada Familia, donde también repartirán corazones de cartón.

El sábado, la campaña concluirá con un concierto de la coral Xalesta, en beneficio de la **Fundació Arrels** y que se celebrará en la parroquia del Carme de Barcelona a las 20,30 horas.

Aquest Nadal crida amb nosaltres: Ningú dormint al carrer!

L'any s'acaba i el propòsit que ningú visqui al carrer no s'ha acomplert. A **Arrels**, però, no donem cap desig per perdut i pensem que, en el context de crisi actual, encara és més important reclamar 'ningú dormint al carrer'.

Xarxanet.org (19/12/2012)

"Mai m'hagués imaginat que viuria al carrer. Mai. Això és un malson." Aquesta és una de les frases que més sentim a **Arrels**. De petit, ningú s'imagina vivint al carrer però la realitat és que a Barcelona hi ha gairebé 3.000 persones sense llar, un 32% més que fa quatre anys. En l'últim any, **Arrels** ha atès 1.250 persones sense llar, 450 directament al carrer.

Aquest Nadal, **Arrels** engega la campanya Ningú dormint al carrer per recordar a les formacions polítiques que, després de les eleccions al Parlament, cal seguir treballant perquè tothom tingui un lloc digne on viure, i convidar la ciutadania a sumar-s'hi i cridar #ningudormintalcarrer.

En l'actualitat, el 30% de la població catalana viu en pobresa i prop del 15% de la gent que treballa està en situació d'exclusió. Segons la Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar, cada cop hi ha més famílies sense llar i persones immigrades sense regularitzar i sense sostre. "Les persones sense llar són la punta de l'iceberg d'aquesta situació de crisi que vivim i, si no fos per la xarxa familiar i els recursos existents, moltes persones quedarien al carrer", afirma el director d'**Arrels Fundació**, Ferran Busquets, que afegeix: "Ara és el moment de cridar: ningú dormint al carrer!".

Maneres de dir #ningudormintalcarrer

La campanya #ningudormintalcarrer vol estar present al carrer i a les xarxes socials i convida a participar de diferents maneres:

- Incloent a la foto de perfil de Facebook la imatge #ningudormintalcarrer.
- Dient #ningudormintalcarrer a través d'Instagram, amb una imatge que posi sostre i expliqui què significa tenir una llar

- Twittejant amb l'etiqueta #ningudormintalcarrer
- Aconseguint un dels cors de cartró amb el lema 'Ningú dormint al carrer' que repartirem entre el 17 i el 23 de desembre pels carrers de Barcelona (en breu informarem dels llocs!)
- Fent-se soci d'**Arrels** i col·laborant perquè més persones tinguin un sostre.

Cartell de la campanya "Ningú dormint al carrer"

Més allotjament i polítiques justes

En els propers anys, **Arrels** preveu aprofundir en l'atenció a les persones sense llar, promovent que les persones puguin ser cada vegada més autònomes, i incidint en l'àmbit de l'allotjament creant noves places i aconseguint que les persones sense llar siguin titulars de casa seva. De moment, durant les properes setmanes, varies persones vinculades a l'entitat podran accedir a onze nous pisos.

La campanya #ningudormintalcarrer vol enfortir aquesta prioritat per a l'allotjament, reivindicant el dret a l'habitatge digne i recaptant fons per fer-ho possible.

En aquest context, **Arrels** recorda a les formacions polítiques catalanes la necessitat de:

- Promoure polítiques d'habitatge justes per evitar que més persones acabin al carrer, facilitant l'accés a l'habitatge de lloguer a les persones més vulnerables, amb ajudes directes a la persona i promovent l'accés a un habitatge protegit.
- Suprimir les càrregues en termes de salut que castiguen les persones més vulnerables.
- Establir una renda bàsica de suficiència perquè les persones en pobresa i amb edat avançada i problemes de salut visquin dignament, ja que mai seran econòmicament independents.
- Permetre que les persones immigrades en situació irregular, moltes de les quals viuen al carrer, puguin accedir als serveis públics, com qualsevol ciutadà.
- Aprovar des del Parlament de Catalunya el compromís europeu pel qual l'any 2015 ningú dormirà al carrer i instar el Govern espanyol a ratificar la Carta Social Europea que, en matèria d'habitatge, parla de contractes i preus no abusius, promoció de l'habitatge social, prevenció i reducció del sensellarisme.

Arrels Fundació: cardboard hearts for the homeless

Sofii's view . An excellent use of online platforms, from a campaign microsite to Twitter. But this campaign from **Arrels Fundació** in Barcelona, Spain, didn't abandon the more traditional route of direct mail and also made good use of street action: taking to the streets to help get young people off the streets.

Sofii.org (19/12/2012)

Medium of communication:

Direct mail, event, online, press advertising, radio.

Type of charity:

Community & social services.

Target audience:

Regular gift, single gift, social change campaign, corporations.

Country of origin:

Spain.

Creator/originator:

Arrels Fundació (<http://www.arrellsfundacio.org/en>)

Name of exhibitor:

Sonia Flotats, coordinator, Sonia Flotats Communication, Marketing and Fundraising.

Date of first appearance:

December, 2012.

Summary/Objectives:

There are around 3,000 homeless people in Barcelona, 32 per cent more than four years ago, and around 800 sleep rough every night. This Christmas (2012), the **Arrels Fundació** launched the fundraising action 'people with a heart', to raise awareness about homelessness and the funds to provide housing for homeless people, to make sure that no one has to sleep on the street.

Background:

Arrels Fundació (**Arrels Foundation** – <http://www.arrellsfundacio.org/>) was started in 1987 and since then a team of professionals and volunteers have been working in the following fields: street programmes, day centres, access to housing, occupational workshops, access to general healthcare and for mental health problems.

Arrels Fundació also works to raise social awareness.

The common theme of the campaign is a cardboard heart with the message: #ningudormintalcarrer (nobody sleeping on the street). This symbolises sleeping on the street and the heart reminds us that homeless people also have hearts. By using the hashtag #ningudormintalcarrer (nobody sleeping on the street) in the design, a combination of online and offline action is achieved. The online campaign starts from the microsite www.nobodysleepingonthestreet.org and gets broader through Twitter and Instagram, with the hashtag #nobodysleepingonthestreet, and on Facebook, through Picbadges and the option of attaching the heart of the campaign in our profile.

The offline campaign is focused on direct mail to the organisations's donor base. Also, to make homeless people visible **Arrels'** volunteers, professionals and homeless people walked through the main streets and tourist attractions of Barcelona for a week carrying huge cardboard hearts. The objective was also to encourage people to reveal their hearts and join the cause. For that purpose, little cardboard hearts have been made that convert into beautiful Christmas decorations.

The campaign has been furthered in the media by a radio slot in which a real user of **Arrels** talks about his personal experience. Cardboard hearts made by people who use **Arrels** have been sent to some leading journalists with the request that they wear them when they are on screen.

Special characteristics:

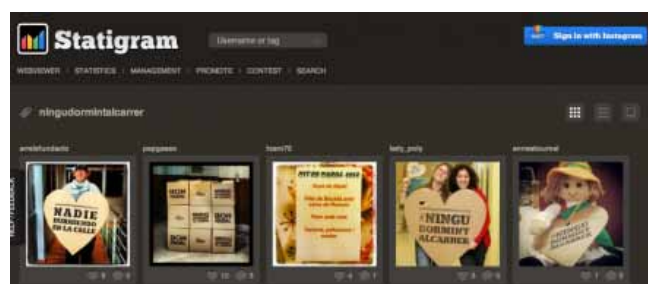
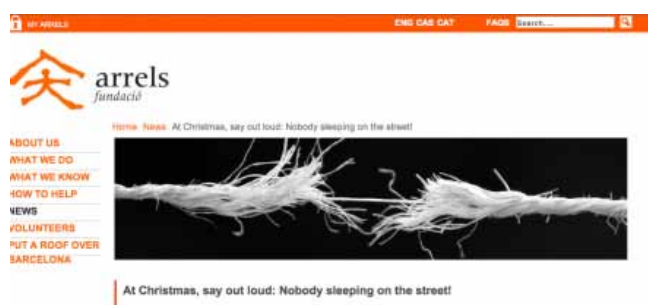
The fantastic cardboard hearts.

Merits:

It is an original campaign that combines on and offline strategy and it has had a lot of impact on the streets of Barcelona.

Other relevant information:

The campaign was managed by **Arrels Fundació** and supported by the communication agencies soniaflo-tats.com (coordination), La Plaza de Pérez (creativity and graphic design) and Ondho (online development). For more information contact the head of communication at **Arrels Fundació**, Olga Garcia ogarcia@arrellsfundacio.org.

Desahucios, tendencia preocupante

LaVanguardia.com (20/12/2012)

La advertencia del presidente del Tribunal Supremo, Gonzalo Moliner, sobre la gravedad que está adquiriendo en España el problema de los desahucios por impago de la hipoteca supone un nuevo toque de atención sobre este problema que debe obligar a redoblar y a acelerar los esfuerzos para encontrar soluciones para las familias más castigadas por la crisis que se ven expulsadas de su hogar.

El dato aportado por Moliner es suficientemente elocuente: durante este año, los procesos por desahucio se han incrementado un 134% y el alto magistrado considera que ese importante incremento refleja la creación de un grave conflicto social.

Desde que comenzó la crisis en el 2007 hasta hoy, y según datos del Consejo General del Poder Judicial, cuya presidencia también ejerce Moliner, el número de desahucios asciende a 185.140 y la cifra de ejecuciones hipotecarias se eleva a 374.230. El sector financiero discrepa de estas cifras y las reduce drásticamente. De ahí que el Gobierno haya decidido poner en marcha la elaboración de una estadística que refleje la dimensión real de los desahucios. En cualquier caso, el importante ritmo de incremento de procesos que cita el presidente del Tribunal Supremo resulta dramáticamente revelador de la problemática que supone la expulsión de numerosas familias de su vivienda habitual, con el riesgo añadido de exclusión social.

Las medidas recientemente aprobadas por el Gobierno para paliar el problema de los desahucios se quedaron más cortas de lo necesario y sólo beneficiarán a 120.000 familias de las 600.000 que se esperaba, que podrán disponer de moratorias para el pago de las hipotecas. La medida, sin embargo, no tendrá efectos retroactivos. Es muy urgente, por tanto, la puesta en

marcha de acciones paliativas, como la constitución de una bolsa social de viviendas ya anunciada por el ministro de Economía. Pero este proyecto debería ser más ambicioso de lo que se ha previsto y su ejecución habría de acelerarse al máximo. El número de pisos que la banca ha puesto a disposición para constituir esa bolsa social de viviendas es de apenas unos seis mil, una cifra que resulta muy baja teniendo en cuenta que en España hay más de un millón de pisos vacíos.

El acelerado ritmo de los desahucios que apunta el presidente del Tribunal Supremo va en paralelo al incremento del desempleo, así como a la mayor morosidad de familias y empresas, que en octubre ha alcanzado un récord histórico. Dado que la economía seguirá en recesión en el 2013 y que el paro seguirá subiendo, cabe deducir que, muy probablemente, el problema de los desahucios tenderá a agravarse aún más. De ahí la urgente necesidad de actuar con mayor eficacia y rapidez para ofrecer soluciones que eviten que la gente se quede en la calle, a un paso de la exclusión social. En ese esfuerzo, como dijimos en su día, deben participar activa y coordinadamente el propio Gobierno central, las comunidades autónomas y los ayuntamientos.

Los veinticinco pisos en un edificio de la calle Navas de Tolosa que el Ayuntamiento de Barcelona ha puesto a disposición de familias que han perdido su vivienda constituyen una iniciativa ejemplar de las acciones que habría que multiplicar. Sin embargo, y pese a los esfuerzos realizados, como dice la **Fundació Arrels**, la maquinaria de expulsar gente a la calle es más potente hoy por hoy que la de crear o buscar alojamientos estables para las personas y familias afectadas.

Enllaç: <http://www.lavanguardia.com/opinion/editorial/20121220/54356509036/desahucios-tendencia-preocupante.html>

Ningú dormint al carrer

Monapart (21/12/2012)

A Barcelona hi ha gairebé 3.000 persones sense llar, un 32% més que fa quatre anys. Per combatre aquesta realitat, **Arrels Fundació** ha impulsat per Nadal la campanya Ningú Dormint al Carrer, amb l'objectiu de sensibilitzar a la ciutadania i a la classe política, de la necessitat de seguir lluitant per a que tothom pugui tenir un lloc digne on viure.

Per conèixer la problemàtica, Monapart ha comptat amb el testimoni del Josep Reverter, un barceloní nascut al barri de la Barceloneta que, per culpa d'un desnonament, va caure al carrer durant dos anys i mig. La història del Josep i la seva vinculació amb **Arrels** il·lustra una realitat malauradament massa propera i que cal combatre sigui com sigui.

Per això, Monapart Barcelona i Monapart Living s'adhereixen a la campanya d'**Arrels** donant l'1% dels beneficis obtinguts durant el mes de desembre.

Corazones de cartón para que no haya #ningudormintalcarrer (nadiedurmiendoenlacalle)

En Barcelona hay más de 3.000 personas sin hogar y cada noche 800 duermen en la calle. Para paliar este problema **Arrels Fundació** (<https://www.arrelsfundacio.org/>) trabaja desde hace más de 25 años atendiendo a estas personas con un objetivo claro ¡nadie durmiendo en la calle!

Aefundraising.org (21/12/2012)

Publicado por: Asociación Española de Fundraising

Estas Navidades la ONG ha puesto en marcha la acción de fundraising “Gente con corazón”, cuyo objetivo es acercar la causa a la sociedad y recaudar fondos para poder ofrecer atención a estas personas y conseguir que no haya #ningudormintalcarrer (nadie durmiendo en la calle).

El hilo conductor de la campaña es un corazón de cartón con el hashtag #ningudormintalcarrer que permite integrar la acción online y offline.

En la redes la campaña parte del microsite www.nadiedurmiendoenlacalle.org y se expande a través de Twitter e Instagram, con el hashtag #ningudormintalcarrer; y en Facebook, a través de Picbadges y la posibilidad de incrustar el corazón de la campaña en nuestro perfil.

La campaña offline se centra en el marketing directo, a través del envío de complets a la base social de la entidad y una acción de streetmarketing, en la que a lo largo de toda una semana voluntarios y profesionales de **Arrels**, pero también las propias personas sin techo, han salido a dar vueltas por las principales calles y emplazamientos turísticos de Barcelona con unos corazones de cartón gigantes. El objetivo de la acción de calle ha sido dar visibilidad a las personas que duermen en la calle y animar a la población a mostrar su corazón y colaborar con la causa. Para ello, se han repartido pequeños corazones, también de cartón, convertidos en un bonito adorno navideño.

La campaña ha ido acompañada de la presencia en medios de comunicación a través de la emisión de una cuña radiofónica en la que un usuario real de la entidad cuenta su experiencia en primera persona. Además, se ha hecho llegar un corazón de cartón hecho por las personas que atiende la entidad a los principales periodistas con el objetivo de que lo muestren en antena.

La campaña, liderada por **Arrels Fundació**, ha contado con el apoyo de las agencias de comunicación soniaflotats.com (coordinación), La Plaza de Pérez (creatividad y diseño gráfico) y Ondho (desarrollo online).

“Nadie durmiendo en la calle”: la campaña navideña de **Arrels Fundació**(nadie durmiendo en la calle)

En Barcelona hay más de 3.000 personas sin hogar y cada noche 800 duermen en la calle. Para paliar este problema **Arrels Fundació** (<https://www.arrelsfundacio.org/>) trabaja desde hace más de 25 años atendiendo a estas personas con un objetivo claro ¡nadie durmiendo en la calle!

ElPeriodico.com (21/12/2012)

Núria Martínez

“Nadie durmiendo en la calle”. Ésta es la meta que se ha propuesto **Arrels Fundació**, con su campaña on y offline, que busca sensibilizar a la ciudadanía y a la clase política. “Las personas que duermen en la calle son el termómetro de la salud del bienestar social en nuestro país. Hoy en día, cerca de 3.000 personas no tienen techo y no puede ser que un hecho como éste se considere normal”, denuncia el director, Ferran Busquets. “Si no se actúa, en dos o tres años más personas y familias llegarán a la calle”, alerta Busquets.

Perder los prejuicios

“Queremos que se pierdan los prejuicios ante las personas sin techo. Nuestra intención es hacer ver que estos han vivido situaciones muy duras, que no han sabido remontar”, explican desde **Arrels**. Con esta voluntad, del 17 al 22 de diciembre, personas sin hogar, voluntarias y trabajadoras de la fundación han salido a la calle para promover políticas sociales y de vivienda justas, en un contexto donde la contradicción entre el número de desahucios y de pisos vacíos está a la orden del día.

Campaña en las redes

A través de Twitter (con la etiqueta #ningúdormintalcarrer), Facebook e Instagram han difundido el mensaje “no tengo techo, tengo corazón” y muchos se han añadido a la campaña de no resignación. Todo tipo de personas han imprimido el símbolo del proyecto, lo han colocado en casa, en su tienda o en su oficina y han colgado la foto en alguna de las redes sociales disponibles. De esta manera, los lazos y los vínculos con el mensaje y el proyecto, han aumentado.

Lucha y solidaridad

“¿Qué hago yo solo? ¡Me vengo con vosotros!”, exclamó un hombre sin hogar, al ver a los trabajadores de la fundación en una de las marchas de este diciembre. Además, muchas personas, a través de la campaña, se han adherido a la fundación para intentar que las condiciones de los sin techo sean lo menos injustas posible. Este sábado 22 de diciembre se llevará a cabo la última marcha, que irá desde la carretera de Sants hasta la calle Sant Antoni Abad, donde se celebrará un concierto como acto final. Lucha, resistencia y solidaridad para que nadie más duerma en la calle.

Una de las marchas de **Arrels Fundació** que reivindica: “Nadie durmiendo en la calle”

Enllaç: <http://www.elperiodico.com/es/noticias/sociedad/arrels-fundacio-ningu-dormint-carrer-sin-techo-2277719>

“Ningú dormint al carrer”: la campanya nadalenca d’**Arrels Fundació**

L’entitat vol conscienciar la ciutadania i la classe política de la necessitat de promoure “polítiques socials i de vivenda justes”

Miradescritiques.blogspot.com.es (21/12/2012)

Núria Martínez

“Ningú dormint al carrer”. Aquesta és la meta que s’ha proposat **Arrels Fundació**, amb la seva campanya on i off line, que busca sensibilitzar la ciutadania i la classe política. “Les persones que dormen al carrer són el termòmetre de la salut del benestar social al nostre país. Avui dia, gairebé 3.000 persones no tenen sostre i no pot ser que un fet com aquest és consideri normal”, denuncia el director, Ferran Busquets. “Si no s’actua, d’aquí dos o tres anys més persones i famílies arribaran al carrer”, alerta Busquets.

Perdre els prejudicis

“Volem que es perdin els prejudicis davant les persones sense sostre. La nostra intenció és fer veure que aquesta gent ha viscut situacions molt dures, que no han sabut remuntar”, expliquen des d’**Arrels**. Amb aquesta voluntat, del 17 al 22 de desembre, persones sense casa, voluntàries i treballadores de la fundació han sortit al carrer per promoure polítiques socials i de vivenda justes, en un context on la contradicció entre el nombre de desnonaments i els pisos buits està a l’ordre del dia.

Campanya a les xarxes

A través de Twitter (amb l’etiqueta #ningúdormintalcarrer), Facebook i Instagram han difós el missatge “no tinc sostre, tinc cor” i molts s’han adherit a la campanya de no resignació. Tot tipus de persones hi han imprès el símbol del projecte, se l’han col·locat a casa, a la seva botiga o a la seva oficina i han penjat la foto en alguna de les xarxes socials disponibles. D’aquesta manera, els llaços i els vincles amb el missatge i el projecte, han augmentat.”

Lluita i solidaritat

“¿Què faig jo sol? ¡Vinc amb vosaltres!” va exclamar un home sense casa, al veure els treballadors de la fundació en una de les marxes d’aquest desembre. A més, moltes persones, a través de la campanya, s’han adherit a la fundació per intentar que les condicions dels sense sostre siguin com menys injustes millor. Aquest dissabte, 22 de desembre, es portarà a terme l’última marxa, que anirà des de la carretera de Sants fins al carrer de Sant Antoni Abad, on se celebrarà un concert com a acte final. Lluita, resistència i solidaritat perquè ningú més dormi al carrer.

Arrels Fundació a l’Arc de Triomf.

Cardboard hearts to make sure there is #ningudormintalcarrer

In Barcelona, there are around 3.000 homeless people. **Arrels Fundació** has been working for more than 25 years with one goal: #ningudormintalcarrer (#nobodysleepingonthestreet).

Osocio (28/12/2012)

This Christmas, the foundation launched a fundraising campaign with the name “People with a heart”. The objective is to raise awareness about homelessness and to raise funds to provide housing the homeless. To make sure that there is #ningudormintalcarrer.

Cardboards are often used in homelessness campaigns. And also in the campaign from **Arrels Fundació** it is a logical choice.

Arrels Fundació: “The cardboard symbolizes sleeping on the street and the heart reminds us that homeless people also have one. By using the hashtag #ningudormintalcarrer (nobodysleepingonthestreet) in the design, a combination of online and offline action is achieved.”

The offline campaign is focused on direct marketing and street marketing. Arrels’ volunteers, professionals and homeless people have been walking through Barcelona for a week carrying huge cardboard hearts. The objective of the action on the street was to make the homeless people visible and to encourage people to reveal their hearts and join the cause.

Related Arrels Fundació posts:

- Follow Plácido
- Give Barcelona a roof

Related cardboard posts:

- Reversed message on a cardboard
- The Street House raises the roof on homelessness
- Cardboard protest campaign
- Weingart Homeless Center: Before you turn away put yourself in my place
- The silent protest that moved millions
- We need change

Advertiser:

Arrels Fundació

Additional credits:

The campaign has been supported by the communication agencies Sonia Flotats (coordination), La Plaza de Pérez (creativity and graphic design) and Ondho (online development).

The team in front of the foundation headquarters:

#ningudormintalcarrer on Instagram (see them all here)
powered by BadgePlz

Enllaç: http://osocio.org/message/cardboard_hearts_to_make_sure_there_is_ningudormintalcarrer/

DOSSIER DE PREMSA 2012

Ràdio

Catalunya Ràdio (07/01/2012)

Solidaris

Entrevista a Ramon Noró sobre les multes a persones sense sostre/valoració i com ho veiem.

Ona Pau Girona (11/01/2012)

Entrevista telefònica

Entrevista a Ramon Noró per parlar entre d'altres coses del recompte.

Rac 1 (19/01/2012)

Programa d'en Jordi Basté

Entrevista a Ramon Noró sobre les sancions a persones sense llar.

COM Ràdio (25/01/2012)

Extrarràdio

Entrevista a María Pomés sobre la recollida de texans, 2n Chance. Brandery, Elisava i **Arrels**.

Cope (01/02/2012)

L'antic "Gran Barcelona"

Entrevista a Ramon Noró sobre l'operació fred.

Catalunya Ràdio (02/02/2012)

La nit dels ignorants

Entrevista a Guillermo Lezcano, usuari, en motiu del fred.

Enllaç: <http://www.catradio.cat/audio/605436/La-nit-dels-ignorants-20-1a-hora>

Com Ràdio (02/02/2012)

Tots per tots

Entrevista a Ramon Noró sobre el fred.

Catalunya Ràdio (03/02/2012)

La nit dels ignorants

Entrevista a Ramon Noró en motiu del fred

Enllaç: <http://www.catradio.cat/audio/605438/La-nit-dels-ignorants-20-1a-hora>

Cadena Ser (16/02/2012)

Hablar por hablar

Entrevista a Paco Gea, Jaume Marsé i Imma Cañizares, treballador i persones ateses respectivament.

Enllaç: http://www.cadenaser.com/actualidad/audios/punto-apoyo-personas-hogar-fundacion-arrels/csrrsrpor/20120216csrrsr_2/Aes/

COM Ràdio (17/02/2012)

Extrarràdio

Entrevista a Olga García reportatge sobre la pobresa

Enllaç: <http://blocs.laxarxa.com/extraradi/2012/02/17/radiografia-de-la-pobresa-a-catalunya/>

Ràdio Estel (22/02/2012)

Entrevista

Entrevista a dos voluntaris: Pedro Copado i Pilar Alcazar.

Enllaç: <http://www.radioestel.com/forzador.php?file=audio/20120229GRANSAMICS.MP3>

Catalunya Ràdio (29/02/2012)

La nit dels ignorants

Entrevista a Francisco Soto, usuari.

Enllaç: <http://www.catràdio.cat/audio/612892/La-nit-dels-ignorants-20-1a-hora>

Catalunya Ràdio (06/03/2012)

La nit dels ignorants

Entrevista a Jaume Marsé, usuari.

Ràdio San Andreu (09/03/2012)

L'Espirai

Entrevista a María Pomés en motiu del 25 aniversari d'Arrels.

Catalunya Ràdio (14/03/2012)

El cafè de la República

Entrevista a Salvador Busquets sobre el 25 aniversari i les persones sense llar en general.

Catalunya Ràdio (28/03/2012)

Els matins

Entrevista Il·lustradors 'Enfoteu-vos-en'.

Enllaç: http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=77t3d_tsUTM

Cadena Ser (13/04/2012)

L'horai

Entrevista telefònica Olga García en motiu de l'informe sobre les persones que dormen al carrer.

Catalunya Ràdio (16/04/2012)

La nit dels ignorants

Enllaç: <http://www.catràdio.cat/audio/626824/La-nit-dels-ignorants-20-1a-hora>

Ràdio Estel (20/05/2012)

Paraules de vida

Entrevista a Ramon Noró Explica les últimes notícies d'**Arrels**.

COM Ràdio (23/05/2012)

Tots per tots

Entrevista a Ramon Noró

Catalunya Ràdio (25/05/2012)

Informatius migdia

Informacions referents a **Arrels**.

Catalunya Ràdio (27/05/2012)

El Suplement

Entrevista a Mariona Mir i Anna M. Piqué sobre voluntaris carrer i recompte.

Catalunya Ràdio (27/05/2012)

Entrevista

Entrevista Miquel Fuster en motiu de la Marató.

COM Ràdio (13/06/2012)

Tots per tots

Entrevista a Ramon Noró en motiu del 25è aniversari.

Enllaç: <http://blocs.laxarxa.com/totsxtots/2012/06/13/els-25-anys-de-la-fundacio-arrels/>

Catalunya Ràdio (16/06/2012)

Solidaris

Entrevista a Guillermo Lezcano, persona atesa per Arrels.

Cadena Ser (10/08/2012)

L'hora L

Entrevista a Miquel Julià parlan sobre voluntariat.

Enllaç: http://www.cadenaser.com/gente/audios/noticies-positivies-voluntariat/csccsrpor/20120810csccsrage_4/Aes/

Com Ràdio (07/09/2012)

Entrevista telefònica

Entrevista a Ramon Noró parla sobre l'entitat.

La Xarxa (08/09/2012)

Tertulia sobre l'optimisme

Entrevista a Ferran Busquets.

Enllaç: <http://programes.laxarxa.com/audio/32026>

La Xarxa (21/09/2012)

Entrevista

Entrevista Olga García.

La Xarxa (22/09/2012)

Entrevista

Entrevista Olga García i María Pomés.

Enllaç: <http://programes.laxarxa.com/audio/33043>

La Xarxa (22/09/2012)

Entrevista

Entrevista Ferran Busquets.

Enllaç: <https://mobile.twitter.com/NoticiesenXarxa/status/249552718425886720>

Radio Euskadi (14/10/2012)

La Galeria

Entrevista telefònica a Olga García dintre d'una taula rodona.

Enllaç: <http://www.eitb.com/es/audios/detalle/969143/audio-la-galeria--la-situacion-personas-hogar/>

Cope (12/11/2012)

Entrevista

Entrevista telefònica a Ferran Busquet.

EITB (14/11/2012)

Entrevista

Entrevista a Miquel Fuster.

Enllaç: <http://www.eitb.com/es/audios/detalle/986946/15-anos-viviendo-calle/>

CatRàdio (22/11/2012)

Entrevista

Entrevista a Ramon Noró en motiu de la Flashmob dia sense sostre.

Ràdio Estel (10/12/2012)

Entrevista

Entrevista a Olga García en motiu del dia sense sostre.

Enllaç: <http://programes.laxarxa.com/audio/32026>

CatRàdio (17/12/2012)

Informatius

En motiu de l'acció al carrer.

CatRàdio (22/12/2012)

Solidaris

Entrevista a Olga García sobre la campanya i les sortides al carrer i cap a on ens enfoquem.

Ràdio Estel (23/12/2012)

Paraules de vida

Entrevista a Ramon Noró per parlar del Nadal, la campanya, la importància de conscienciar la gent, etc..

La Xarxa (24/12/2012)

Informatius

Entrevista a Ramon Noró parla de la temporada de nadal, el fred, la sensibilització i la campanya de nadal.

Enllaç: <http://programes.laxarxa.com/audio/43386>

Ràdio Sabadell (27/12/2012)

A la carta

Entrevista a Ramon Noró.

Enllaç: http://alacarta.radiosabadell.fm/alacarta/audio/121227_15_abh_fundacio_arrels~0.mp3

DOSSIER DE PREMSA 2012

Televisió

BTV (03/01/2012)

Informatius/migdia

La síndica demana a l'Ajuntament que no se sancioni els sense sostre

La síndica de Barcelona demana a l'Ajuntament que no sancioni les persones sense sostre pel fet de dormir al carrer. Reclama menys penalitzacions i més recursos per ajudar-los, sobretot després de saberse el cas d'una persona sense llar que sumava més de 100 multes. vida de los sin techo y que sí se puede salir de la calle.

Enllaç: <http://www.btv.cat/btvnoticies/2012/01/03/la-sindica-demana-a-lajuntament-que-no-sancioni-els-sense-sostre/>

BTV (05/01/2012)

Societat

Festa del Reis Majos a la llar

L'entitat Miaportación celebra un dia de Reis diferent. Els Reyes Majos són voluntaris que fan regals anònimament a persones amb risc d'exclusió social. Els organitzadors consideren que hi ha diverses campanyes com a aquestes per a nens però molt poques dedicades a adults.

Enguany és la segona vegada que aquesta entitat reparteix regals. L'any passat van aconseguir 80 donatius. Miaportación col·labora amb l'Associació Bona Voluntat en Acció, la Fundació Benallar, la **Fundació Arrels** i el Centre d'Acollida Assís.

Enllaç: <http://www.btv.cat/btvnoticies/2012/01/05/els-reyes-majos-reparteixen-solidaritat/>

TV3 (23/01/2012)

Agora

Fundació Arrels: lluitant contra la pobresa crònica i severa

A Catalunya hi ha 8.000 persones sense llar. La **Fundació Arrels** treballa des de fa 25 anys per millorar la situació de moltes d'elles. Xavier Bosch entrevista l'Olga García Guixé, sòcia voluntària de la **Fundació Arrels** a Àgora.

Enllaç: <http://www.tv3.cat/videos/4048251/Fundacio-Arrels-lluitant-contra-la-pobresa-cronica-i-severa>

BTV (08/03/2012)

La Rambla

Curro Claret .Taller prelaboral de fusteria.

El dissenyador Curro Claret fabrica mobles amb materials utilitzats al taller prelaboral de fusteria d'**Arrels Fundació**, entitat que treballa a favor les persones en situació de sense llar.

Enllaç: <http://www.btv.cat/alicarta/la-rambla/15359/>

TV3 (24/05/2012)

3alacarta

Voluntaris

Isabel Huber i Mireia Aran són voluntàries d'**Arrels Fundació** una entitat que ajuda a persones sense llar. Cada nit surten a passejar pels carrers de Barcelona per donar una mica d'escalfor i oferir el seu ajut a les persones que no tenen un sostre on dormir.

Enllaç: <http://www.tv3.cat/3alacarta/#/videos/4101811>

Canal 33 (25/05/2012)

Mil·lennium

Repensar la pobresa

Els perfils de la pobresa a Catalunya. Un programa sobre l'exclusió social i la lluita per superar les desigualtats socials a casa nostra.

Enllaç: <http://www.tv3.cat/videos/4102497/Repensar-la-pobresa>

TV3 (27/05/2012)

Signes dels temps

Pensió social

Persones que han perdut la feina i l'habitatge viuen a la Llar Ronda, una pensió social de Barcelona de la Fundació Mambré. Un projecte impulsat per **Arrels Fundació**, Assís Centre d'Acollida, Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül i Orde Hospitalaria de Sant Joan de Déu.

Enllaç: <http://www.tv3.cat/videos/4102990/Pensio-social>**TV3 (27/05/2012)**

Marató per la pobresa

Vincles amb persones sense llar

Amb qui confien les persones que viuen al carrer? A qui li explicarien un problema? Seguim un equip de voluntaris d'**Arrels Fundació** que cada setmana els dediquen el seu temps.

Enllaç: <http://www.tv3.cat/videos/4103901/Vincles-amb-persones-sense-llar>**TV3 (16/07/2012)**

Taller

Des de baix

El Hassan és un nan que viu a la Rbla. del Raval. En motiu d'aquest reportatge sobre testimonis de diverses persones de poca altura, el Hassan va voler que l'entrevistesin al Centre Obert d'**Arrels** on ve algunes tardes a dutxar-se.

Enllaç: <http://www.tv3.cat/videos/4178210/Des-de-baix>

TV3 (16/08/2012)

3alacarta

Latituds sense llar

Diferents entitats socials treballen per reinserir les persones sense llar a la societat, oferint-los suport social i habitatge. Amb la greu crisi econòmica i l'increment de l'atur, milers de persones s'han vist abocades a viure al carrer. Ara a Catalunya hi ha 11.000 persones sense llar, mentre que més de 100.000 pisos estan buits. Entitats com **Arrels**, Assís i Mambré denuncien la manca de recursos per fer front a l'allau de gent que s'ha vist obligada a deixar casa seva i viure al carrer per culpa de la crisi.

Enllaç: <http://www.tv3.cat/3alacarta/#/videos/3858910>

TV2 (04/10/2012)

Para todos La 2

Fundació Arrels

Un desengaño amoroso, un revés económico cualquier causa puede llevar al ser humano a la marginación social. Hoy hablamos de la **Fundación Arrels**, que trabaja para los indigentes y los excluidos sociales. Vemos un reportaje y una entrevista a Miguel Fuster que, tras 15 años como indigente, ha vuelto a su vida normal, y Ramon Noró, de la **Fundación Arrels**.

Enllaç: <http://www.rtve.es/alacarta/videos/para-todos-la-2/para-todos-2-fundacion-arrels/1214683/>

RTVE (12/11/2012)

L'informatiu2

Ser desnonat, és, en alguns casos, el primer pas per acabar vivint al carrer...ho saben prou a **Arrels Fundació**, que treballa des de fa 25 anys amb els sense sostre...i a més alerten que a tot Catalunya ja hi ha unes 12 mil persones sense casa.

Enllaç: <http://www.rtve.es/alacarta/videos/linformatiu/linformatiu2-12-11-2012/1577680/>

TV3 (12/11/2012)

Telenotícies vespre

Arrels Fundació és una organització que es cuida des de fa 25 anys de les persones que viuen al carrer. Va celebrar les seves noces de plata amb un acte festiu alhora que reivindicatiu. Han demanat mesures governamentals per lluitar contra la marginació com ara una renda bàsica suficient per garantir una vida digna. Una encesa d'espelmes ha servit per escenificar l'esperança que durant aquests 25 anys han donat a moltes de les persones ateses.

Enllaç: <http://www.tv3.cat/videos/4333490/TN-ves-pre---12112012%20%20a%20partir%20del%20minuts:24,25>

6qTV (17/11/2012)

Entrevista

Fundació Arrels, 25 anys al costat dels “sense sostre”

El director de la **Fundació Arrels**, Ferran Busquets, parla de la situació i atenció als “sense sostre” coincidint amb el vint-i-cinquè aniversari de la creació d'aquesta entitat, dedicada a ajudar aquestes persones.

Enllaç: <http://www.youtube.com/user/6qTV/videos?query=fundacio+arrels>

TV3 (18/11/2012)

Signes dels temps

Arrels Fundació treballa des de fa 25 anys per la recuperació de les persones en situació d'exclusió social, sobretot les persones sense llar en situació crítica.

Arrels és una fundació privada, però vinculada als jesuïtes des dels seus orígens. Conversa amb Olga García, responsable de comunicació de la **Fundació Arrels**.

Enllaç: <http://www.tv3.cat/videos/4339590/25-anys-dArrels>

TV3 (20/12/2012)

L'entrevista 3/24

La realitat dels “sense sostre”: Ferran Busquets, director de la Fundació Arrels

El director de la Fundació Arrels, entitat d'ajuda a les persones sense llar, explica la campanya de sensibilització de Nadal, en què es busca acostar la realitat dels “sense sostre” a la resta de ciutadans. Unes 3.000 persones viuen al carrer a Barcelona, i la tendència és creixent. Destaca les dificultats d'acostar-se a aquestes persones, que viuen amb desconfiança cap al món que els envolta a causa de les situacions traumàtiques que han hagut de suportar en molts casos

Enllaç: <http://www.tv3.cat/videos/4390791/La-realitat-dels-sense-sostre-Ferran-Busquets-director-de-la-Fundacio-Arrels>

Arrels Fundació

C/Riereta, 24, baixos 08001 Barcelona

Tel. 93 441 29 90 - Fax 93 443 00 77

comunicacio@arrelsfundacio.org

www.arrelsfundacio.org

 www.facebook.com/arrelsfundacio

 www.twitter.com/arrelsfundacio